De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

Strook
0401 t/m 0500

Geknipt uit

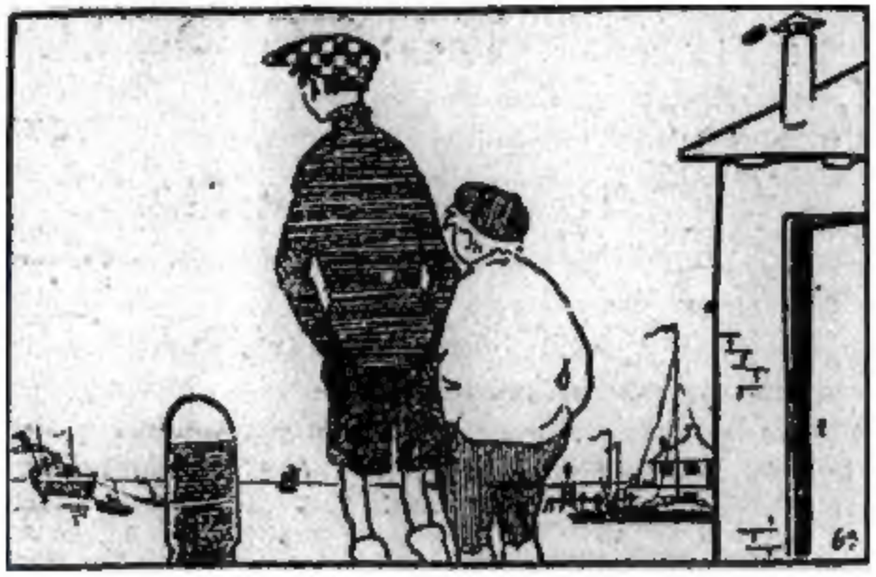

ABONNEMENTSPRIJS: 25 ct. per week; f 3.25 per 3 maanden (bij vooruitbetaling). Met het geïllustreerd weekblad „De Notenkraker" 31 cent per week; f 4.— per 3 maanden (bij vooruitbetaling). — Voor het buitenland abonneert men zich aan de postkantoren, of tegen inzending van het abonnementsbedrag (verhoogd met porto); door geheel Europa f 6.85, Indië en Amerika (bij wekelijksche verzending) f 6.25. Met „De Notenkraker" f 1.40 meer. — Losse nummers 5 cent — Losse nummers „Notenkraker" 10 cent.

HET VOLK

DAGBLAD VOOR DE ARBEIDERSPARTIJ

ADVERTENTIEN 1–5 regels f 3.—; elke regel meer 60 cents. Ingezonden mededeelingen f 1.20 per regel, 1ste pagina f 3.— per regel. Bij kontrakt speciaal tarief.
Familieberichten, Gevraagde en Aangeboden betrekkingen, Huur en Verhuur, Aankondiging Arbeidersvergaderingen tot 5 regels f 1.—, elke regel meer 20 cent. (bij vooruitbetaling).
„De Notenkraker" f 0.80 per regel. Reklames f 1.60 per regel.

BUREAUX TE AMSTERDAM: Keizersgracht 376, Postbus 503, Telefoon 6963 N, C 2441, C 3215. — POSTCHEQUE- EN GIRODIENST No. 21876
DEN HAAG: Redaktie Goudenregenstraat 83, (Tel. M. 1453), Administratie Jan Blankenstraat 85. ROTTERDAM: Administratie West-Kruiskade 33 (Tel. 14276)

Hoofdredakteuren: Mr. P. J. TROELSTRA en J. F. ANKERSMIT — Direkteur: H. MASEREEUW

In de periode

24STE JAARGANG — VRIJDAG 24 AUGUSTUS 1923 — No. 7164

t/m

24STE JAARGANG — DINSDAG 18 DECEMBER 1923 — No. 7263

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

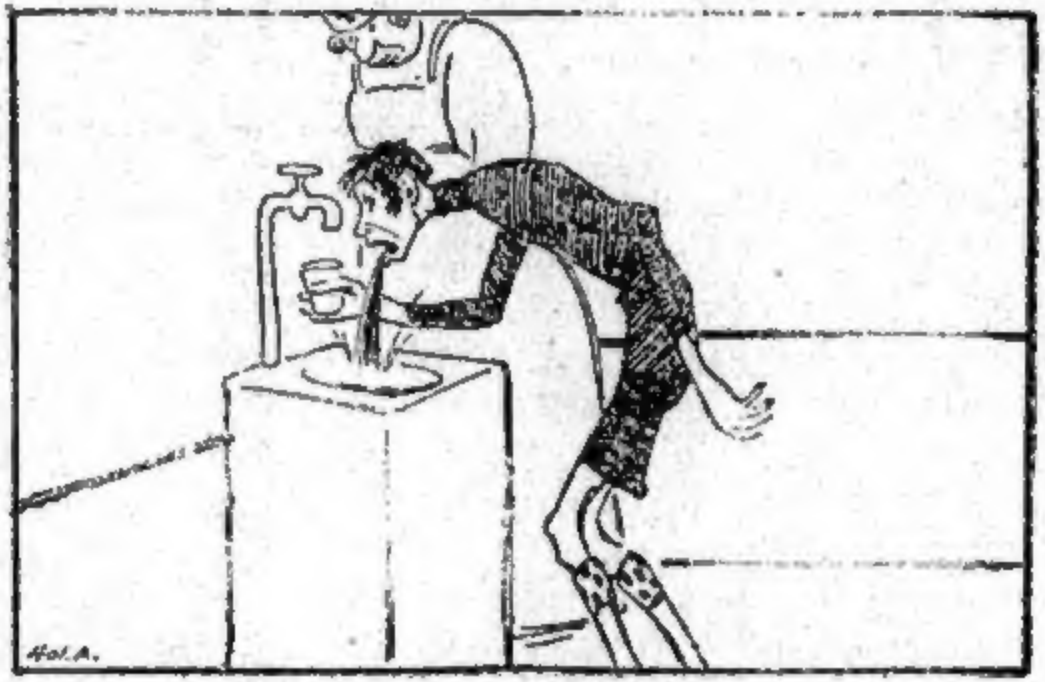

Boonestaaks tanden klapperden tegen het glas water, dat de zuster hem in z'n bevende handen duwde. Hij spoelde z'n mond en spuwde een paar mondjesvol water en bloed in een glazen kom naast de martelstoel. De zuster wierp er de uitgetrokken kies ook in en zei kortaf:

„Klaar."

Toen zette Boonestaak z'n pet op en liep hard de kamer uit. In z'n haast vergat hij de zuster gedag te zeggen. En nog nooit was Boonestaak zoo blij geweest bij het zien van Bulletjes lachend vollemaans gezicht. Hij had hem wel om z'n hals willen vallen.

De heele operatie had precies drie minuten geduurd.

„Ben je nou al klaar?" vroeg 'et Kalkhoofd teleurgesteld. Hij vond, dat het voor een dollar best wat langer had kunnen duren, maar Boonestaak meende, dat het zoo ruimschoots mooi genoeg was. Hij nam Bulletje bij de hand en zei, nog een beetje hakkelend van zenuwachtigheid:

„Laten we maar gauw naar buiten gaan."

En daar liepen ze weer in 't zonnetje en Boonestaak spuwde iedere drie passen een bloedvlek op het trottoir.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

402

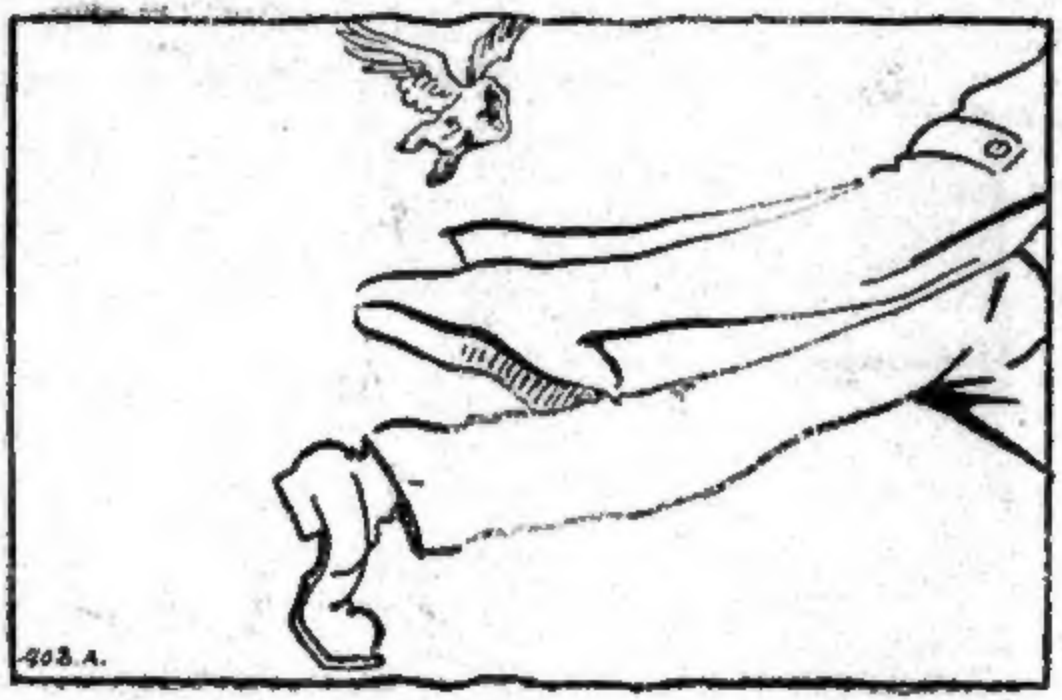

„Dee 'et erge pijn?" vroeg Bulletje, die met elke nieuwe bloedvlek al benauwder was.

„Wel nee, jò," antwoordde Boonestaak, „van 'et trekken voel je niks... die dokter vliegt op je toe... krak... de kies is weg en de dokter ook"...

„En heb je nou geen kiespijn meer?"

„Nee, gelukkig niet. „Maar 't is net of ik een gat in m'n kaak heb zoo groot als een knikkerputje..., de lappen vleesch hangen er bij." En voor de verandering spuwde hij maar weer eens een straaltje bloed weg.

„Spuug toch zoo niet, viezerik" raasde Bulletje, „ik wor d'r akelig van!"

„Ik kan die zoete rommel toch niet inslikken," zei Boonestaak verontwaardigd en als protest spuwde hij een bloedvlek zoo groot als een rijksdaalder op de steenen. Toen lei een zware hand zich op z'n schouder en Boonestaak keek verschrikt in het gezicht van een strenge agent met een platte pet.

„Heb je geen zakdoek, kleine smeerpijp?" vroeg hij barsch.

„Jawel, meneer," zei Boonestaak bedeesd.

„Gebruik 'em dan," beval de agent en liet hem los.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

403

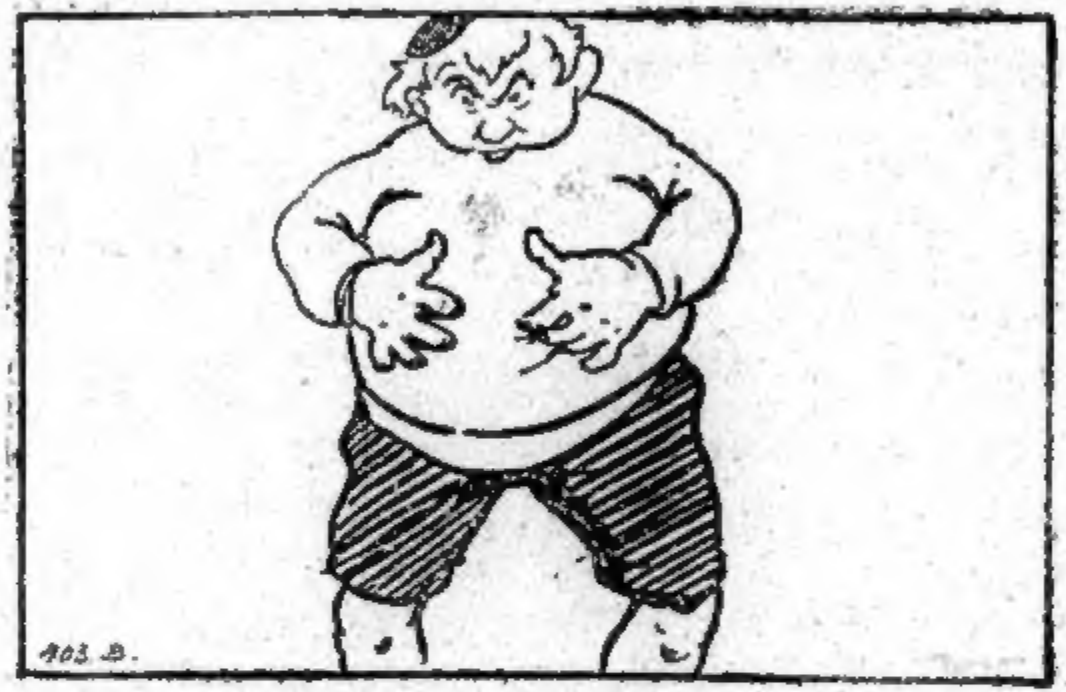

Boonestaak gebruikte nu netjes z'n zakdoek om het bloed in op te bergen. Bulletje glom van genoegen!

„Heele nette menschen, die Amerikaansche agenten," prees hij, „ik mag ze wel."

Boonestaaks zwarte blikken vertelden maar al te duidelijk, dat hij ze heelemaal niet mocht, net zoo min als z'n vriend Bulletje, die hij op dit oogenblik het naarste dikke jongetje vond, dat er op de wereld rond liep. Minstens zoo naar als die rondvliegende Amerikaansche kiezentrekker.

„En wat gaan we nou doen?" vroeg 'et Kalkhoofd.

De jongens wisten het niet. Ze wisten alleen, dat ze moe waren en Bulletje vertelde, dat hij weer net een gevoel in z'n maag had of er een regiment ratten in rond marcheerden. De twee anderen vonden dat een raar soort gevoel, maar aan Bulletjes ongelukkig gezicht begrepen ze, dat het met honger in verband moest staan.

„Zullen we dan maar naar boord teruggaan?" stelde de koksmaat voor.

En daar vonden de andere twee alles voor te zeggen.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

404

Toen ze aan boord kwamen, diende de kok net het eten op. Bulletje stormde op de tafel toe en beweerde, dat hij bijna in brand vloog van den honger.

„Goeie hemel, laten we 'm gauw wat geven!" riep de kapitein met een ontsteld gezicht. „Hij zou in staat zijn om ons allemaal levend te verscheuren, het kleine, vraatzuchtige ondier."

De anderen lachten, maar Bulletje verklaarde, dat hij wel lachen zou als ie eerst z'n buikje vol had en aanstonds viel hij met woede op zijn bord aan, dat de kok gauw had klaar gemaakt.

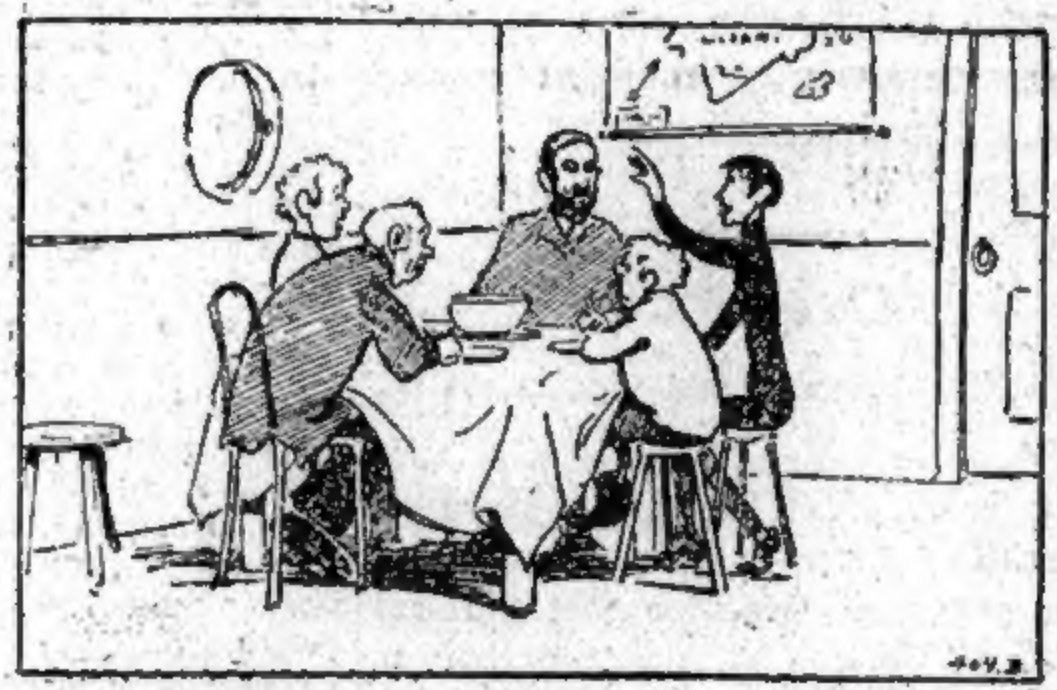

't Kalkhoofd at dien middag met z'n vrienden aan tafel in de eetkamer van den kapitein. Onder het eten vertelden de jongens hun avonturen van dien dag en ze kwamen niet uitgepraat over de diergaarde en niet uitgelachen om de ongelukken, die aan de anderen overkomen waren. Het meest moesten de kapitein en de stuurman nog lachen over de wonderlijke kiezentrekkerij, die Boonestaak ondervonden had.

Toen ze eindelijk uitverteld waren, zei de kapitein met een ernstig gezicht:

„En nou heb ik nog wat te vertellen, maar dat is minder vermakelijk."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

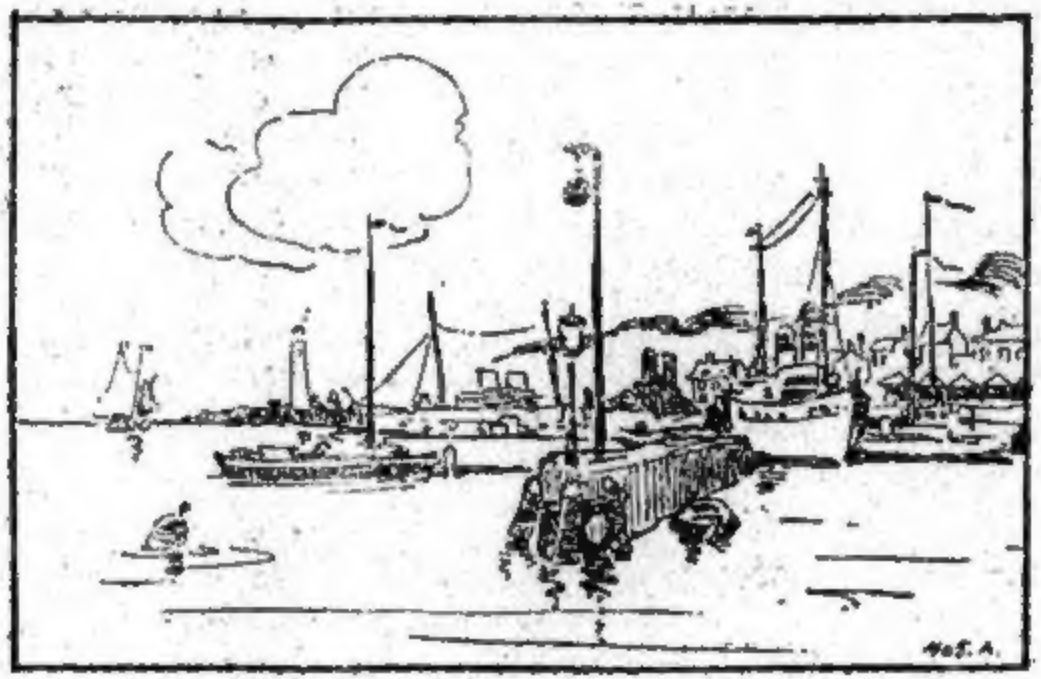

Een beetje angstig keken de vrienden Boonestaaks vader aan:

„Wat is er dan?" vroeg Bulletje.

„Wel", zei de kapitein, „ik heb hier bevel gekregen van de maatschappij om allerlei ladingen te vervoeren langs de kust. Dat beteekent zoowat een maand kustvaart, van de eene haven naar de andere, vlug laden en lossen, hard werken en sjouwen. Dan is er aan boord voor jullie niet veel aardigheid aan."

De jongens keken zuinig.

„En wat dan?" vroeg Boonestaak.

„Tja", zei de stuurman bedenkelijk, „we hadden gedacht om jullie dan maar zoo lang uit logeeren te sturen bij m'n neef, die een farm heeft (dat is een boerderij) in den staat Nebraska. Aan boord kunnen we jullie moeilijk hebben met dat drukke werk en op een farm is het wel aardig voor een poosje."

„Is dat in het verre Westen?" vroeg Bulletje.

„Ja, dat is 'et."

„Zijn daar cow-boys en Indianen?"

„Ik geloof het wel."

„Dan gaan we", zei Boonestaak vastbesloten.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

De vaders keken mekaar eens aan.

„Ze denken d'r nog al gemakkelijk over", vond de stuurman. „Geen oogenblik verdriet, omdat ze van d'r bloedeigen vader weg moeten."

De kapitein schudde treurig het hoofd, verbaasd over zóó weinig kinderliefde. Bulletje en Boonestaak kregen een kleur van schaamte. In hun zucht naar avonturen hadden ze daar heelemaal niet aan gedacht. Boonestaak zei vergoelijkend: „Ja, maar we gaan immers alleen maar uit logeeren"...

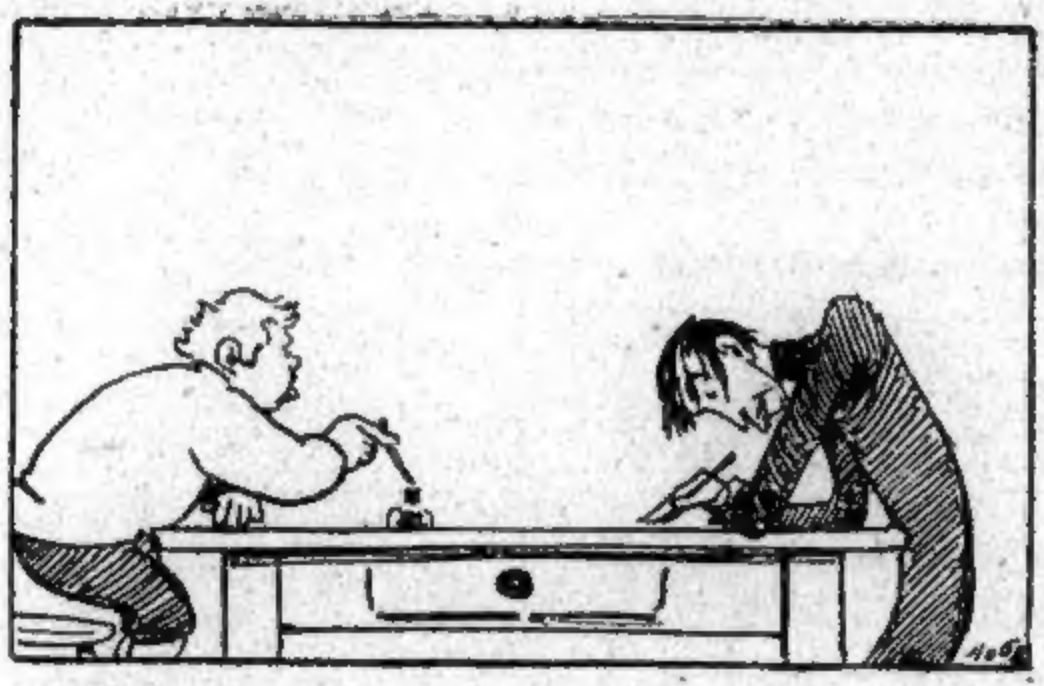

„En denken jullie ook nog wel es aan je moeder en je broertjes en zusjes thuis?" vroeg de kapitein.

Ja, natuurlijk deden ze dat, maar ze praatten er liever niet over. Toen zei de stuurman:

„Nou, weet je wat: dan schrijven jullie nou eerst een brief naar je moeder, vóór je gaat slapen en die gaat van avond nog op de post. Vooruit, aan 't werk."

En vijf minuten naderhand zaten Bulletje en Boonestaak tegenover mekaar, met de tong tusschen de lippen, en schreven een brief.

Nadruk verboden

Dit schreef Boonestaak aan zijn moeder:

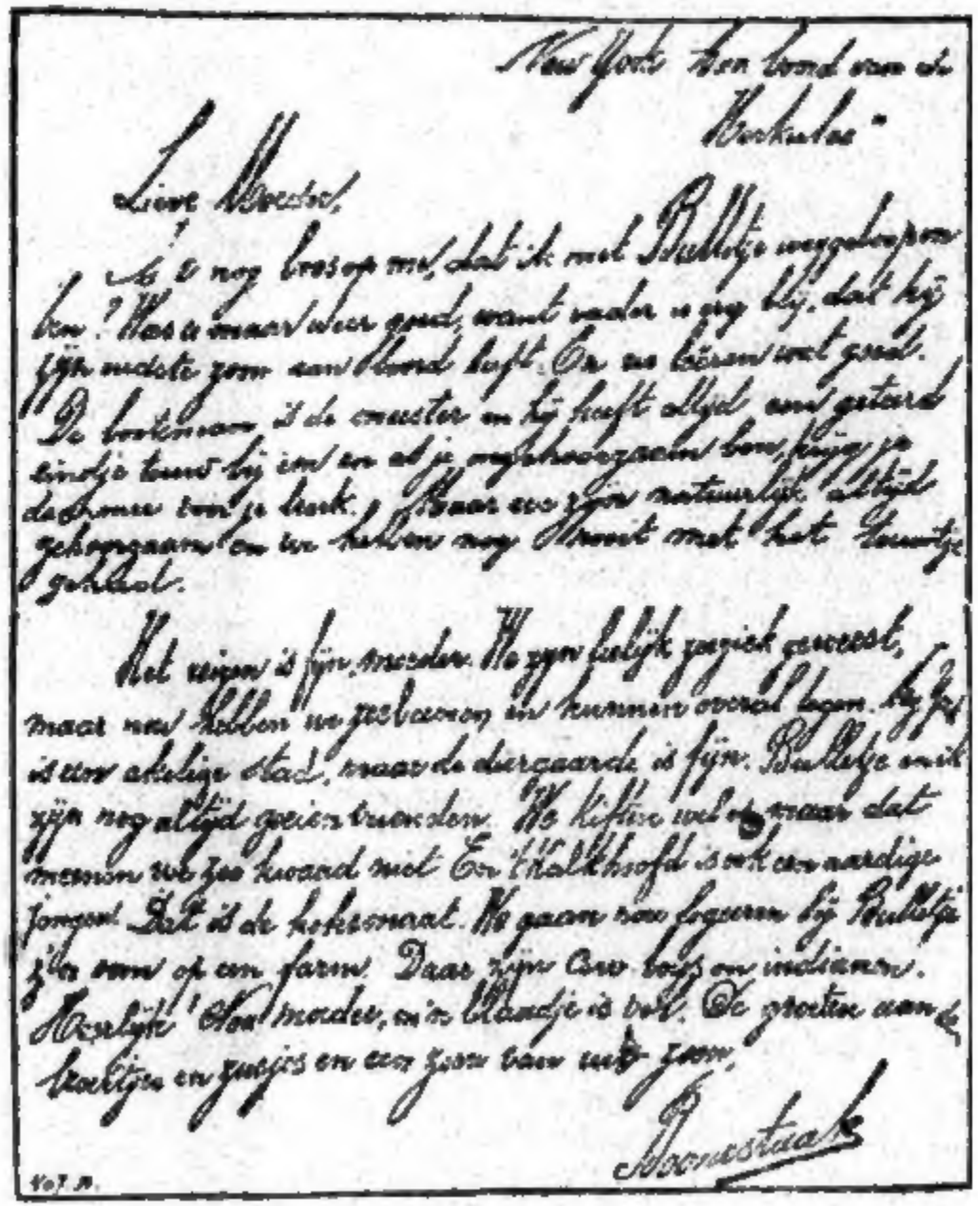

New York Aan boord van de
Hercules

Lieve Moeder,

Als u nog bezorgd mij, dat ik met Bullerje weggelopen ben? Was u maar weer gerust, want vader u zeg blij, dat hij zijn middele zoon aan boord heeft. Er ze beiden wel goed. De bootsman is de meester en hij heeft altijd een geteerd eindje touw bij zich en als je ongehoorzaam bent, krijg je de kous van je kunt. Daar ze zijn natuurlijk altijd gehoorzaam en we hebben nog Mevrouw met het Heuntje gehad.

Het varen is fijn, moeder. We zijn fatsoenlijk gezien geweest, maar we hebben we gebaren en kunnen overal komen. Bij Jos is ver alleen stad, maar de dierentuin is fijn. Bullerje en ik zijn nog altijd geen vrienden. We kiffen wel eens maar dat mennen we zoo kwaad niet. En Kalkhoofd is ook een aardige jongen. Dat is de kokemaat. We gaan nou logeren bij Bullerje z'n oom op een farm. Daar zijn Cow boys en indianen. Hartelijk Hou moeder, uw Klaasje is bot. De groeten aan de kaatjes en gaatjes en een zoen van zoon,

Boonestaak

407 N.

Nadruk verboden

En Bulletje z'n brief was zoo:

Aan boord van de "Herkules"
New York

Lieve Moeder,

We gaan hier aanboord af naar Dadi, naar zijn farm in het verre Westen, waar bisons zijn en indianen en Cow-boys. Dat vinden we fijn. Misschien kan zal ik een jong bisonnetje meebrengen voor de beestjes, maar misschien vindt u dat wat lastig op een bovenhuis? New York is niks prettig. De huizen krabben aan de wolken, daarom noemen ze ze wolkenkrabbers. Maar in de diergaarde hebben we veel schik gehad.

En Boonestaak heeft hier een kies laten trekken. Dat ging erg komisch, heel anders dan in Amsterdam. Heb u nog vredrist dat ik niet meer thuis ben? U hoeft niet ongerust te zijn, hoor, want we zijn erg braaf en we leeren zeuzachtig. En de bootsman. Die is minstens zoo knappe als onze meester en hij weet veel meer van de sterren en van de zeevaart. Boonestaak en 'k zijn altijd bij mekaar en we zijn nog steeds dikke vrienden. De koksmaat is ook onze vriend.

Nou, moeder, meer weet 'k niet. Veel groetjes voor allemaal en een dikke zoen van uw

liefhebbende

Bulletje.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

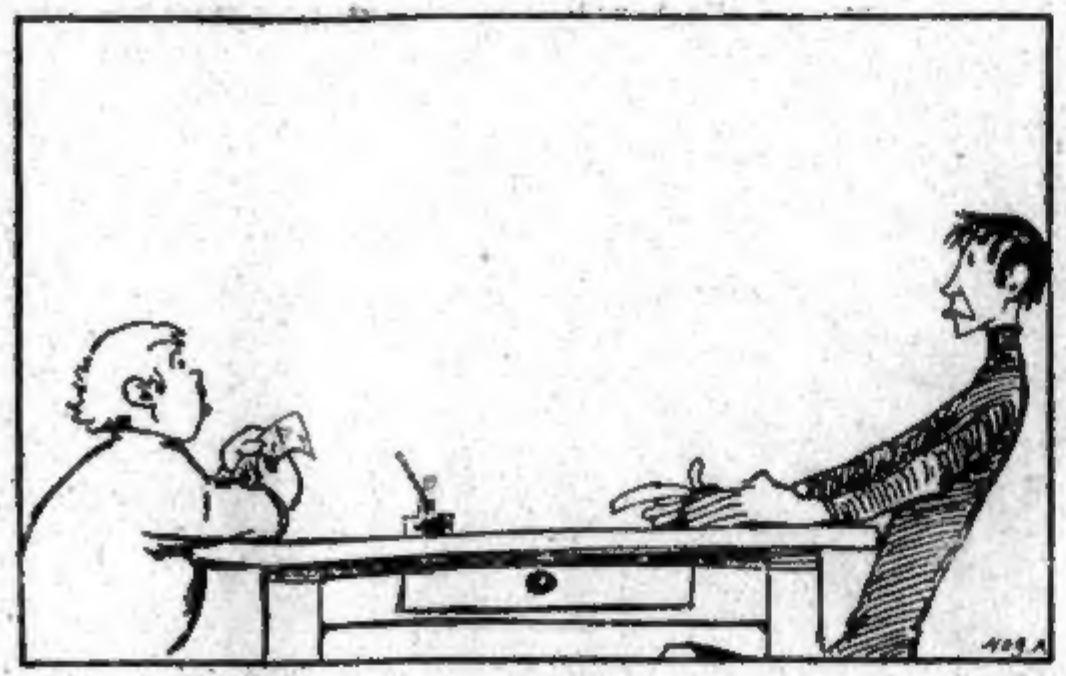

Ze waren zoowat allebei tegelijk klaar.
Boonestaak zei:
„Laat es lezen, wat je geschreven hebt?"
Maar Bulletje herinnerde zich, dat hij zich gunstig over zijn vriend had uitgelaten en zei dus:
„Nee, 't gaat je niks an."
„Dan mag je 't mijne ook niet lezen", wreekte Boonestaak zich. „Trouwens maar goed ook, want ik heb m'n moeder es precies verteld, wat voor een kleine dwarskop of jij bent."

„O", zei Bulletje luchtig, „dat komt net goed uit, want ik heb van jou ook effetjes een boekje opengedaan."
Boonestaak keek hem aan. Toen zei hij:
„Nou, dan kunnen we 't mekaar ook best laten lezen", en hij stak Bulletje zijn brief toe, die daarop de zijne ook overgaf.
Toen ze gelezen hadden, lachten ze tegen mekaar. Met die kwaadsprekerij liep het nog al los. Alleen werd Bulletje even nijdig, omdat Boonestaak niet laten kon, op te merken:
„Bij jou moet toch alles dik zijn, tot je vrienden en je zoenen toe!"

Nadruk verboden

Bulletje en Boonestaak.

Tot onze spijt kunnen we heden geen plaatjes van Bulletje en Boonestaak opnemen, daar we de cliché's niet op tijd hebben ontvangen.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

410

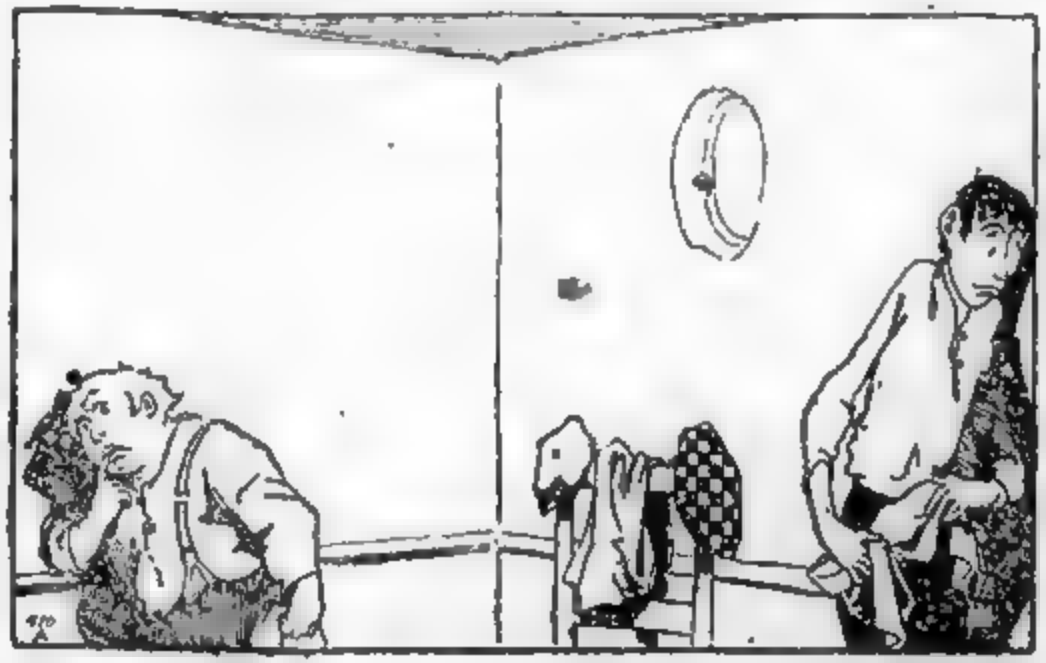

Door het schrijven van die brieven dachten de jongens dien avond meer dan anders aan hun moeder. 't Was vreemd, maar in eens voelden ze zich verdrietig, dat ze maar iederen avond in de kooi kropen zonder een zoen van hun moeder en zonder dat die ze nog eens lekker kwam toestoppen en even wat tegen hen zei. Daardoor voelden ze zich tegelijk erg klein en ze vonden het hard, dat ze maar net zoo koeltjes behandeld werden als de groote menschen aan boord.

Boonestaak zuchtte diep, zonder dat ie 'et zelf wist en toen hoorde hij beneden zich de echo van zijn zucht. Bulletje had het ook te kwaad.

„Zucht je, Bulletje?" vroeg Boonestaak.

„Nee," antwoordde Bulletje met onzekere stem, „ik haal alleen maar diep adem. 't Is hier zoo benauwd."

Boonestaak keek eens over den rand en zag een groote traan op Bulletje's verdrietig gezicht. Gauw ging hij weer liggen en het heimwee naar zijn moeder had ook hem leelijk te pakken.

De wereldreizigers zuchtten om beurten als blaasbalgen. Ze zouden o, zoo graag eens even in hun moeders armen gekropen zijn, heel eventjes maar haar gezicht zien... maar dat ging nou eenmaal niet. Het reizen heeft ook z'n onpleizierige kant.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Den volgenden morgen waren Bulletje en Boonestaak weer wat over hun heimwee heen. Ze dachten aan al de wonderen, die hun in de komende dagen wachtten en namen met een licht hart afscheid van hun dierbare „Hercules". De matrozen en de stokers gaven ze allemaal beurt om beurt de hand en die hadden er spijt van dat de drukke gasten weggingen: hun streken en onverwachte invallen brachten wat afwisseling in het eentonige leven aan boord. Ouwe Hein keek bedrukt en zei treurig:

„En tegen wie zal ik nou m'n waargebeurde verhalen vertellen?"

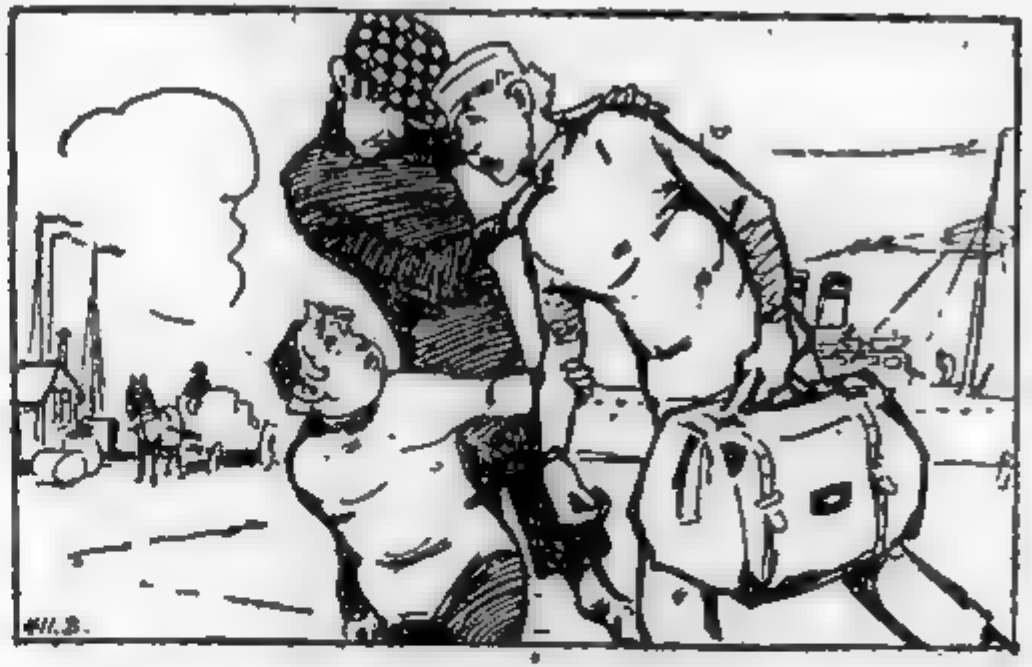

De bootsman had ook verdriet, omdat hij van zijn baantje als leermeester ontheven werd. Hij zwaaide triestig met zijn eindje touw en zuchtte diep. Maar het meest van allen had de koksmaat het te kwaad. Het zou een vervelende tijd voor hem worden. En aan meegaan viel niet te denken. Ze konden hem aan boord niet missen. Treurig bungelde een uitgedoofd eindje sigaret in z'n mondhoek, terwijl hij meeliep naar het station en een koffertje droeg met de kleeren van de wereldreizigers. Maar Boonestaak troostte hem:

„Als we weer terug aan boord zijn beginnen we van voren af aan."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

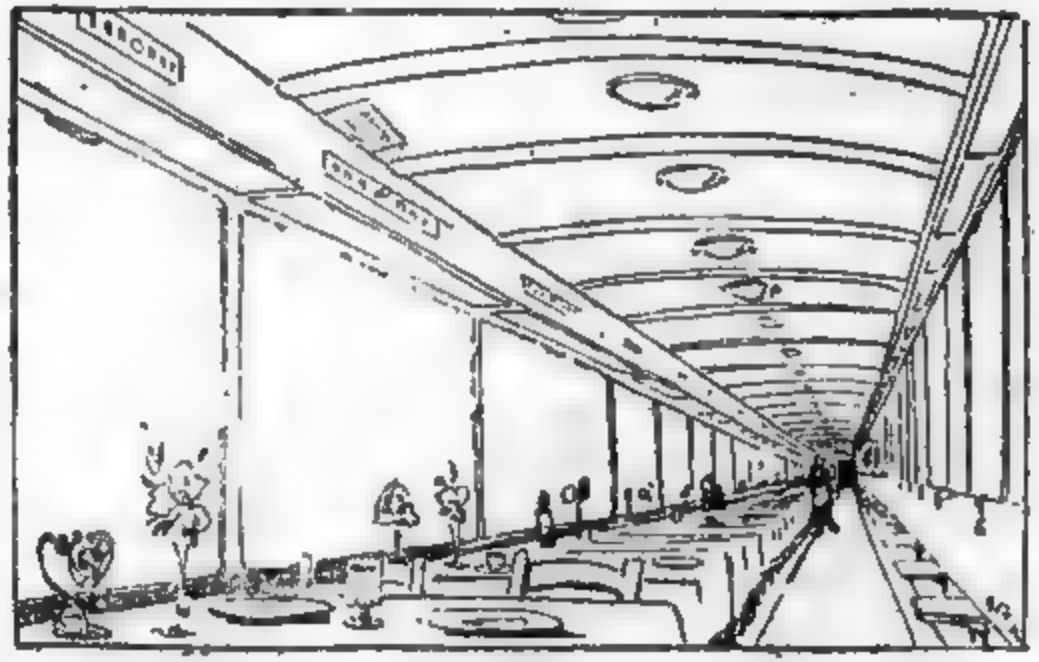

Zoo'n reuzentrein hadden Bulletje en Boonestaak nog nooit gezien! 't Was een end zonder end en wat een wagens! En je kon zoo maar van de eene waggon naar de andere loopen: met een soort harmonika zaten ze aan mekaar. En d'r waren wagens bij, waar je gewoonweg kon gaan zitten eten, op stoelen aan gedekte tafeltjes, net als ze thuis wel es menschen in zoo'n groot kafee hadden zien doen. En in nog een andere wagen zag je allemaal bedden achter gordijnen. Slapen kon je d'r dus ook al!

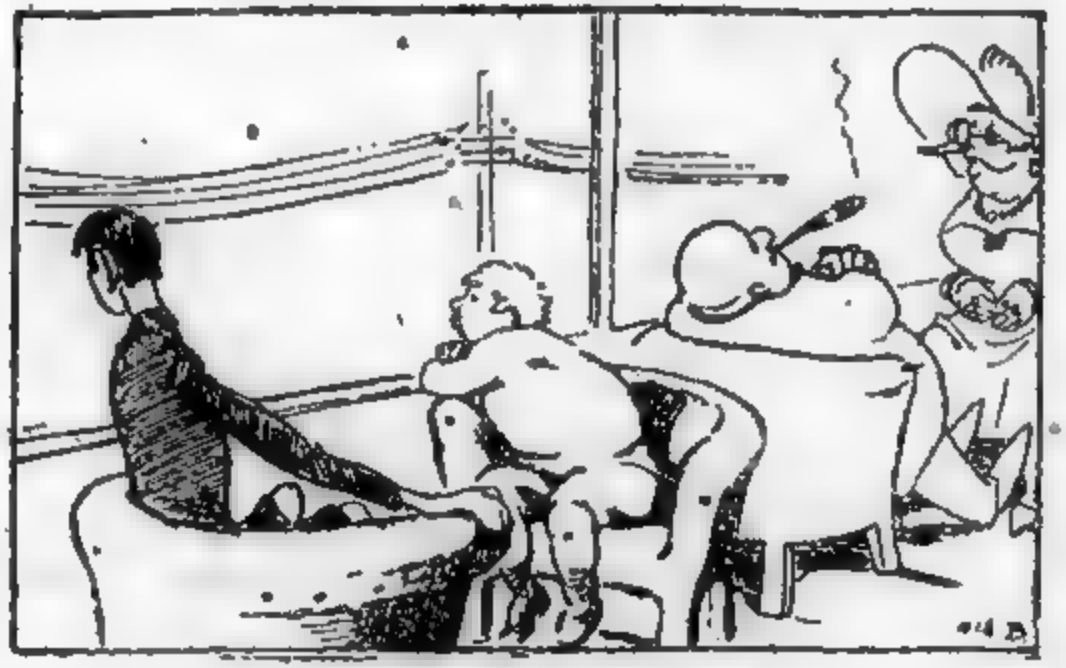

En het mooiste van allemaal vonden ze de uitzichtwagen, die breeder was dan de andere en overal groote vensters had. Naar alle kanten kon je daar uitkijken en je kon d'r bij gaan zitten in een gemakkelijke leunstoel. Ook waren d'r balcons aan, waar je lekker op kon gaan staan, buiten in de frissche lucht.

„Sjonge, zei Boonestaak, „da's een echte trein om in te wonen!"

„Dat moet ook," antwoordde z'n vader, „jullie hebben drie dagen en twee nachten te reizen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

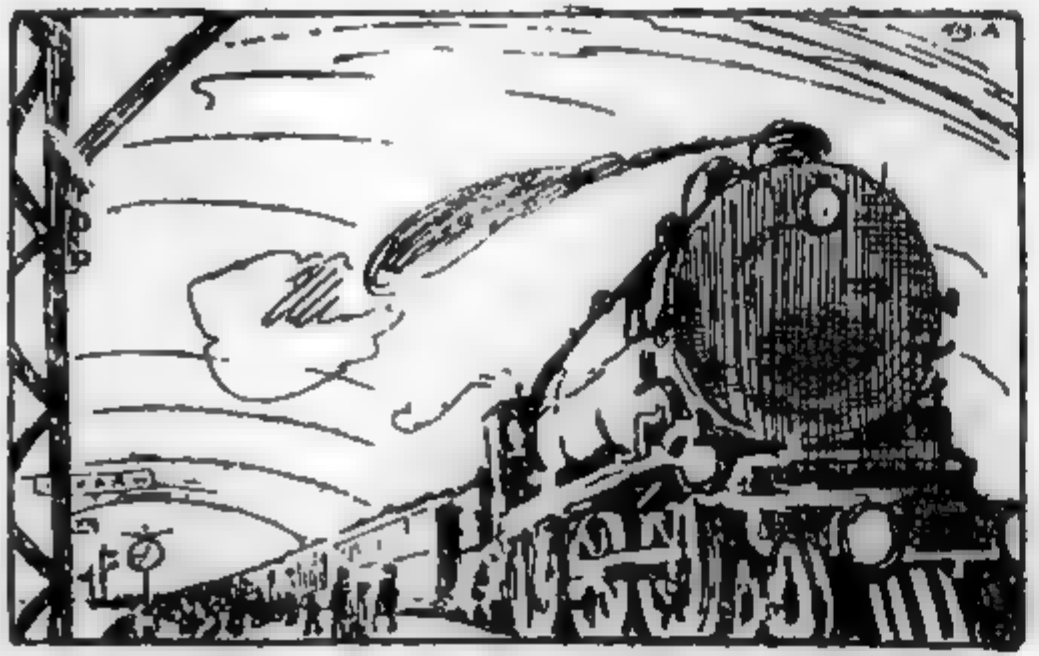

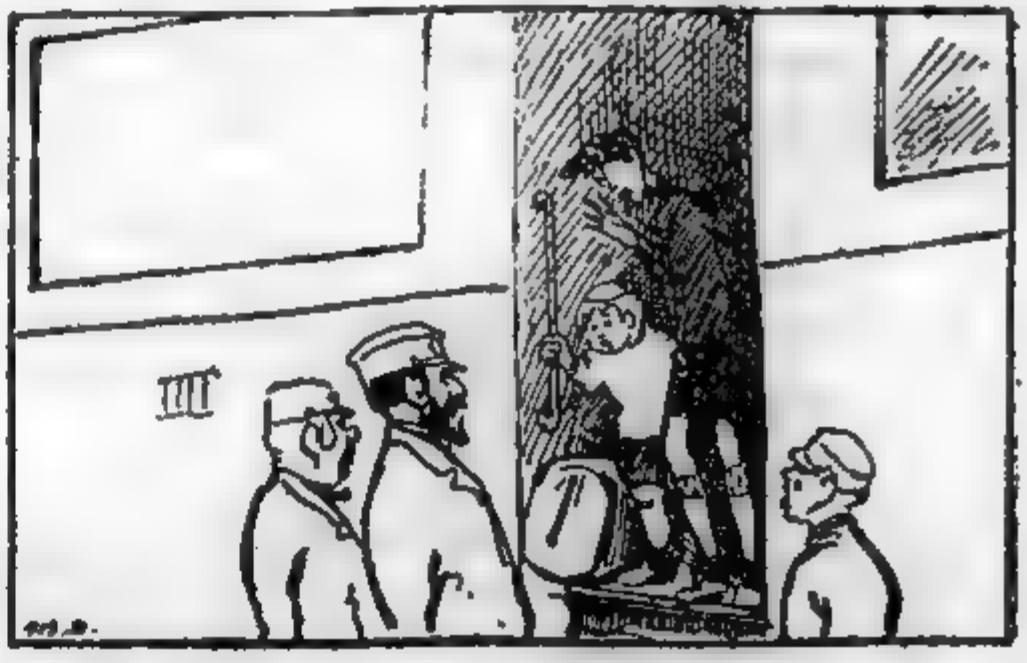

Met open mond keken de jongens den kapitèin aan.

„Drie dagen en twee nachten rijen?" stamelde Bulletje. „Maar dan rij je toch zeker de heele wereld in de rondte."

De vaders lachten.

„Jij denkt zeker aan de wereldbol van je school", zei de stuurman. „Maar de èchte wereld is een boetje grooter. Als jullie alleen naar de andere kant van Amerika spoorden had je al een heele week noodig."

Bulletje en Boonestaak hadden nog nooit zooveel respekt voor de wereld gehad!

„En gaat u met ons mee?" vroeg Bulletje aan zijn vader.

„Geen tijd," antwoordde deze zuchtend.

„U dan?" vroeg Boonestaak aan den kapitein.

„Onmogelijk," zei die met opgetrokken wenkbrauwen. „Morgen moeten we weer naar zee."

De jongens keken mekaar verbluft aan.

„Moeten we dan heelemaal alleen reizen?" stotterde Bulletjè. De kapitein schudde het hoofd, en zei:

„We hebben een goeie leideman voor je."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

414

„Daar komt ie net aan," voegde de stuurman er bij en wees op een conducteur met een snor als een uitgeplozen scheepskabel. Toen hij hen zag staan, lachte hij met een mond als een hooischuur en kwam naar hen toe.

„Zijn dat mijn pleegkinderen?" vroeg hij met een stem die dreunde als een onweer en hij lei z'n zware handen op hun schouders, dat ze angstig doorbogen, bang dat ze verpletterd zouden worden. Het was gewoon een reus! Schuw keken ze naar z'n groot, verbrand gezicht.

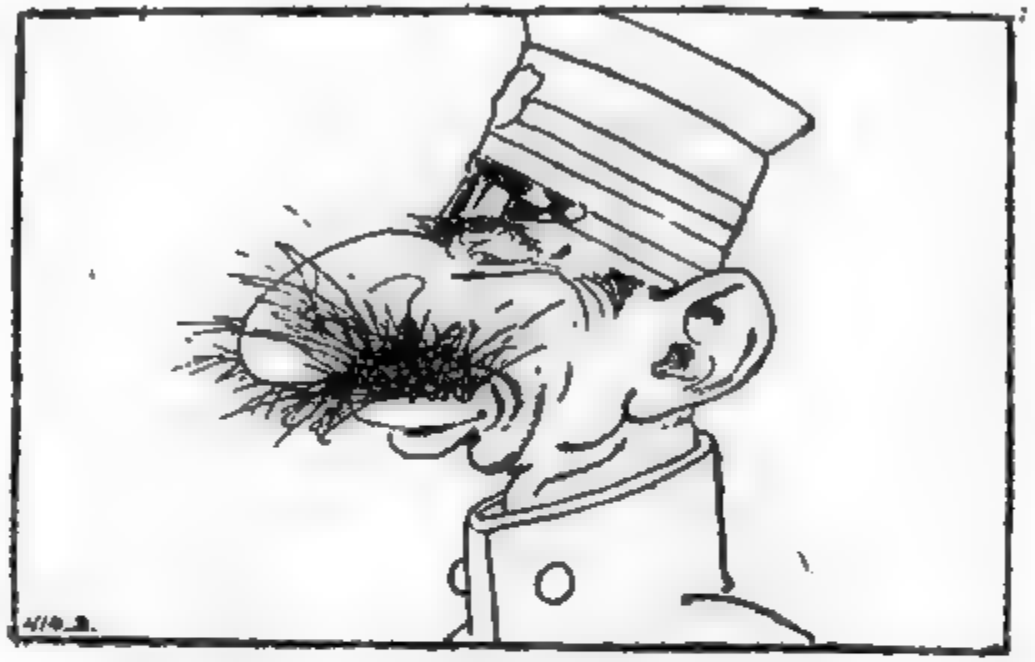

En toen viel het hun toch weer mee. Want hij had een paar vriendelijke, blauwe oogen, die vroolijk tintelden en lachten onder zijn borstelige wenkbrauwen. Hij leek nog zoo kwaad niet.

„Dat is meneer Jones," zei de kapitein. „Die zal onderweg voor jullie zorgen en je veilig aan Bulletje z'n oom in Nebraska, aan het station Omeka afleveren. Niewaar, meneer Jones?"

„Laat dat maar aan mij over!" bulderde meneer Jones en hij liet al z'n verschrikkelijk sterke tanden zien.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

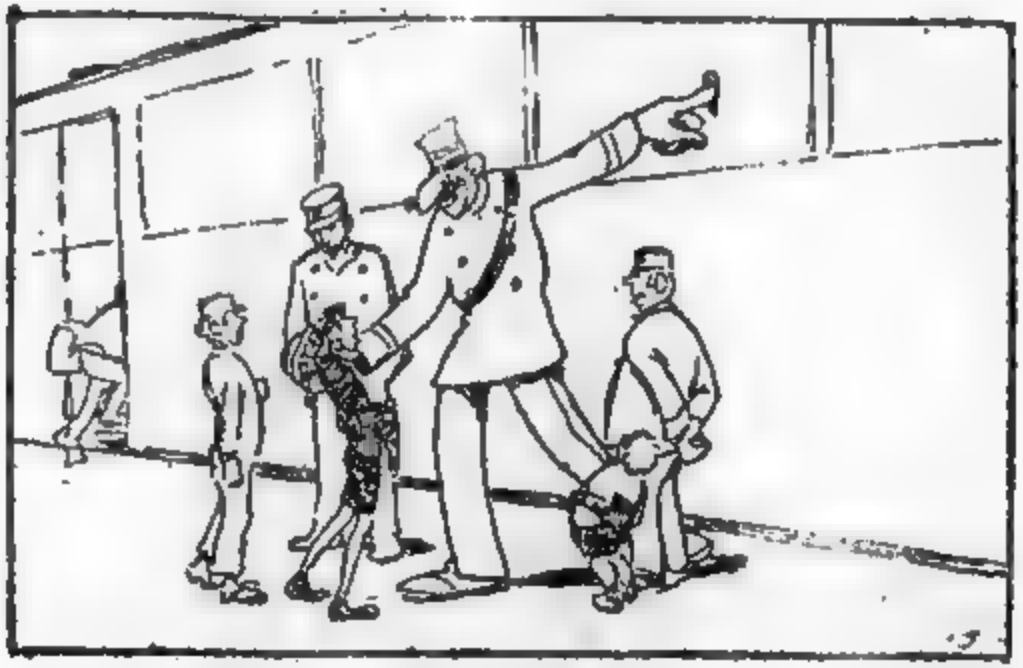

Bulletje en Boonstaak keken weer wat verschrikt bij de geweldige klank van meneer Jones' stem, maar die brulde verder:

„Trek je van m'n stem maar niks an. Ik kan niet zachter meer praten, omdat ik altijd boven de herrie van de trein moet uitschreeuwen. Ga nou maar mee, dan breng ik de snaken naar hun plaatsen."

Hij had voor allebei een fijn hoekplaatsje vrijgehouden, tegenover mekaar, aan het groote venster.

En toen moest er afscheid genomen worden.

Bulletje en Boonestaak waren ineens al hun reisverlangen kwijt. Plotseling voelden ze zich erg onplezierig en ze begrepen niet, hoe ze het zonder de „Hercules" en al hun scheepsvrienden zouden moeten stellen. De tranen stonden hun in de oogen, toen ze hun vaders een zoen en een hand gaven. En de vaders hielden zich groot, maar ze vonden het ook al niet bijster lollig. De koksmaat kon geen woord uit z'n dikke keel wringen. En die meneer Jones lacht bij dat alles, dat het zoo daverde!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

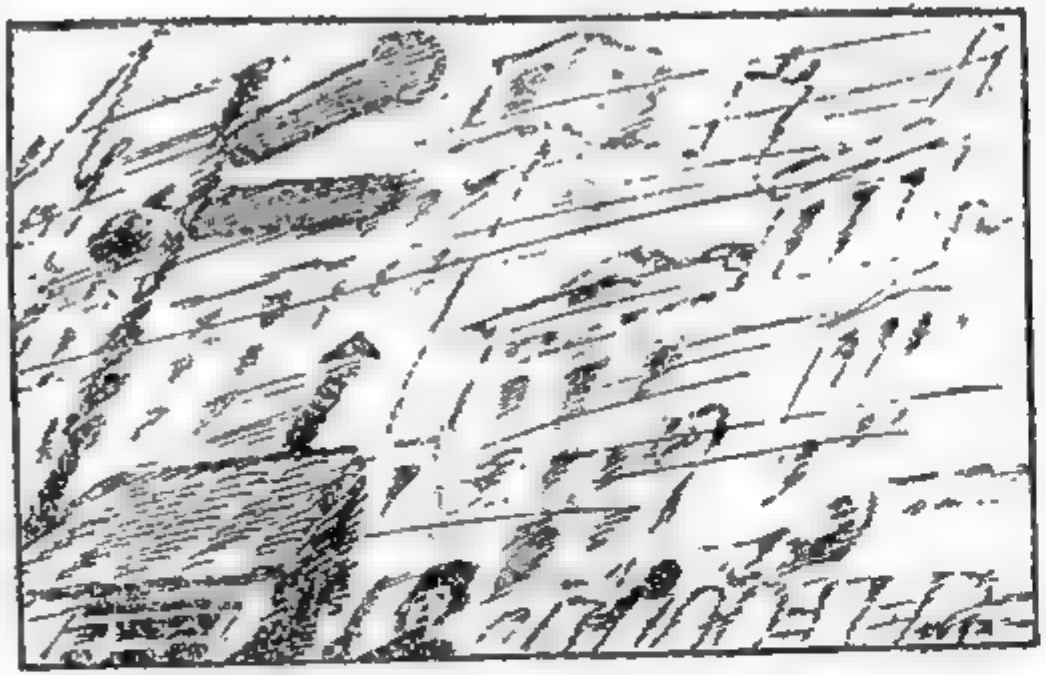

De trein schoof het station uit en daar zaten een zeer bedrukte Bulletje en Boonestaak tegenover elkaar. Zij voelden zich ongeloofelijk eenzaam en verlaten in de wereld. Door het venster zagen ze huizen en boomen en kerken in een dikke mist voorbijtrekken — en toch scheen de zon. Maar de mist zat in hun oogen in den vorm van dikke tranen, die ze niet wegveegden, omdat ze voor mekaar niet weten wouen, dat ze 't zoo te kwaad hadden.

En ze waren al lang New-York uit en reden langs een breede rivier tusschen boschrijke heuvels, eer de mist wat op trok en ze een heel klein beetje belang begonnen te stellen in wat daar zoo razend snel aan hun oogen voorbij trok. Maar telkens zuchtte een van de twee erg diep en dan antwoordde de ander als een echo met een even diepe zucht zonder het te weten. De meeste van die zuchten gingen naar de „Hercules", maar sommige gingen veel verder, den Oceaan over, naar moeder toe.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

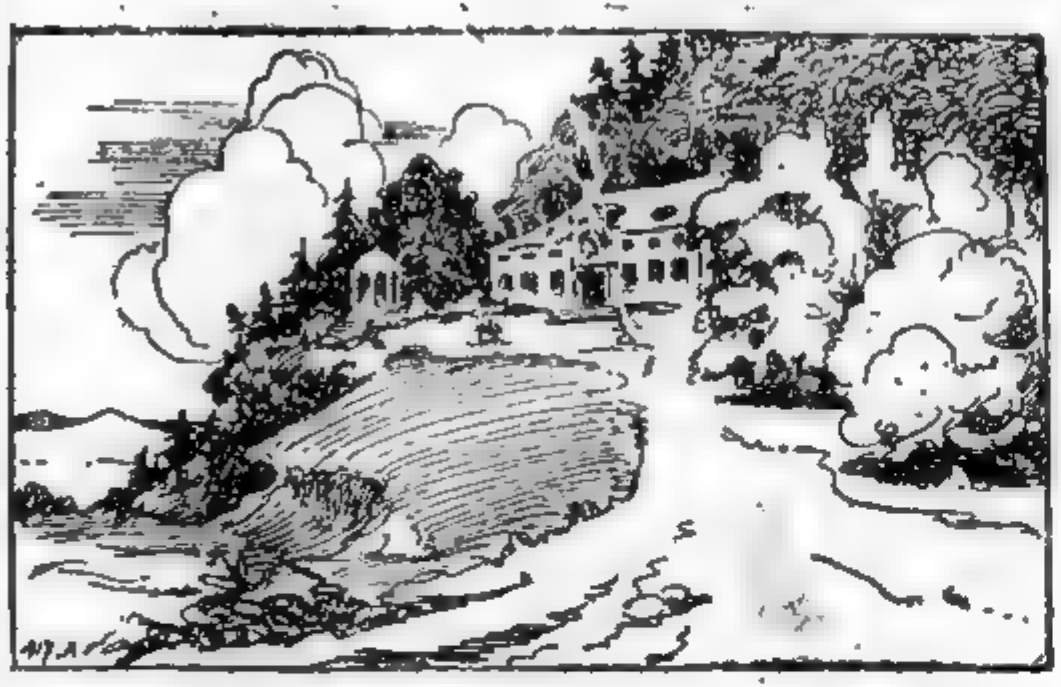

„Kijk es, Boonestaak, wat een mooie villa's daar tusschen die boschjes staan", zei Bulletje met een ongewoon braaf stemmetje en hij wees naar de groote witte landhuizen tegen de hellingen der heuvels.

Boonestaak keek zonder belangstelling naar buiten en zei:

„Prachtig... maar ik vind de kajuit van de Hercules heel wat mooier!"

„En de kombuis dan!" zuchtte Bulletje.

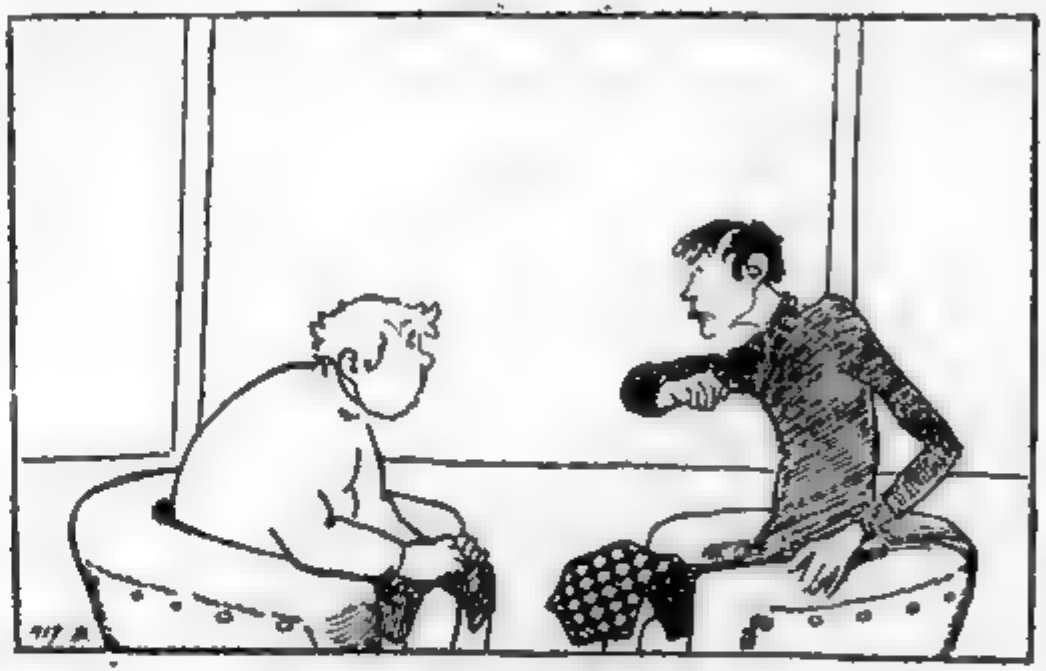

Ze zwegen weer een poosje. Toen zei Bulletje:

„Wat zou 'et nou leuk wezen, als moeder en de kinderen ook bij ons waren, niet Boonestaak?"

Maar Boonestaak had al genoeg met z'n heimwee te vechten en vond dat die praatjes van Bulletje al heel slecht te pas kwamen. En daarom zei hij nijdig:

„Loop naar de pomp met je flauwe smoesjes... moederskindje."

Bulletje voelde zich erg verongelijkt en de tranen drongen opnieuw heet naar z'n oogen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Boonestaak had minstens verwacht, dat Bulletje woedend tegen hem zou uitvaren. Dan waren ze zeker allebei een beetje opgeknapt. Maar toen hij zag, hoe verdrietig z'n kleine, dikke vriend daar in z'n hoekje zat, kreeg hij het ook weer te kwaad en met een beetje onzekere stem bromde hij:

„Nou, jò, wees nou wijzer... ik meen 'et immers zoo kwaad niet! Toe, lach nou! We gaan toch naar de farm van je oom, midden in de prairiën!"

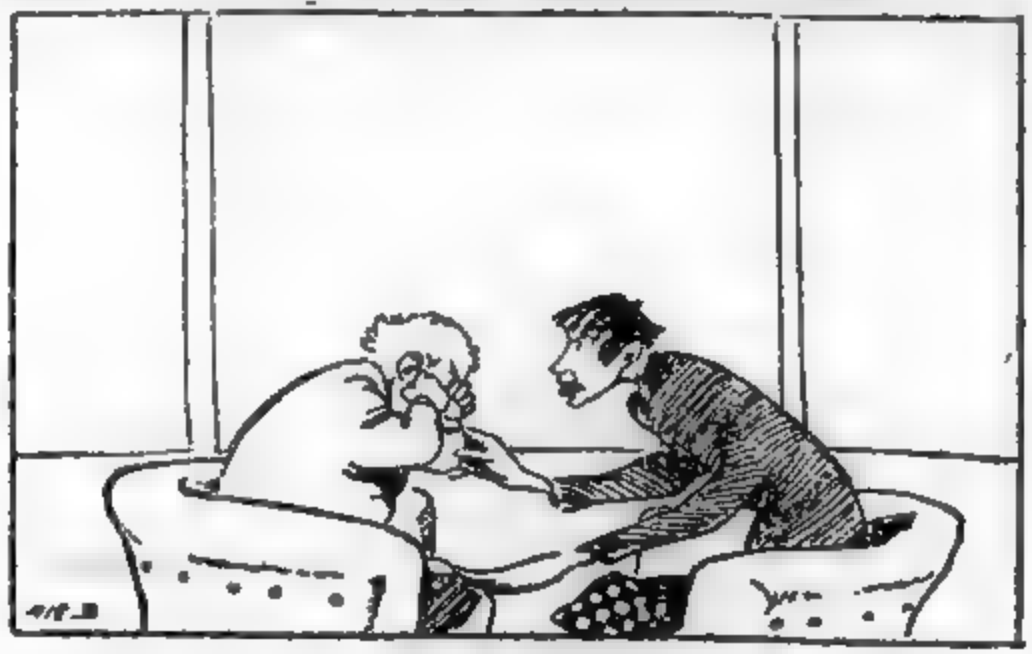

Bulletje knikte, slikte heftig en boende met z'n vuist de tranen uit z'n oogen. 't Was ook waar! Zè moesten toch blij zijn, dat ze weer nieuwe avonturen tegemoet gingen! Maar vroolijk konden ze toch niet worden. D'r bleef iets van binnen al maar knagen en hun hart leek wel een bonk lood in hun borst.

„'t Is ook maar voor een kort poosje," troostte Boonestaak z'n vriend en zich zelf. „Over een week of drie vier zitten we weer fijn op de „Hercules"!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

419

De menschen in de coupé keken een beetje verwonderd naar die twee jongens, die een vreemde taal spraken en heelemaal alleen schenen te reizen. Bulletje en Boonestaak merkten nu eerst op, dat er zoo naar hen geloerd werd en dat ze ook over hen praatten. Ja, nu moesten ze zich wel goed houen! Je kon toch waarempel niet gaan zitten grienen als d'r zoo veel vreemden bij waren! En ze zetten zich recht in hun hoekje en vochten dapper met hun droefgeestigheid.

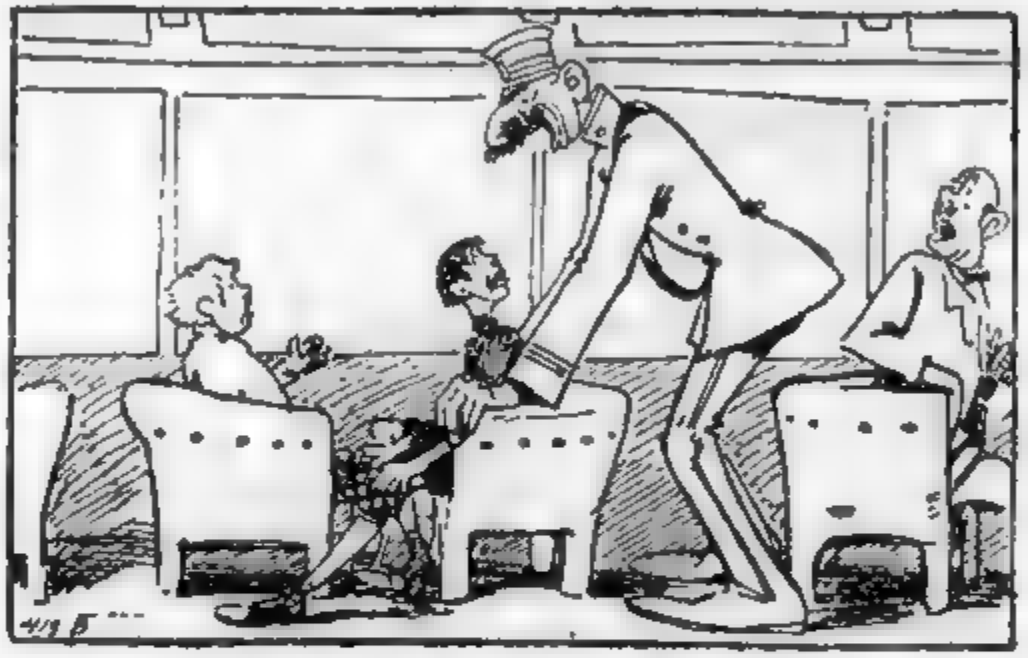

Toen kwam meneer Jones de coupé binnen en zijn dreunende stem klonk rustig boven het lawaai van den trein uit.

„Zoo, pleegzoons, komen jullie met me mee, dan zullen we eens een kleine wandeling gaan maken."

Bulletje en Boonestaak voelden zich in eens een boel lichter. Dat was ten minste een gezicht, dat ze al kenden. En nu merkten ze eigenlijk voor 't eerst op, dat die meneer Jones Hollands sprak!

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

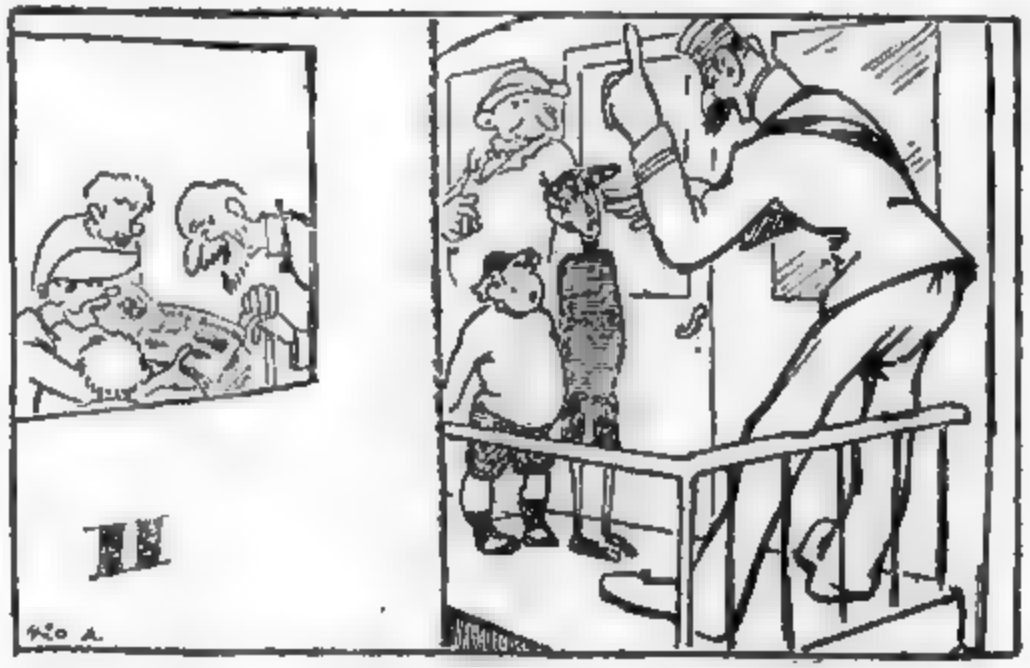

Dat raadsel was gauw opgelost: meneer Jones was in Holland geboren en eerst op z'n twintigste jaar naar Amerika gegaan. Hij heette eigenlijk Jonas, maar de Amerikanen hadden daar Jones van gemaakt en nu liet hij het maar zoo. Hij had vroeger aan de haven gewerkt en zoo kende hij Boonestaaks vader.

Dat alles vertelde de vriendelijke reus, die er zoo vervaarlijk uitzag, terwijl hij met de jongens op een breed balcon stond buiten den wagen.

Jongen, wat waaide het daar! Je moest je pet stevig vasthouden en je oogen half dicht knijpen, maar je had er een prachtig gezicht over de rivier en het heuvelachtige land.

Spoedig liepen ze verder, door allerlei gangen, waar menschen stonden en koffers, zoodat je als een slang overal tusschen door moest kronkelen. Het was erg vreemd en nieuw en de jongens kikkerden heelemaal op, nu ze weer het een en ander hadden, dat hun gedachten afleidde.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

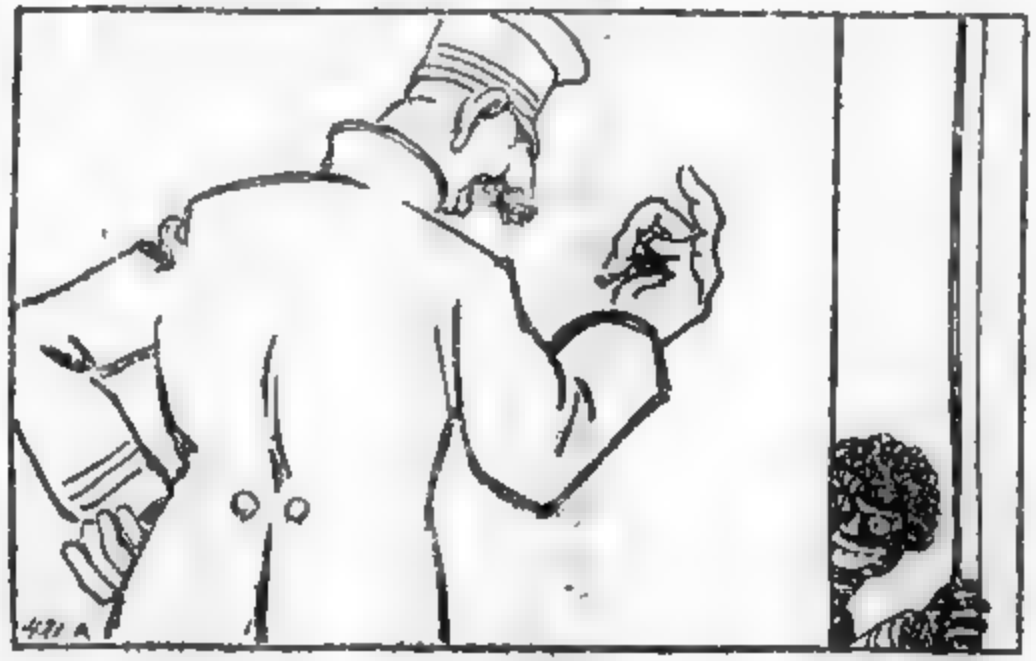

Zoo kwamen ze ook door de groote slaapwagens, waar aan weerszijden achter deurtjes de bedden waren. Bijna aan het eind sprong plotseling zoo'n deurtje open en daar stak een kleine ronde negerkop door, naar buiten, die met groote, witte oogen verwonderd naar de twee jongens keek.

„Kom d'r maar uit, Teddy!" brulde de conducteur. „Hier zijn twee kameraads, die je onderweg wel een beetje mag bezig houen."

Ted kwam voor den dag. Hij had een blauwe uniform aan, die strak spande en veel koperen knoopjes droeg. Een lange broek zat glad om z'n stevige beenen. Hij was de bediende, die voor de bedden zorgde en ook in de eetwagens hielp. Hij zag er wel lollig uit met z'n zwarte kroeskop en z'n hagelwitte tanden, die tusschen z'n roode lippen blonken als hij lachte. En Teddy lachte zoowat altijd. Maar hij sprak alleen Engelsch en dat sprak ie nog een beetje krom. Bulletje en Boonestaak trouwens ook en dus zou alles wel goed gaan.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

422

„I Teddy", zei de kleine neger lachend. Dat beteekende natuurlijk, dat hij Teddy heette en dus zei Bulletje, wijzend op zichzelf:

„I Bulletje."

„I Boonestaak", deelde de lange mee en tikte eveneens met z'n wijsvinger op z'n borst.

„I very glad", lachte Ted en dat beteekende, dat hij blij was, met de jongens kennis te maken.

„O, wij ook", zei Bulletje hartelijk en toen lachten ze allemaal hard op.

„Nou", zei meneer Jones, „jullie moeten maar goeie vrienden worden. Met Ted kan je plezier genoeg hebben. Die kent de trein en van de reis weet-ie zoowat alles."

Meneer Jones liet Bulletje en Boonestaak met hun nieuwen vriend alleen en die begon dadelijk alle mogelijke vragen te doen, want hij was wel een beetje verbaasd, dat twee zulke jongens zoo heelemaal alleen in dien grooten trein reisden. En toen hij hoorde, dat ze heelemaal uit Europa kwamen, sloeg hij van verbazing op z'n dijen en stiet allerlei rare geluiden uit.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

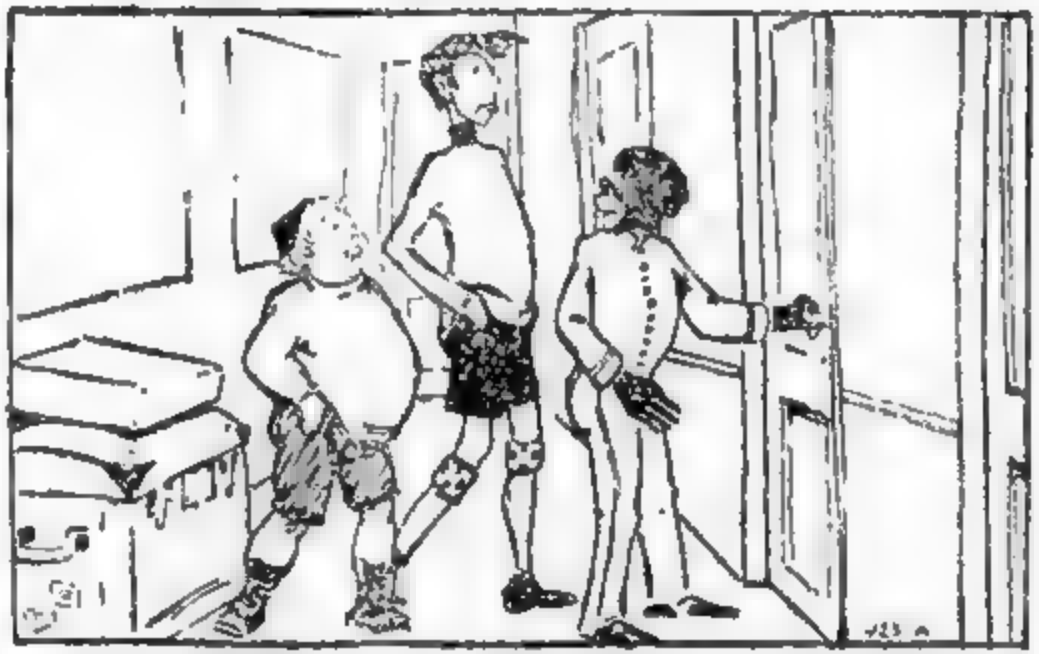

Bulletje en Boonestaak waren, eerlijk gezegd, een beetje verwaand geworden door Teddy's verbazing en ze trokken gezichten alsof de kat van den keizer hun eigen nicht was.

„O, we gaan nog veel verder!" zei Boonestaak achteloos en hij maakte een breed gebaar met z'n hand, net of ie de heele wereld tegelijk aanwijzen wou.

„Waar naar toe?" vroeg Ted.

„Weten we nog niet precies", zei Bulletje. „Overal naar toe."

Teddy schudde zijn hoofd over zooveel ondernemingsgeest.

„Zijn jullie al in Frisco geweest?" vroeg hij.

„Nee, maar daar gaan we nog heen", blufte Boonestaak, en toen vroeg-ie d'r mal-achter: „Wat is dat, Frisco?"

Teddy grinnikte.

„Hoe weet je nou, dat je naar Frisco gaat, as je niet weet wat Frisco is?" vroeg hij spottend.

„We gaan immers overal heen, dus ook naar Frisco", pochte Boonestaak. Daar kon Ted niet tegenop en dus vertelde hij maar, dat Frisco de afkorting was van San Francisco.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

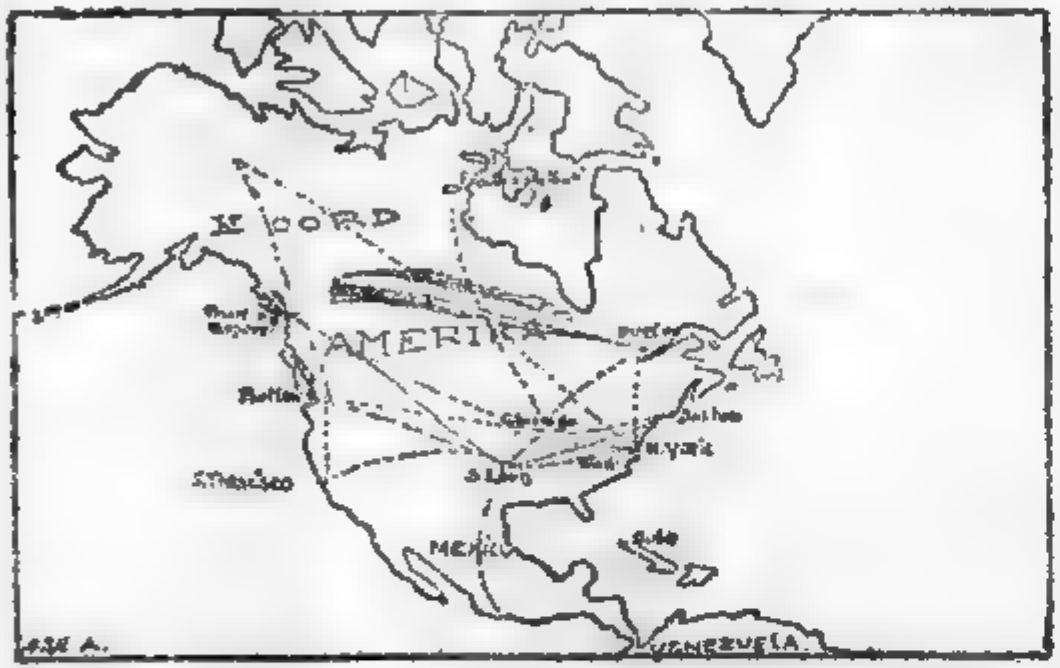

Maar Teddy was wèl in Frisco geweest en in een heele boel andere plaatsen ook. Met den trein was hij heel Noord-Amerika al verschillende keeren kris kras door geweest, van het Oosten naar het Westen en van het Zuiden naar het Noorden en hij noemde zooveel namen, waar de jongens nog nooit van gehoord hadden en vertelde in z'n krom taaltje zooveel bizonders, dat Bulletje en Boonestaak zich heel wat kleiner begonnen te voelen en eindelijk vonden, dat zij eigenlijk nog heelemaal niks gezien hadden.

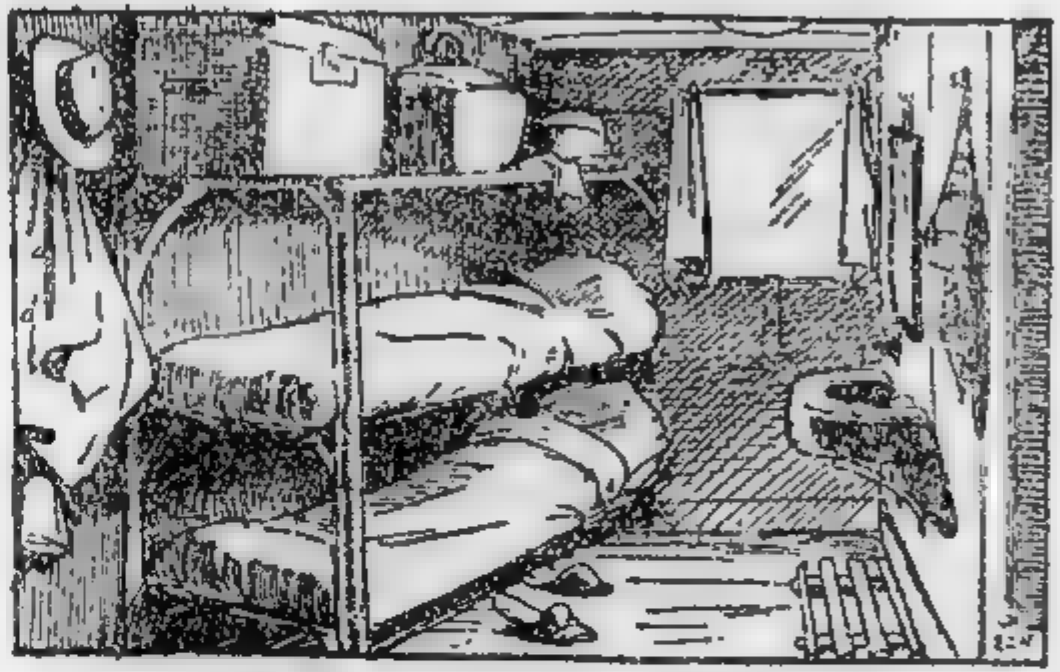

Zoo zaten ze druk pratende bij mekaar in een klein hokje achter de keuken, waar Ted met een van de koks woonde en sliep. Raar, vonden de jongens, zoo'n leven in een trein.

„En op een schip dan?" vroeg Teddy.

„Da's wat anders", vond Bulletje, „da's een schip."

„Ja", lachte Ted, „en dit is een trein. 't Eene gaat over 't water en 't andere over 't land. Da's 't heele verschil."

Maar Bulletje en Boonestaak bleven er bij, dat 'et niet vreemd was om op een schip en wel om in een trein te wonen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

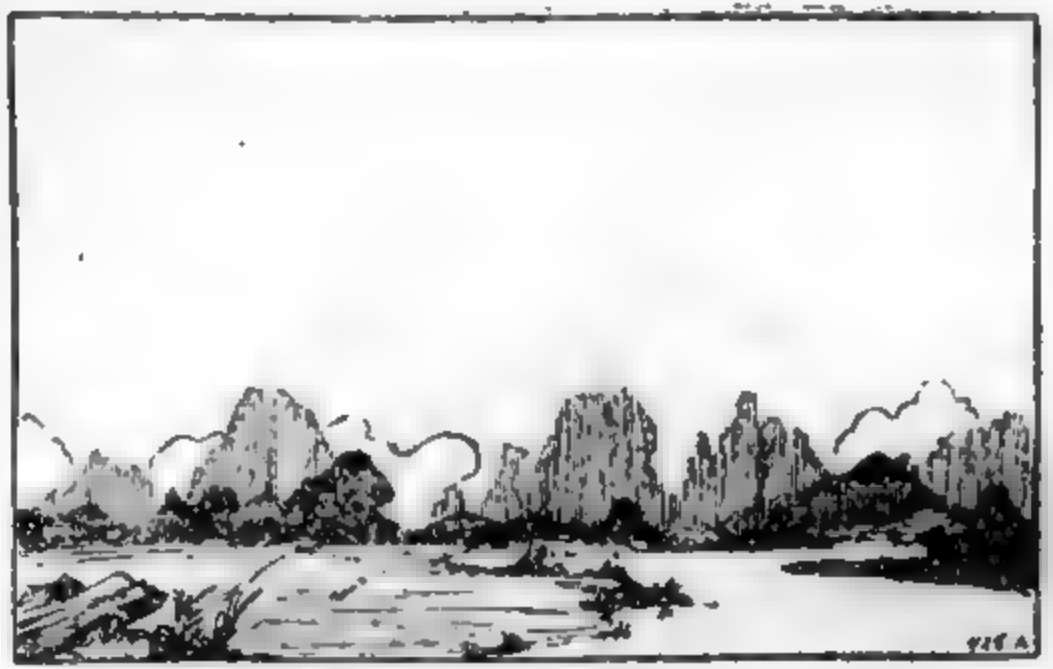

Boonestaak keek uit het raampje.

„Kijk es", zei hij, „wat een zwarte wolken daar in de verte. We krijgen zeker onweer."

„Nou!" riep Bulletje, die gauw kwam kijken. „Reuzenwolken."

„Heelemaal geen wolken!" lachte Ted. „Dat zijn de bergen. Over een uurtje zitten we d'r midden tusschen."

„De bergen?" riepen de jongens verbaasd en verheugd

„Echte bergen?"

„Nee", spotte Teddy, „bergen van suikergoed!"

Ingespannen tuurden Bulletje en Boonestaak naar de verte, waar de donkere gevaarten werkelijk veel op dikke, blauwzwarte wolken geleken. En ze waren vreeselijk nieuwsgierig, hoe de bergen er wel van dichtbij uit zouden zien.

„Kom maar mee", zei Ted, „dan zal ik jullie naar de uitzichtwagen brengen. Daar kun je veel beter alles bekijken."

Toen schatrelden ze weer tusschen beenen en koffers door de gangen en zaten spoedig in den uitzichtwagen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

426

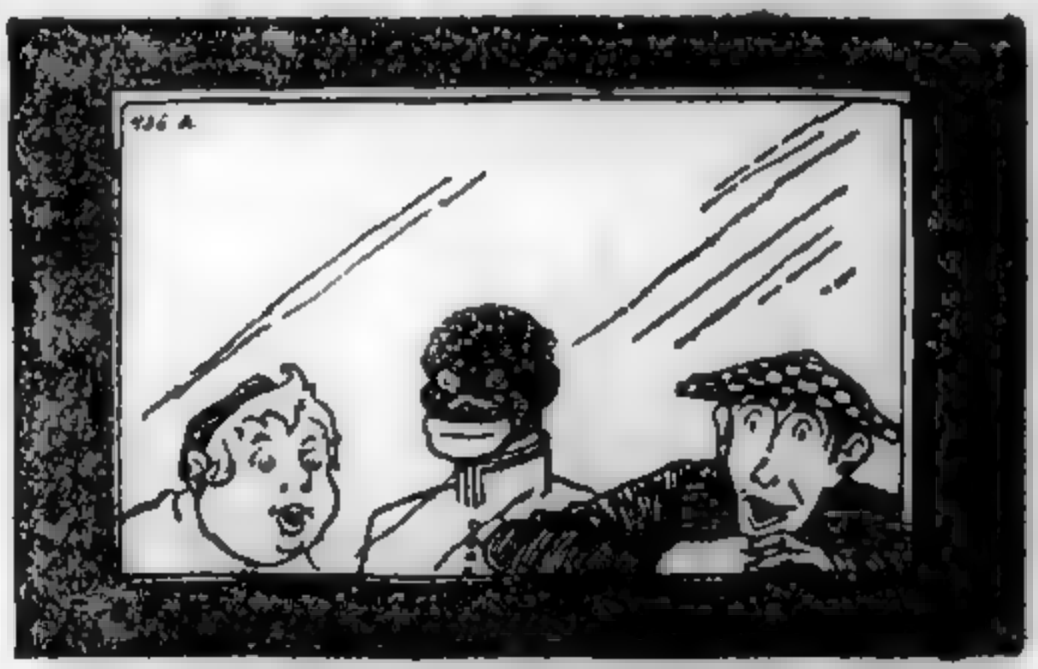

Daar zat je fijn! De wagen was breeder dan de andere en had overal groote vensters van dik, helder spiegelglas. In de lekkere zachte kussens van de bank voelde je bijna niet, dat de trein stootte en schommelde en wat kon je zoo prachtig naar buiten kijken.

't Was toch wel mooi, Amerika! Die breede Hudsonrivier met de groene velden er langs en de bebouwde en beboschte heuvels... fijn was dat. Maar het meest hadden Bulletje en Boonestaak toch erg in die verre bergen, waar ze bar nieuwsgierig naar waren.

Af en toe deden ze een poosje hun oogen dicht en telden tot honderd of tot twee honderd, om te zien of de bergen dan merkbaar dichter bij gekomen waren. En de trein schoot met zoo'n razende vaart over de rails, dat het werkelijk telkens te zien was. Op eens gingen de electrische lampjes aan. Gek vonden ze dat, midden op den dag! Maar ze waren er nog niet over uitgepraat, of daar maakte de trein in eens veel meer geraas en plotseling was het buiten pikkedonker! Dat was een schrik!...

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Da's de eerste tunnel", zei Ted. „En nou moet ik weg, want ik heb werk. As ik klaar ben, kom ik jullie wel opzoeken."

En meteen schoot-ie als een haas tusschen de knieën der reizigers door en den uitzichtwagen uit.

Een tunnel! Bulletje en Boonestaak verkneuterden zich in het idee, dat ze daar nou maar weer ijskoud, net of 'et zoo maar niks was, door een tunnel reden! Op school leerde je wel van die dingen en je geloofde ook wel, dat ze d'r waren, maar zelf d'r door rijden...

Dat was toch nog heel wat anders! Ze waren toch maar boffers!... Reden ze gemoedereerd zoo maar onder een berg door... In een tunnel! Een echte bergtunnel!... Reusachtig!

Roef! daar schoot de trein weer het licht in... Hè, dat was vreemd aan je oogen!... En ja! nou waren ze in een echt gebergte! Je zag de steile rotswanden en de groote, grauwgrijze steenbrokken en daar had je zoowaarempel een klein watervalletje ook!... Nou werd 'et pas fijn!...

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

428

Een heelen tijd zaten Bulletje en Boonestaak samen voor het venster, verbaasden zich over het afwisselende berglandschap, stompten elkaar verheugd als ze in eens voor een wijd vergezicht kwamen en slaakten om beurten kreten van bewondering.

Toen kwam Teddy hen halen om te gaan eten. Achter hem stommelden ze de loopgangen weer door. Net schoot de trein weer een tunnel in en Teddy, die voorraan liep, struikelde in het halfduister over een koffertje en viel tegen een dikke meneer aan.

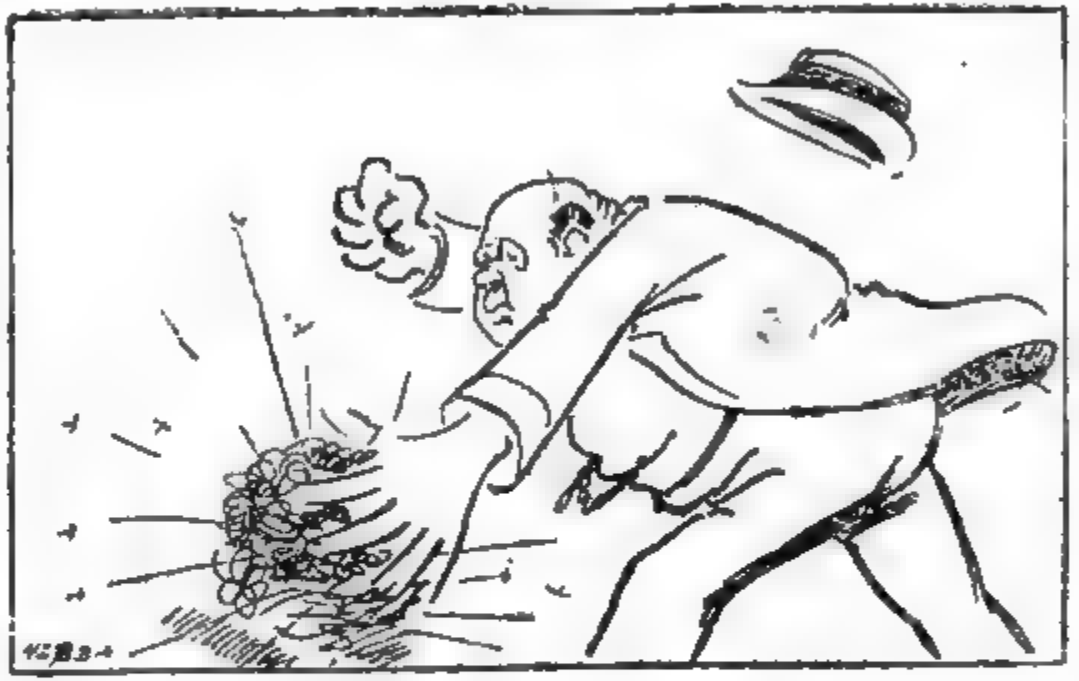

Die dikke meneer had een dikke sigaar in z'n mond en die viel er door den schrik uit. Daar werd de dikke meneer vreeselijk boos om en hij gaf den armen Teddy een klap om z'n ooren, dat die heelemaal over den grond rolde en schreeuwde:

„Leelijke zwarte aap, dat je bent!" en nog een paar heel leelijke woorden daarbij.

Teddy krabbelde op en zei niets. Bulletje en Boonestaak stonden er wat beduusd bij te kijken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

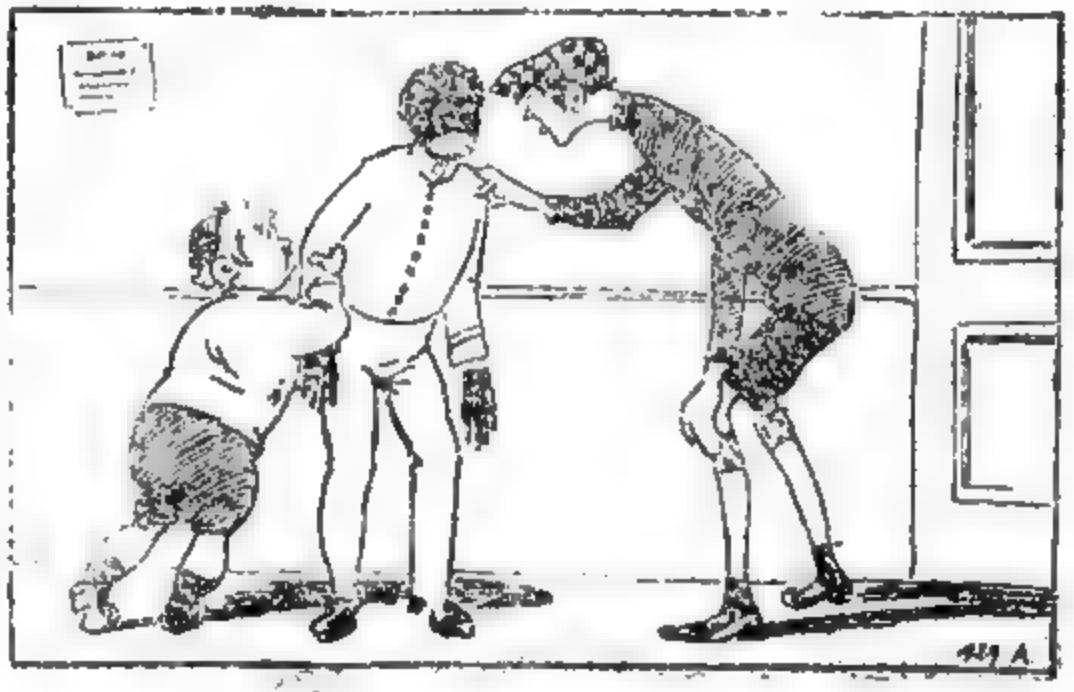

„Dee 'et pijn?" vroeg Bulletje, toen ze een wagen verder kwamen.

Ted schudde z'n zwarten kroeskop, maar de tranen stonden in z'n oogen en hij had z'n dikke rooie lippen vast op mekaar geklemd.

„Die leelijke olifant!" schold Boonestaak. „En je kon d'r toch niks aan doen!"

„Een neger mag je immers altijd een draai om z'n ooren geven, als je een blanke bent," zei Ted nijdig en hij bromde nog wat, dat de jongens niet verstonden.

In de eetwagen kregen ze een plaats aan een tafeltje in den hoek. Tegenover hen zaten twee Amerikaansche juffrouwen met groote hoornen brillen op, die de twee jongens verwonderd aankeken. Bulletje en Boonestaak voelden zich een beetje verlegen. Netjes hingen ze hun pet aan een koperen haak in den wand en ze zaten zoo braaf voor zich uit te kijken, alsof ze geen tien konden tellen.

De juffrouwen keken eens rond, waar de ouders van het tweetal wel mochten zitten.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

430

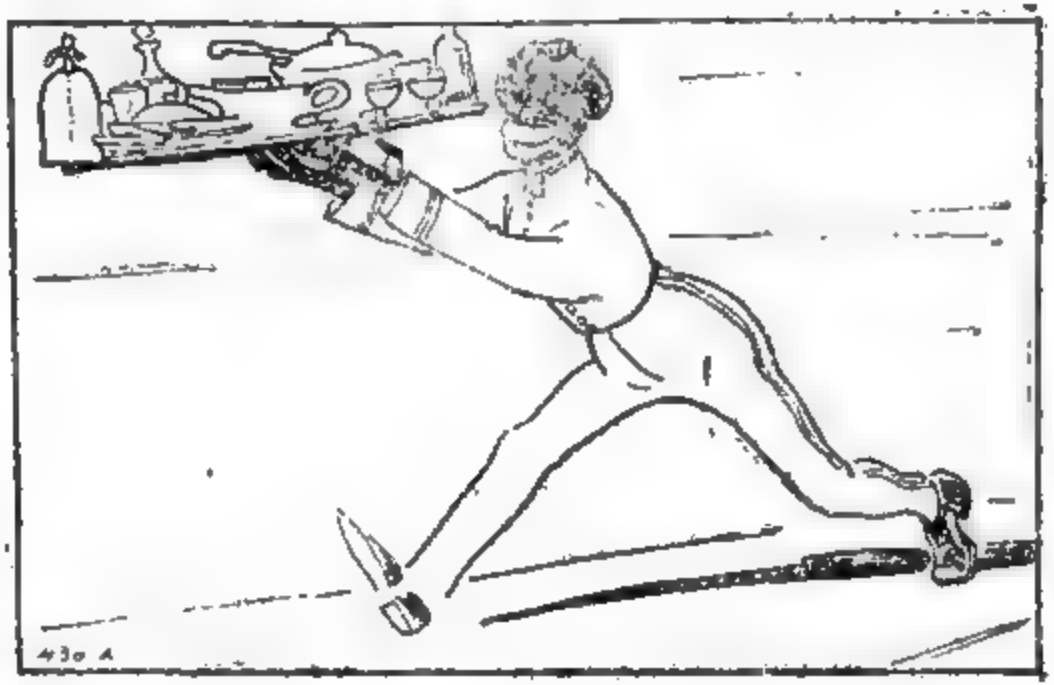

Bulletje en Boonestaak kregen van alles te eten. Een kellner bracht het bij hen en lei het op hun bord. 't Was erg handig; je hadt het maar op te eten en dan kwam d'r weer wat anders. Ze begrepen alleen niet goed, hoe die menschen al die bordjes en schalen en sauskommen zonder morsen in hun handen konden houden, terwijl de wagen hotste en schokte van belang. Hun vriend Teddy liep ook druk te bedienen en knipoogde telkens vriendschappelijk, als hij hun voorbijkwam.

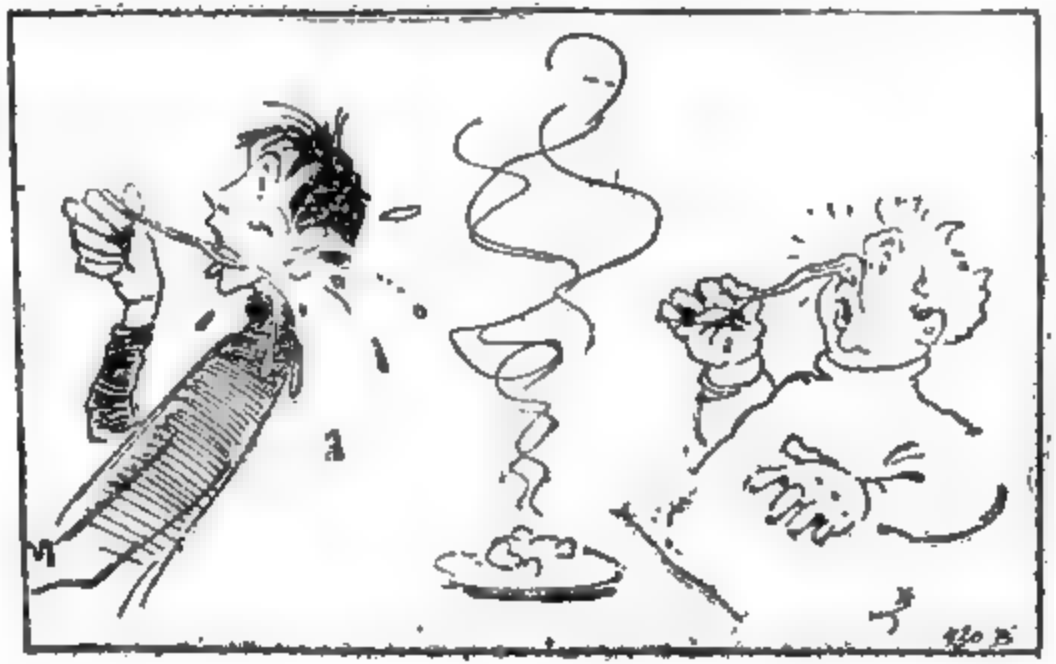

De jongens scharrelden met hun mes en hun vork over hun bord en deden angstig hun best, om net zoo stijf en deftig te eten als de dames tegenover hen. Maar dat lukte niet erg, want de wagen schommelde vreeselijk en toen Boonestaak een lepel soep in zijn oor goot inplaats van in z'n mond, schaamde hij zich verschrikkelijk en nam het Bulletje erg kwalijk, dat die natuurlijk weer in een lach schoot. En hij werd pas weer rustig, toen Bulletje zich wat later met z'n vork in z'n neus prikte.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Ineens gaf Ted Bulletje onder 't voorbijgaan een stootje tegen z'n schouder en wees met z'n hoofd naar een meneer, die een paar tafels verder op den hoek zat. Het was de ruwe dikzak, die hem daareven die onverdiende oorvijg gegeven had. Teddy's oogen flikkerden wraakzuchtig. Bulletje en Boonestaak keken precies in de meneer z'n vollemaansgezicht. Z'n wangen hingen met vette plooien over z'n boord en hij zat zich met eten vol te proppen als een gulzig beest.

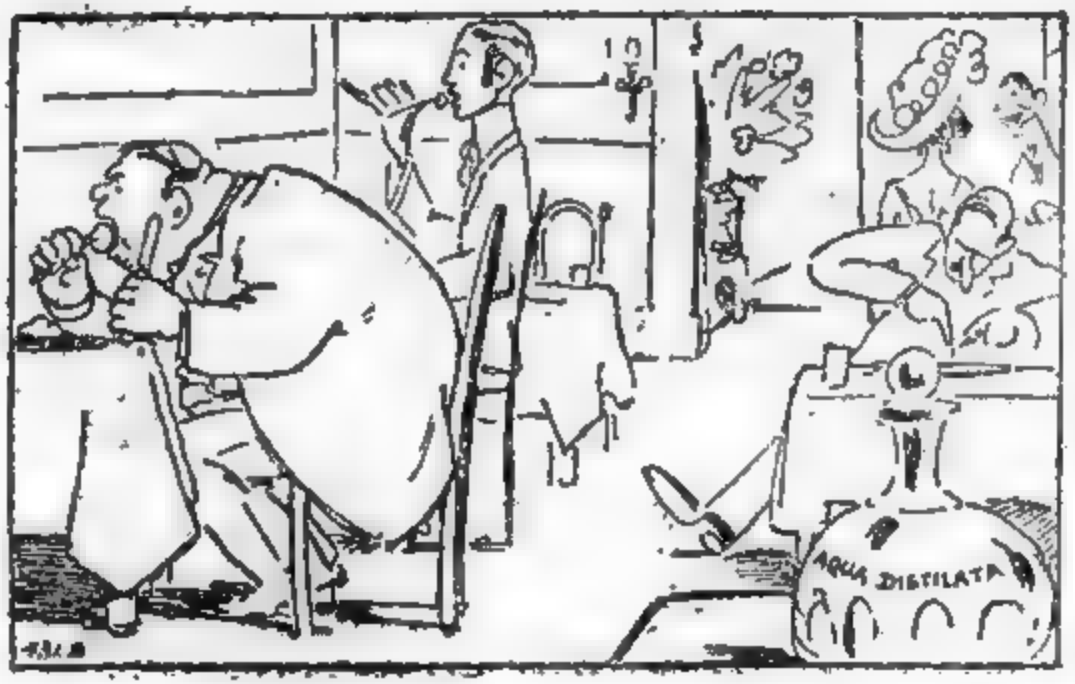

„Een echte griezel van een man", fluisterde Bulletje.

„'t Lijkt wel een varken", vond Boonestaak. „Vreeselijk! Mot je 'm zien eten! As ik thuis zoo at, kreeg ik vast op m'n ziel van m'n moeder."

Juist stak de man weer een groot stuk vleesch tusschen z'n van vet druipende lippen, toen Teddy langs hem kwam met een groote sauskom hoog in z'n handen. Een meneer aan het naaste tafeltje zat met z'n been een beetje in het looppad. En daardoor gebeurde het.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bullerje en Boonestaak

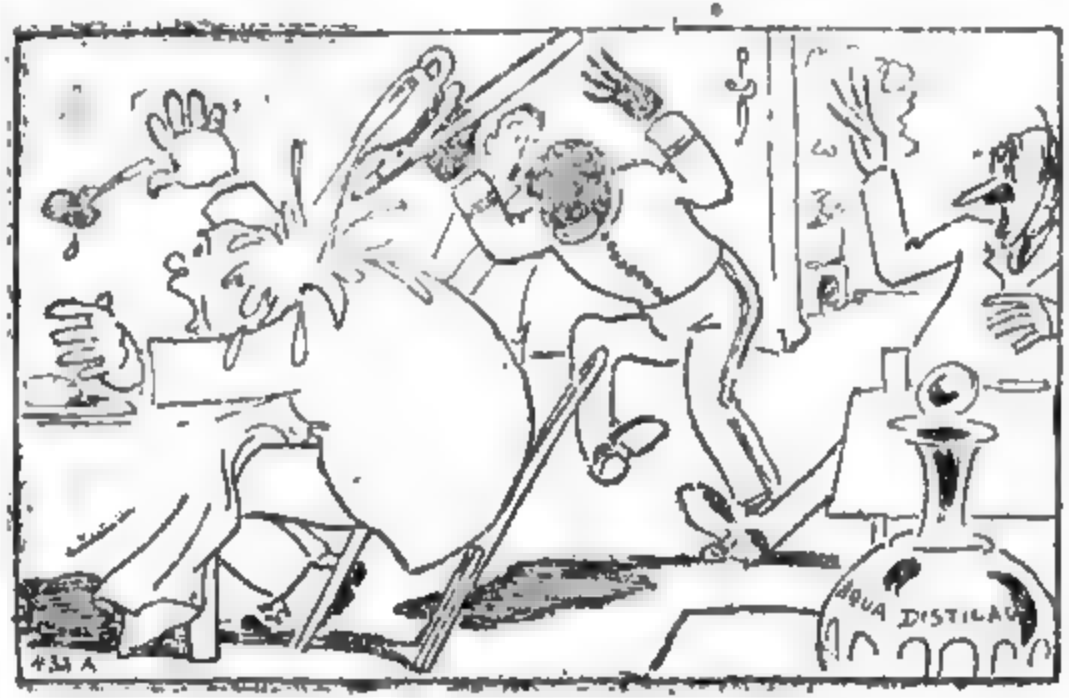

Die arme Teddy struikelde en hij viel voorover!
En natuurlijk vloog de sauskom uit z'n handen. En het was natuurlijk een puur toeval, dat die precies omkantelde over de dikke speknek van de schransende dikke meneer, die hem zoo hard geslagen en zoo gemeen uitgescholden had.
Dat was een opschudding!
De dikke meneer vloog overeind en schreeuwde of-ie vermoord werd. Het was ijselijk om te hooren!

Het vet en het bruine sap van de saus liep hem aan alle kanten van z'n hoofd en tusschen z'n kleeren. Het scheen nogal heet te zijn ook en hij veegde maar met z'n servet over z'n haar en z'n gezicht en stampvoette en vloekte verschrikkelijk. Iedereen was opgevlogen. In eens deed de dikke een uitval naar Teddy, die half overeind gekrabbeld was en jammerde, dat-ie z'n been gebroken had. Maar de meneer van het andere tafeltje ging voor hem staan en zei: „Hij kon het niet helpen: 't was mijn schuld".

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Uw schuld?" brulde de dikke. „Die leelijke sausneger heeft..."

„Sausneger is niet kwaad", grinnikte Boonestaak tegen z'n vriendje. Beiden volgden vol aandacht het verloop van de geschiedenis en ze konden met den besten wil van de wereld geen meelij voelen met de besausde dikzak.

De andere meneer lei uit, dat Teddy over zijn voet gestruikeld was. Nou, dat kon iedereen overkomen en daar kon je iemand niet voor straffen.

Dat waren ze allemaal met de meneer eens en zo moest de woedende dikke wel toegeven. Teddy raapte beschaamd de scherven op en hinkte erg, toen hij naar de keuken terugging. Maar onder het voorbijgaan knipoogde hij heel eventjes tegen Bulletje en Boonestaak en die glimlachten listig terug.

De dikke meneer ging foeterend en scheldend naar de slaapwagen om zich te verschoonen. Want de straaltjes saus liepen al langs z'n sokken en in z'n nek stolde het vet tot dikke kloddertjes.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

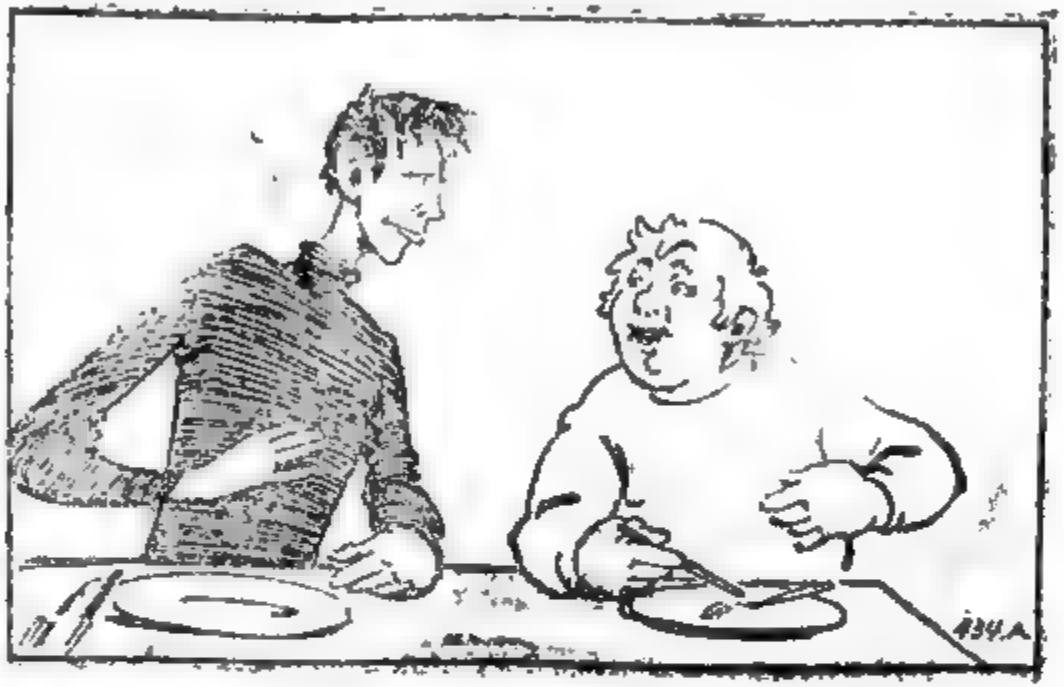

„Geloof jij, dat 'et een ongelukkie was van Teddy?" vroeg Bulletje.

„O ja," antwoordde Boonestaak met een hevige grijns, „natuurlijk!.. Anders zou de saus toch niet precies in d i e mencer z'n nek terecht gekomen zijn!"

Toen lachten ze allebei tevreden, omdat in de wereld altijd alles precies terecht komt waar het hoort, en aten vreedzaam verder. Tot ze gestoord werden door de scherpe stem van de Amerikaansche juffrouw, die vroeg:

„Waar zijn jullie vader en moeder?"

De jongens keken wat onthutst in haar harde, grijze oogen. Ze hadden net een gevoel of ze betrapt waren op iets, dat ze niet doen mochten. Boonestaak antwoordde langzaam en hij sprak z'n Engelsche woorden zoo keurig mogelijk uit:

„Onze moeder is in Holland en onze vader op zee."

De dames keken vreemd op en de eene zei met een hel hoog stemmetje:

„Hoe vreeselijk aardig!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

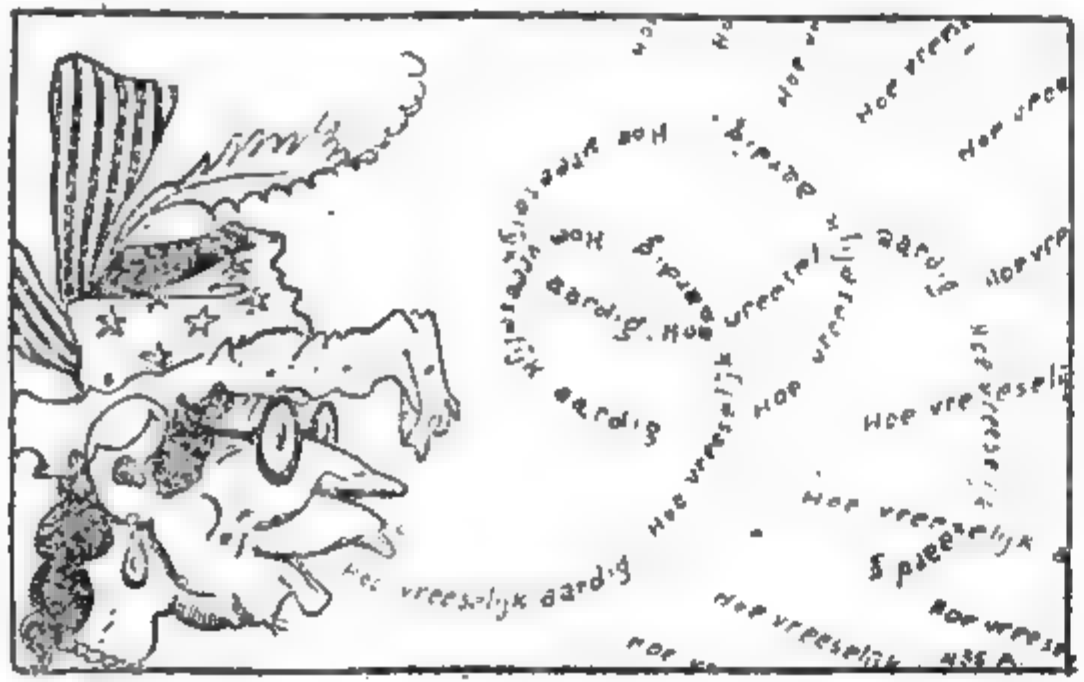

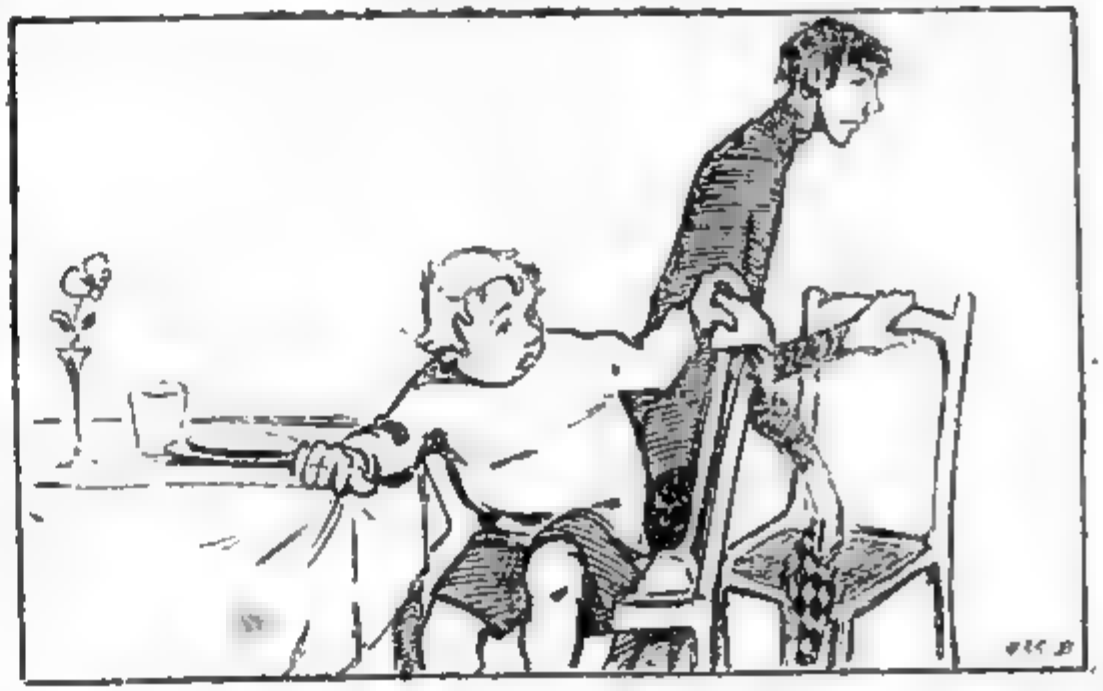

Bulletje en Boonestaak zagen niet in, waar het „vreeselijk aardige" van het geval zat, want nu er naar gevraagd werd voelden ze meteen weer, dat ze toch eigenlijk wel graag wat dichter bij hun vader en moeder zouen zitten. Maar in 't vervolg van het gesprek bleek, dat de dame het niet zoo bedoeld had, want op alles zei ze: „Hoe vreeselijk aardig." En ze kon het nog al een keertje zeggen, want haar vriendin bleef maar vragen en pompte zoo de heele geschiedenis van Bulletje en Boonestaaks reis uit de jongens.

En die vonden dat liederlijk vervelend, maar voor de beleefdheid moesten ze natuurlijk wel antwoorden. Maar ze schoven heen en weer op hun stoelen en voelden zich erg onbehagelijk onder de nieuwsgierigheid van de eene en de „vreeselijke aardigheid" van de andere. Eindelijk zei Boonestaak kordaat:

„Kom, wij moeten maar es opstappen."

Bulletje stond dadelijk op. Zij namen hun petten, zeien netjes goeien dag en gingen weg. Maar de twee Amerikaansche dames kwamen dadelijk achter hen aan.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

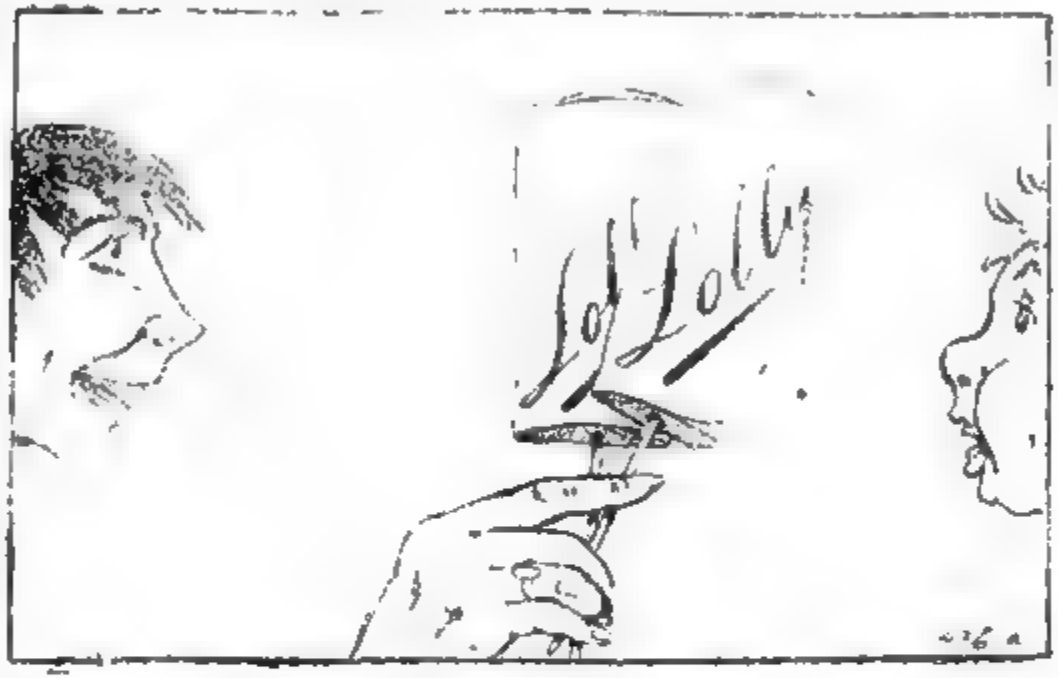

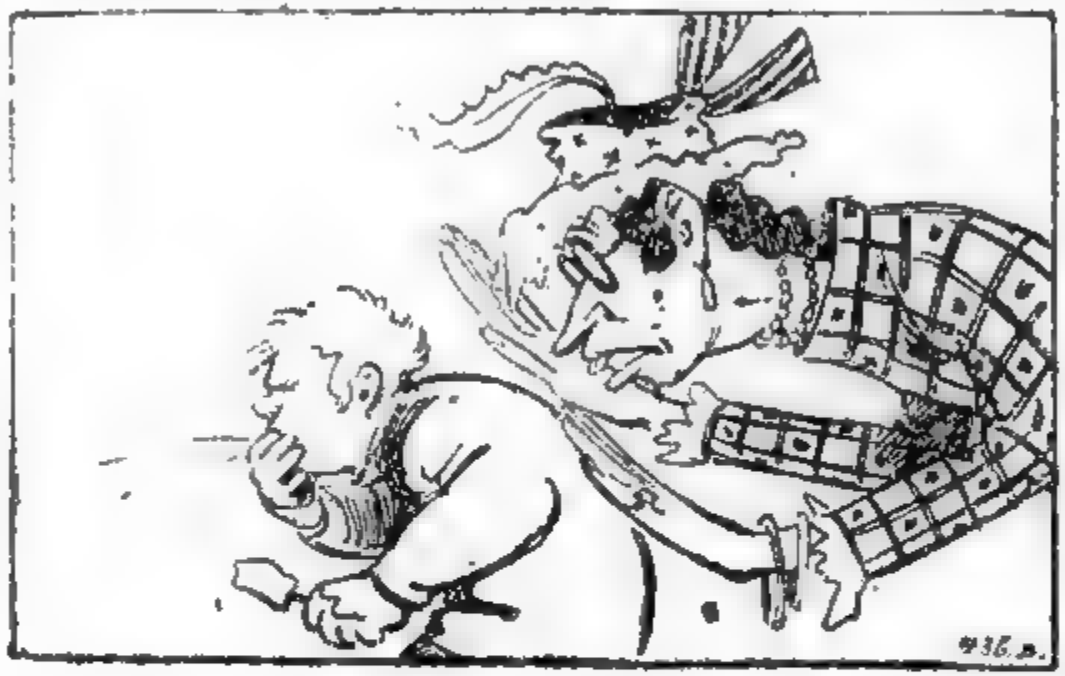

In den uitzichtwagen kwamen ze bij hen zitten en toen werd het vragen- en antwoorden spelletje voortgezet. Bulletje werd er verdrietig en Boonestaak korzelig onder. Maar toen de eene even weg ging en terugkwam met twee prachtige lolly's, waren de jongens weer een beetje met het leven verzoend. Ze begonnen dadelijk ijverig te zuigen en de eene Amerikaansche juffrouw keek hen verteederd aan en zei uit den grond van haar hart:

„Hoe vreeselijk aardig!"

Dat ergerde Boonestaak ontzettend en hij zei in 't Hollandsch tegen Bulletje.

„Die lolly smaakt lekker, daar zal ik niks van zeggen, maar die juffrouw is bar vervelend!"

„Hoe vreeselijk aardig!" riep de juffrouw, die natuurlijk de vreemde taal niet verstond, en dat vond Bulletje zoo grappig, dat ie bijna zijn lolly inslikte, een hoestbui kreeg en zoo rood werd als een kalkoensche haan. De juffrouw klopte hem vriendelijk op z'n rug en noemde hem zoo maar: „arme lieveling".

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

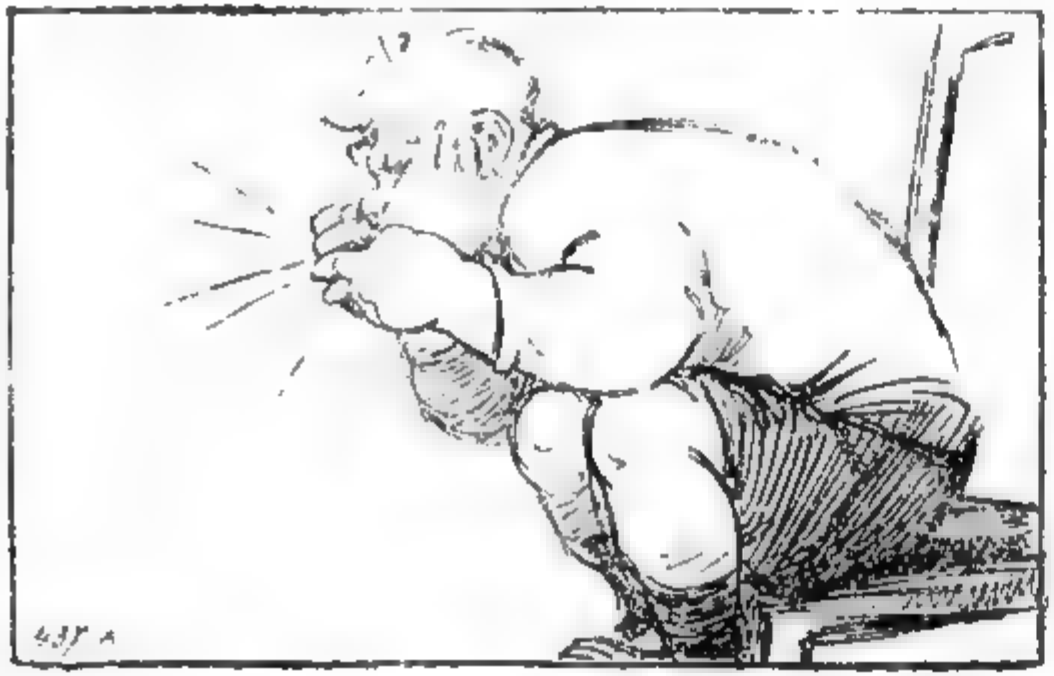

„Arme lieveling!" Zoo'n beleediging had Bulletje nog nooit ondervonden! Het kwam toch zeker niet te pas om een jongen uit te schelden voor arme lieveling! En Boonestaak maakte dadelijk misbruik van de toestand, grijnsde en bromde in zichzelf, maar zoo dat Bulletje het best hooren kon.

„Arme lieveling... ze moest het schoffie es kennen!"

Bulletje wou opstuiven, maar in zn drift verslikte hij zich opnieuw en begon van voren af aan te hoesten.

En toen gebeurde er iets verschrikkelijks!

De juffrouw sloeg haar arm om z'n schouder, d' nde haar puntige, kouwe neus tegen Bulletjes rooie wang en gaf hem met haar spitse lippen een zoen! Zoo maar, waar iedereen bij zat! Een wildvreemd mensch! Bulletje schaamde zich dood en vol weerzin wrong hij zich los en schoof een heel eind op zij met een hoofd als een biet. Boonestaak gilde van de pret en de verwonderde dame zei weer eens:

„Hoe vreeselijk aardig!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

438

Bulletje keek eens rond en verwachtte niets dan spotlachende gezichten te zien, maar dat viel ten minste nog al mee. Die Amerikanen schenen het niks gek te vinden. Ze keken onverschillig voor zich, net of er niet pas een Hollandsche jongen in hun bijzijn op de grievenste wijze beleedigd was. Alleen die onverdragelijke Boonestaak, die grinnikte maar en hij neuriede het ouwe wijsje:

„Kom patertje geef je non een zoen. Hei! 't was in
Dat mag je nog wel zesmaal doen"... [de Mei!

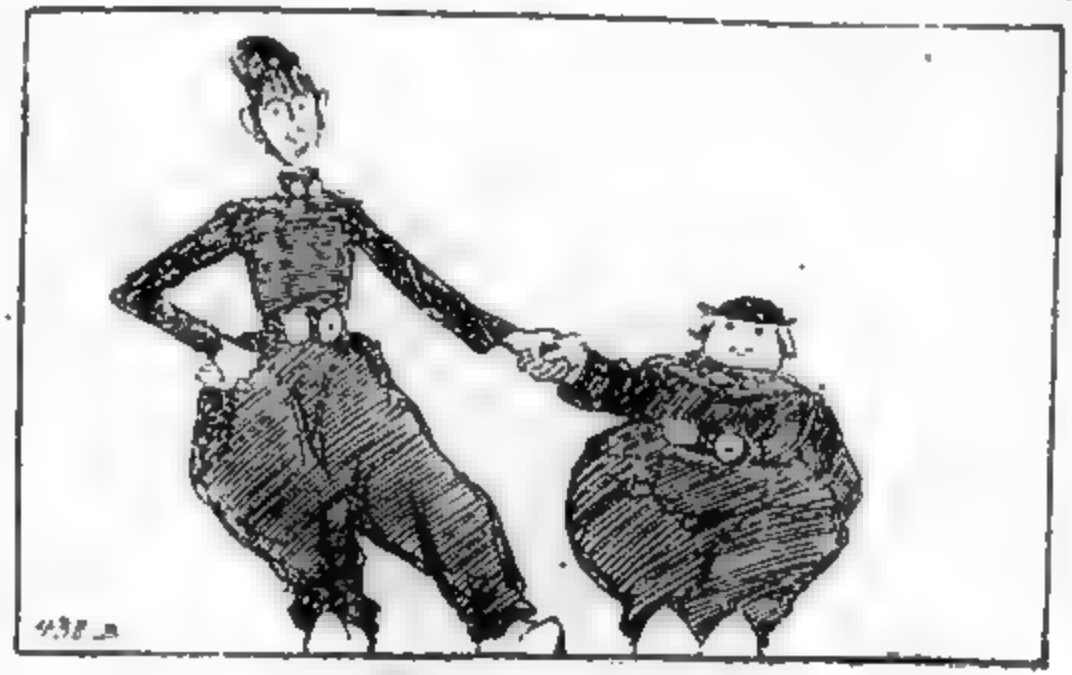

Bulletje begreep niet, waarom hij dat joch eigenlijk niet aanvloog, maar de dame begon hem weer te vragen, hoeveel broertjes en zusjes hij had en of die op klompen liepen met Urker broeken aan, en waarom hij en z'n vrindje hun Hollandsche pakjes niet aanhadden. En ze was stom verbaasd, toen ze hoorde, dat de Hollanders ook gewone kleeren droegen in de stad. Ze wou het eerst niet gelooven, maar toen ook Boonestaak het haar verzekerde, riep ze luid:

„Hoe vreeselijk aardig!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Gelukkig kwam meneer Jones hen halen Zoo werden ze van de twee nieuwegierige juffrouwen verlost

„Hoe bevalt jullie de reis?" bruide meneer Jones.

„O, best, hoor, meneer," zei Boonestaak tevreden. „En Bulletje ook. Hij heeft al een zoen van een juffrouw gekregen. Hij is wat in z'n schik, niet Bulletje?"

„Ach jongen, loop rond," riep Bulletje. „Je bent een kwiebes en ik moest je eigenlijk op je gezicht slaan."

„Hoe vreeselijk aardig," zei Boonestaak met een piepstem.

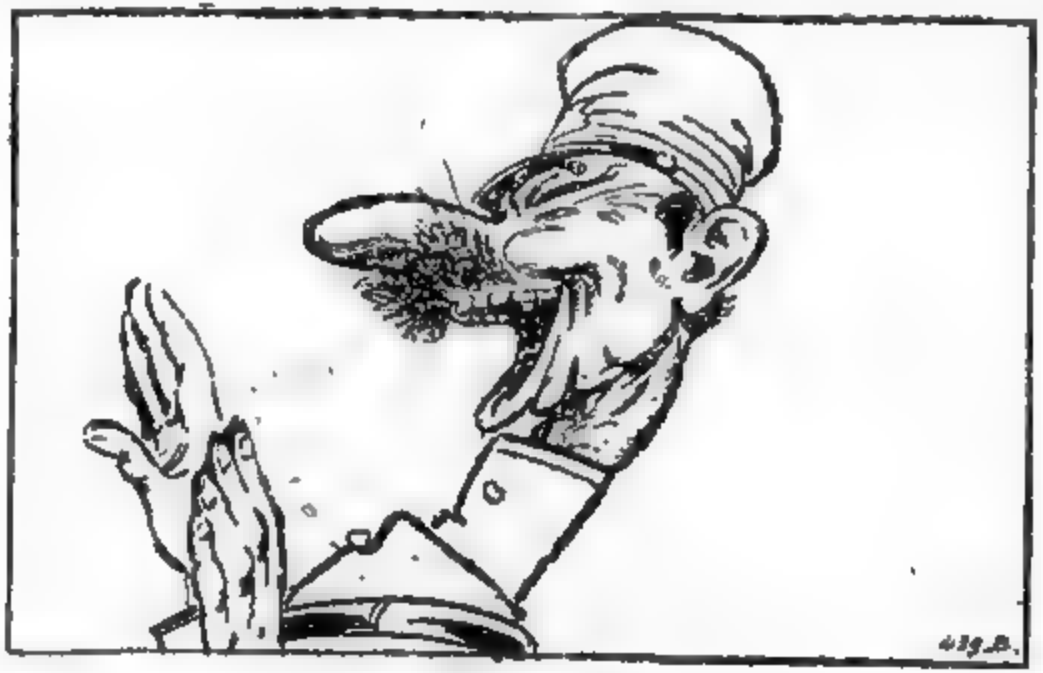

Meneer Jones lachte bulderend.

„Jullie bent een paar lollige snoeshanen," riep hij. „Precies mijn twee liefelijke zoontjes. Die zitten mekaar ook altijd in de haren, maar ze houen toch van mekaar. Jullie toch zeker ook?"

„O", zei Bulletje met een blik op z'n vriend of ie 'em op wou eten, „ik ben dol op 'em!" en Boonestaak knikte overtuigd.

„Dan is 'et goed," lachte meneer Jones. „Kom nou mee naar Ted, en dan moet jullie langzaam aan naar kooi".

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Ted zat in het hokje achter het keukentje erwten te doppen. Bulletje en Boonestaak begonnen dadelijk ijverig mee te pellen. Dat was wel gezellig daar en Boonestaak zei:

„Die Bulletje zoekt 'et altijd in de buurt van de kok. Hoe zou dat toch komen?"

„Dat komt," lichtte Bulletje hem in, „omdat ik dan altijd hoop, dat een dun vriendje van me wat dikker zal worden. Ik vind 'et nog al vervelend met zoo'n pijpesteel naast me te loopen."

Boonestaak knikte goedig. Daar kon hij inkomen. En aan Ted vroeg hij:

„Hallo, Ted, hink je nog?" Ted grinnikte en draaide komiek met z'n groote oogen.

„Nee," zei hij, „heelemaal over. Maar wat een ramp was dat, hè? Jongen, het kwam zoo onverwachts!"

Bulletje en Boonestaak gierden. Ze hadden dien kleinen, slimmen neger wel in de smiezen. Maar ze vonden het toch bar brutaal. Teddy vond alleen het toeval brutaal.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

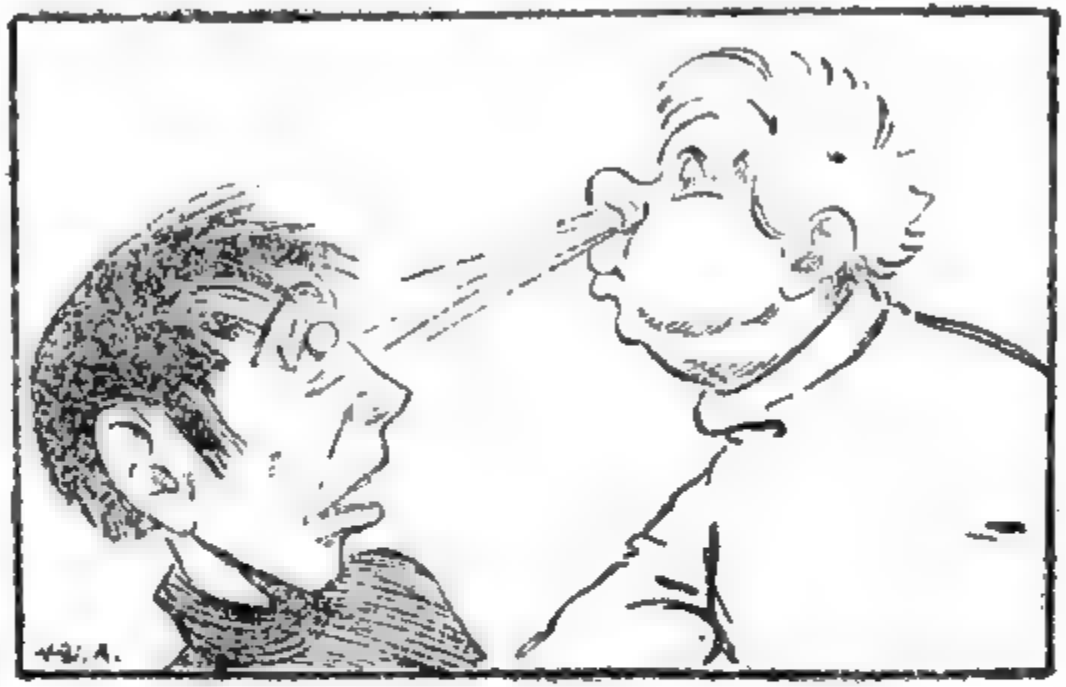

Bulletje zat met een paar groote erwten te spelen. Hij stak ze telkens voor in z'n neusgaten en blies ze dan tegelijk er als kogels weer uit.

„Dat moet je niet doen," waarschuwde Ted. „Da's gevaarlijk."

„Natuurlijk," zei Boonestaak wijs. „Die kunnen in je neus omhoog schieten en dan krijg je ze d'r niet meer uit. Maar zeiglingen doen dat altijd, let maar ' es op."

Bulletje mikte op Boonestaak en schoot hem uit z'n eene neusgat een erwt precies in z'n oog.

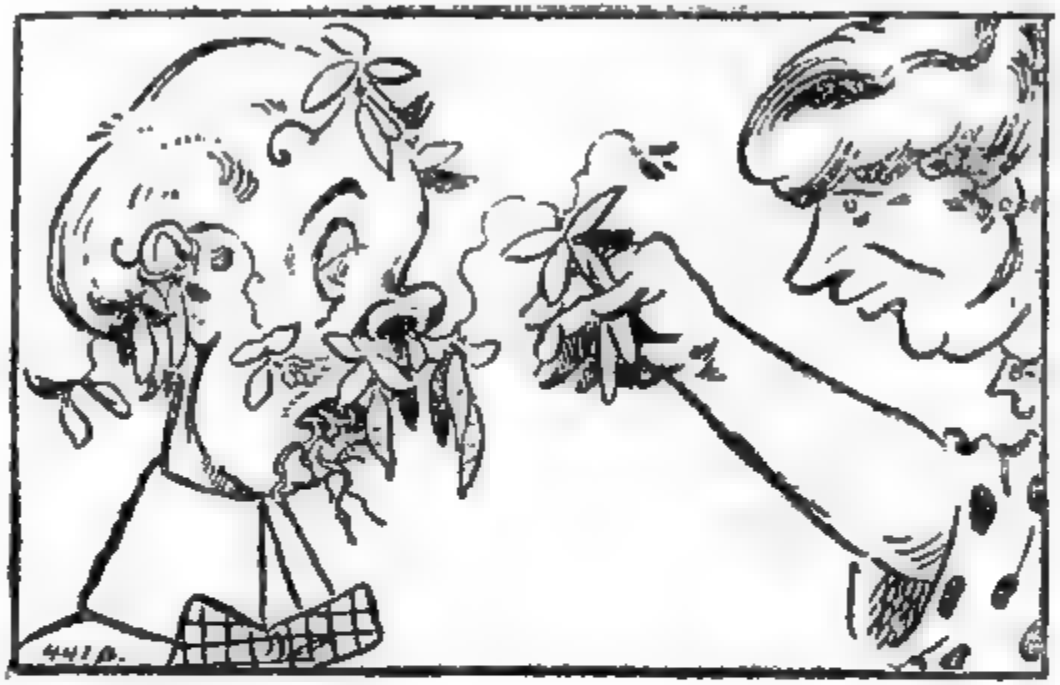

Maar Teddy zei:

„Nee, heusch, da's erg gevaarlijk. D'r is hier op de lijn es een jongen geweest in de keuken, die had 'et ook gedaan, en de erwt bleef d'r in steken en hij dorst 'et niet te zeggen. En toen is die erwt gaan groeien en de blaadjes groeiden z'n neus uit en de wortels door z'n keel en z'n mond naar buiten. Ze hebben heel wat maaltjes erwten van 'em geplukt, maar hij was toch blij, toen 'et herfst was en de plant stierf."

„Dat kan ik me indenken," zei Bulletje droog

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

442

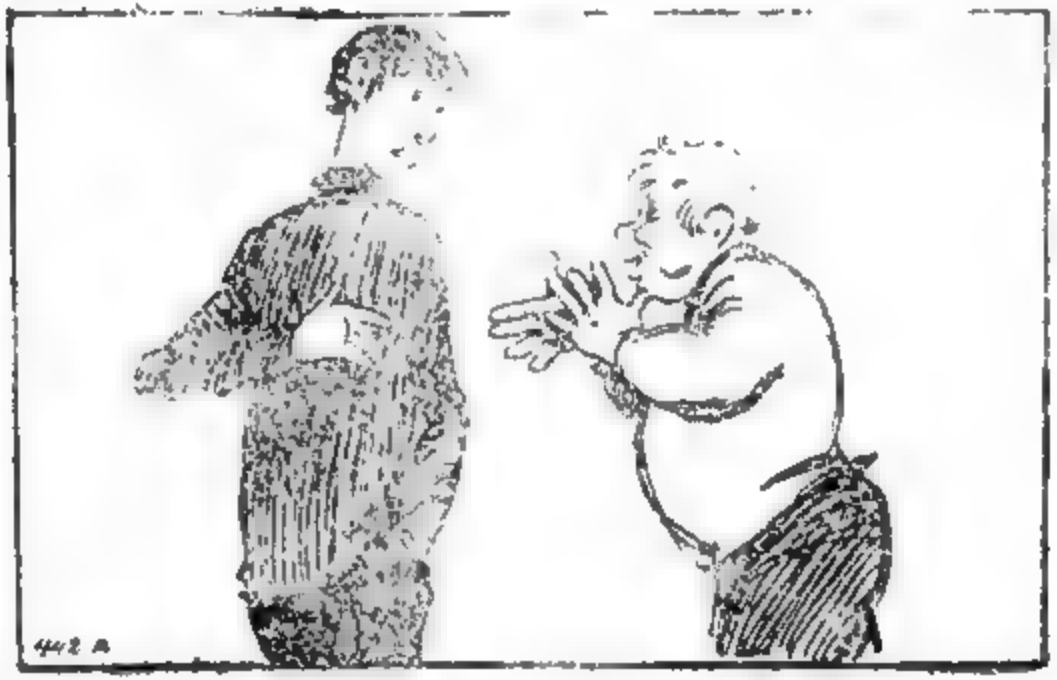

„Je hebt toch overal menschen in de wereld, die met alle geweld de waarheid willen spreken," merkte Boonestaak op. Teddy knikte vol overtuiging.

„O ja," zei hij, „overal. Maar nergens heb je d'r zooveel als hier in Amerika. Hier vertelt de eene al grootere waarheden dan de andere."

„O," riep Bulletje handenwrijvend, „fijn! Dat kan prachtig worden. Ik hou bar van de waarheid."

„En ik!" betuigde Boonestaak vol e[illegible]

Maar meneer Jones kwam vertellen, dat het kinderenbedtijd was en de twee vrienden bemerkten toen eerst, dat het buiten al heelemaal donker was. Gehoorzaam wenschten ze Teddy wel te rusten en volgden meneer Jones naar hun slaapkamertje, waar net als aan boord twee smalle bedjes boven elkaar waren. Alleen zaten er geen planken voor.

Het viel niet mee om met al dat geratel en geschud in slaap te komen, maar Bulletje en Boonestaak waren zóó moe, dat het ten slotte toch lukte

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

443

Den volgenden morgen ontbeten Bulletje en Boonestaak in den eetwagen en keken angstig rond of die twee rare, zoenerige juffrouwen soms in de buurt waren. Maar Teddy vertelde, dat die 's nachts ergens uitgestapt waren.

„Hoe vreeselijk aardig!" riep Bulletje verheugd

Buiten was het weer een prachtig landschap. Hooge heuvels met bosschen, kronkelende riviertjes en hier en daar een dorp of stadje. De trein reisde maar voort, stopte maar af en toe aan een groot station.

Bulletje en Boonestaak begonnen te zuchten. Ze vonden het reizen met zoo'n grooten trein lang zoo gezellig niet als ze eerst gedacht hadden. Dat voort durende schokken en trillen en schudden vermoeide hen erg en hun ooren suisden er van. En dan al die vreemde menschen om hen heen, die onverschillig over hun hoofden heen naar buiten keken en dikke zwarte sigaren rookten! Teddy en meneer Jones zagen ze haast niet en ze voelden zich wel erg eenzaam in deze voortrazenden trein, die al maar een veel haast hield.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

444

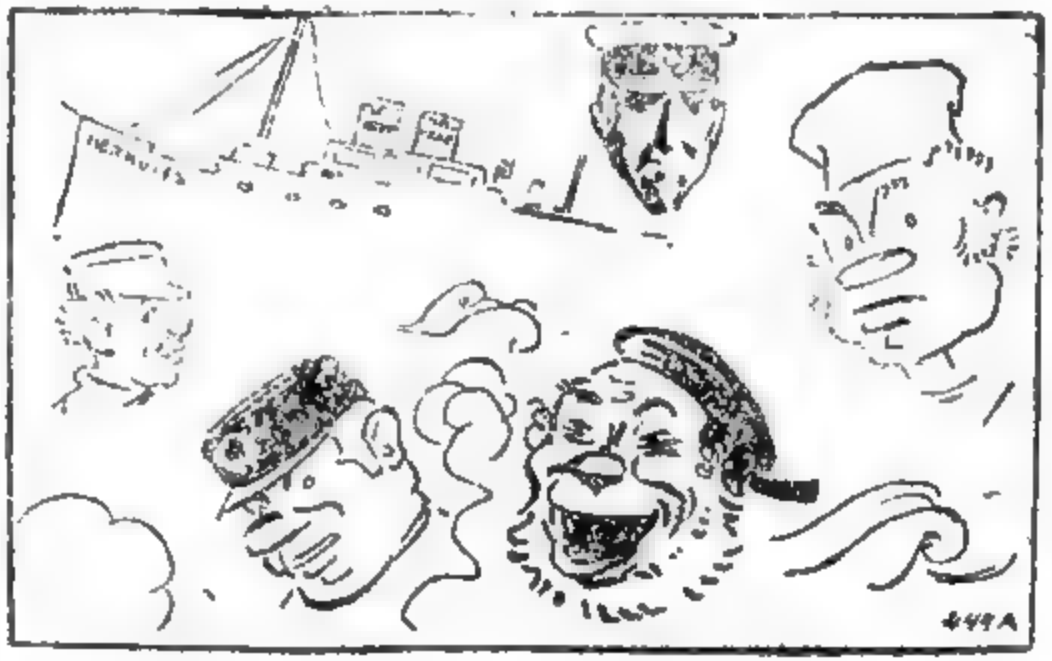

„Kijk es! De zee!" riep Bulletje in eens en zijn hart ging open. Ook Boonestaak sprong op en keek naar het groote, wijde water in de verte. Ze dachten vol weemoed aan de „Herkules" en aan hun vertrouwde vrienden daar, waar ze zooveel plezier mee gehad hadden. Juist kwam Ted weer bij hen.

„Dat is de zee niet, heer," lichtte hij hen in. „Dat is het Ontario-meer. 't Lijkt wel een zee, maar 't is toch het kleinste van de groote meren van Noord Amerika."

„Jee," verwonderde Bulletje zich, „Je kan nergens den overkant zien. Wat een meer!"

Door het gezicht van den grooten plas knapten Bulletje en Boonestaak weer wat op. Na een poosje vroeg de lange:

„Zeg Ted, is dan hier in de buurt de Niagara-waterval niet?"

„Wel ja," zei Ted. „Daar komen we straks langs, over een uurtje."

Dat leek de jongens nu toch wel heel wonderlijk

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

445

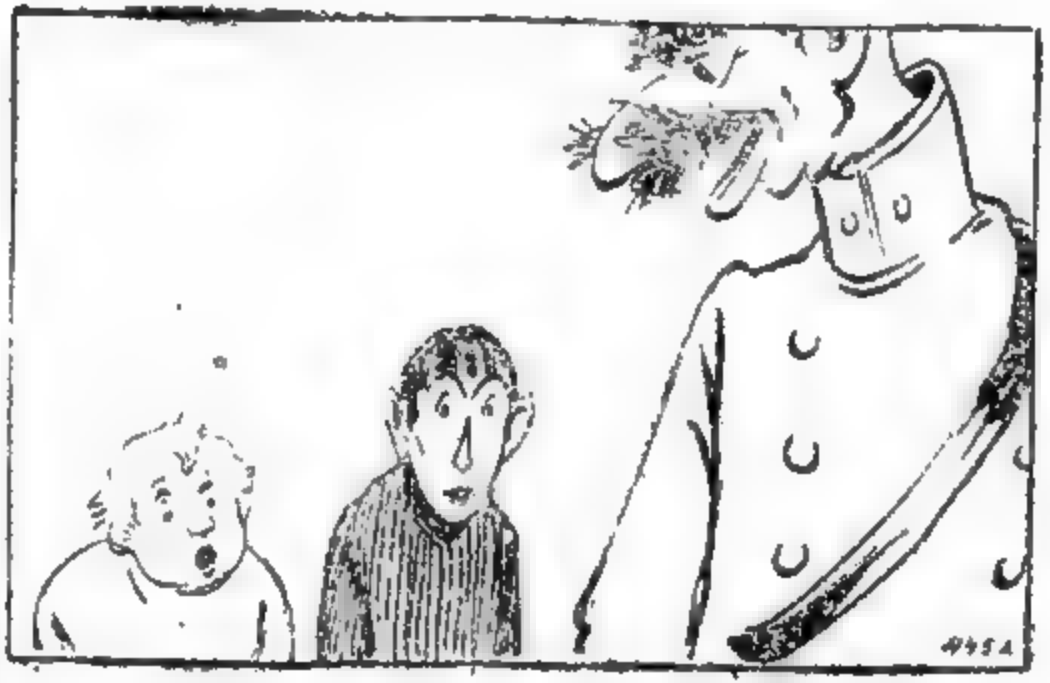

In spanning wachtten Bulletje en Boonestaak af. Toen ze na een poos midden in de velden stil stonden, hoorden ze in de verte een zonderling geraas, of het hard waaide met een donker gerommel er tusschen door. Zou dat soms...? Ze vroegen het aan meneer Jones en die antwoordde:

„Ja, dat zijn de groote watervallen. We zijn er nog een uur of drie loopen vandaan, maar je hoort ze nog veel, veel verder, wel [illegible] K.M. [illegible]

Dan werden zelfs Bulletje en Boonestaak stil van.

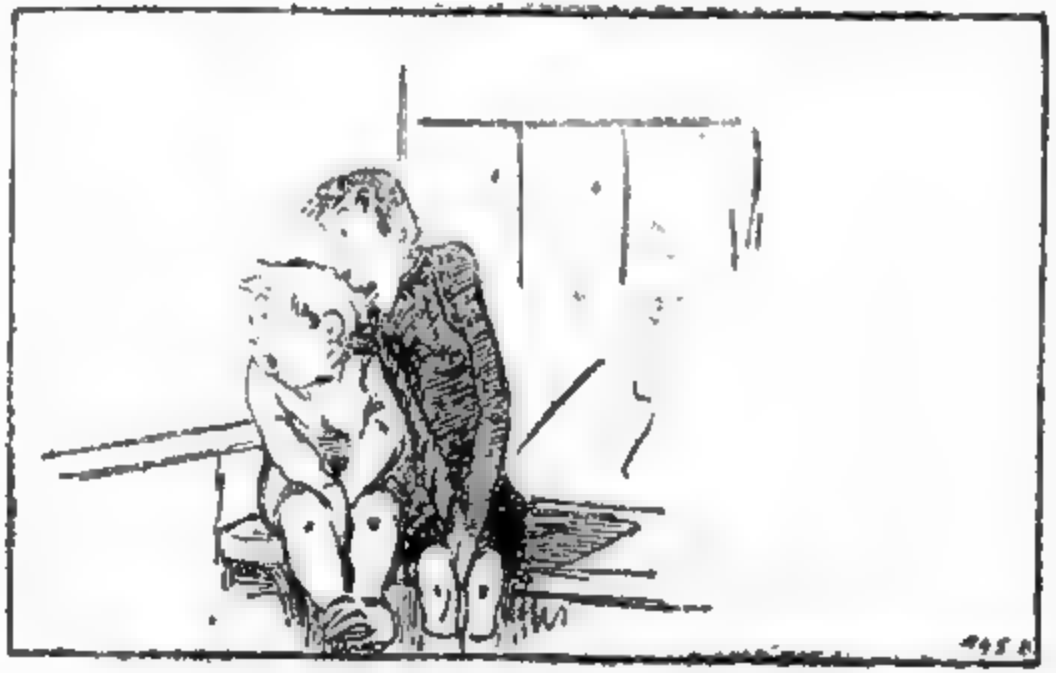

En ze werden nog stiller toen het doffe geraas in de verte al maar naderbij kwam en al maar sterker boven het geratel van den trein hoorbaar werd. En het allerstilst werden ze, toen de trein langzaam langs de beroemde watervallen reed en zij het wondervolle schouwspel van dichtbij zagen. Dat was zoo een overweldigend gezicht, dat onze twee drukke vrienden dicht tegen elkaar geschoven in hun hoekje zaten en sprakeloos naar buiten keken, waar de woeste waterval van de rotsen stortte.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

446

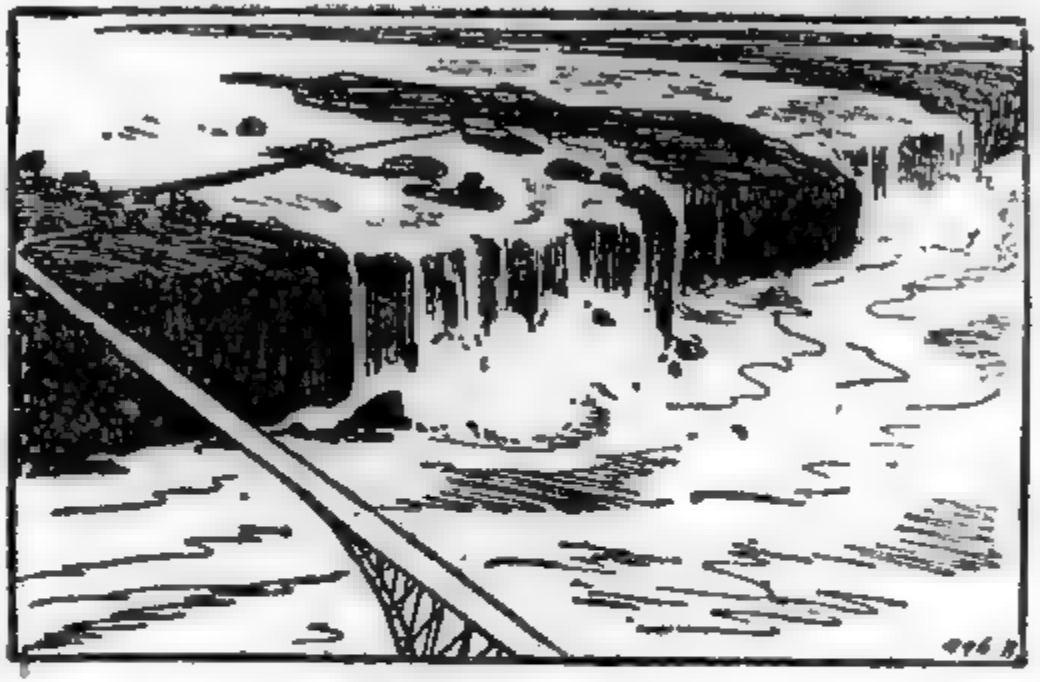

Meneer Jones stond bij hen en het was nu maar goed, dat hij zoo'n bulderende stem had, anders hadden ze hem zeker niet boven het donderend lawaai uit kunnen hooren. Hij wees en vertelde van de watervallen.

„Kijk," zei hij, „deze is de Amerikaansche val, daarachter is het Geiteneiland en dan komt de Hoefijzerval. Zie je wel hoe die walk over de diepe kloof hangt? Dat zijn allemaal fijne waterdruppeltjes, die onder het vallen en bij het neerkomen wegspatten.

Het water valt van de hooge rotsen vijftig meter diep in den onderstroom. En geen klein beetje! Ze hebben uitgerekend van wel dertig millioen kubieke meter per uur. En een kubieke meter is duizend liter, dus dat is nog al zoo wat... Kijk es hoe dat water schuimt en bruist, net of 'et overkookt! En overal zie je regenboogjes boven de vallen, merk je wel, overal waar de zon er in schijnt."

Bulletje en Boonestaak luisterden en keken maar. Ze konden heel dat wonder zoo gauw niet verwerken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

447

Het was een gezicht, dat Bulletje en Boonestaak nooit zouden vergeten. De meester op school had hun vel veel van die waterval verteld en er plaatjes van laten zien, maar nu ondervonden ze, dat je je van zulke dingen toch eigenlijk geen goeie voorstelling vormen kunt, als je ze niet zelf gezien had. Om de Niagara-watervallen waren ze nu toch weer blij, dat ze maar in dien vervelenden trein zaten. Meneer Jones vroeg:

„Weet je, dat daar es een koorddanser overheen gegaan is?"

„Over die watervallen?" riepen de jongens ongeloovig.

„Ja zeker," vertelde meneer Jones. „Die had een koord laten spannen van den eenen oever naar den andere en daar is ie overheen gewandeld, terwijl ie een kruiwagen over het strakke touw voor zich uitduwde. 't Was een weddenschap om heel veel geld. En hij kwam er veilig over."

De jongens rilden. Voor geen honderdduizend gulden zouen ze dàt durven. En meneer Jones vond, dat iemand, die zóó met z'n leven speelde, eigenlijk maar van het koord had moeten vallen!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

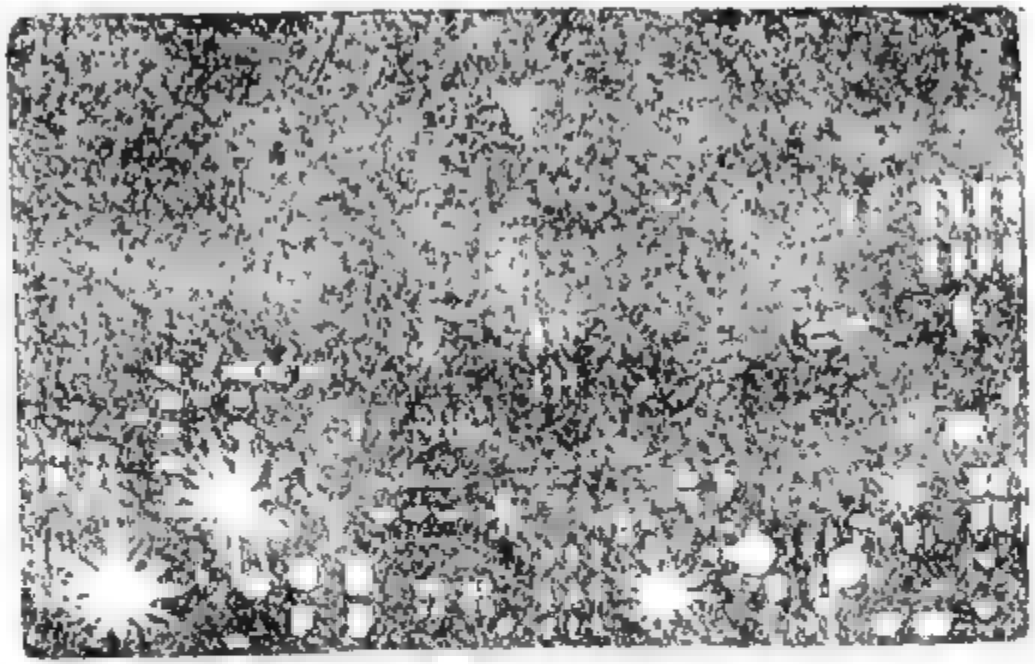

Van de heele reis bleef het gezicht van de Niagara watervallen onze vrienden onvergetelijk. Het was verder ook wel mooi [illegible] land, die kolossale [illegible], waar ze door reisden, de onafzienbare velden met bouwland en [illegible], de groote stad Chicago, die ze bij avond zagen [illegible] waar [illegible] zee van licht hing in den nacht, maar telkens zeiden ze weer:

„N[illegible], he, de N[illegible]

En ze waren [illegible] ze [illegible]

Toen ze daar uitstapten en tusschen Ted en meneer Jones, die met alle geweld hun pakken wilden dragen, naar den uitgang van het station liepen, waren ze wel een beetje bang, dat ze den oom van Bulletje niet vinden zouden. Maar meneer Jones riep met zijn stem als een klok boven alles uit:

„Héee! Bulletje en Boonestaak hier!"

Dat riep ie wel zes keer en ineens klonk het:

„Hallo! Hierheen met de jongens!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Daar stond een groote, zware man met kaplaarzen aan en een breedgerande hoed boven z'n bruin verbrand gezicht. Hij had een breede, blonde baard, die bijna z'n heele borst bedekte. Naast hem stonden een jongen en een meisje, ook al op z'n Amerikaansch gekleed. Dat was Bulletje's oom met z'n zoontje en z'n dochtertje, die gekomen waren om hun neef met z'n vriendje af te halen.

Dat was een begroeting! Bulletje en Boonestaak voelden zich wat vreemd en beduusd, maar dat zou wel overgaan.

Ze namen afscheid van de vriendelijke meneer Jones en van het aardige negertje, die gauw weer naar den trein terug moesten.

„Kom", zei de oom, „jullie zullen wel stijf zijn van het lange reizen. We loopen naar het hotel en daar eten we es flink en dan gaan we weer op reis naar de farm."

„Zijn we d'r dan nog niet?" vroeg Bulletje verbaasd.

Oom lachte en zei kalm:

„Nee, jong, eerst nog es een uur of achttien in onze wagen!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

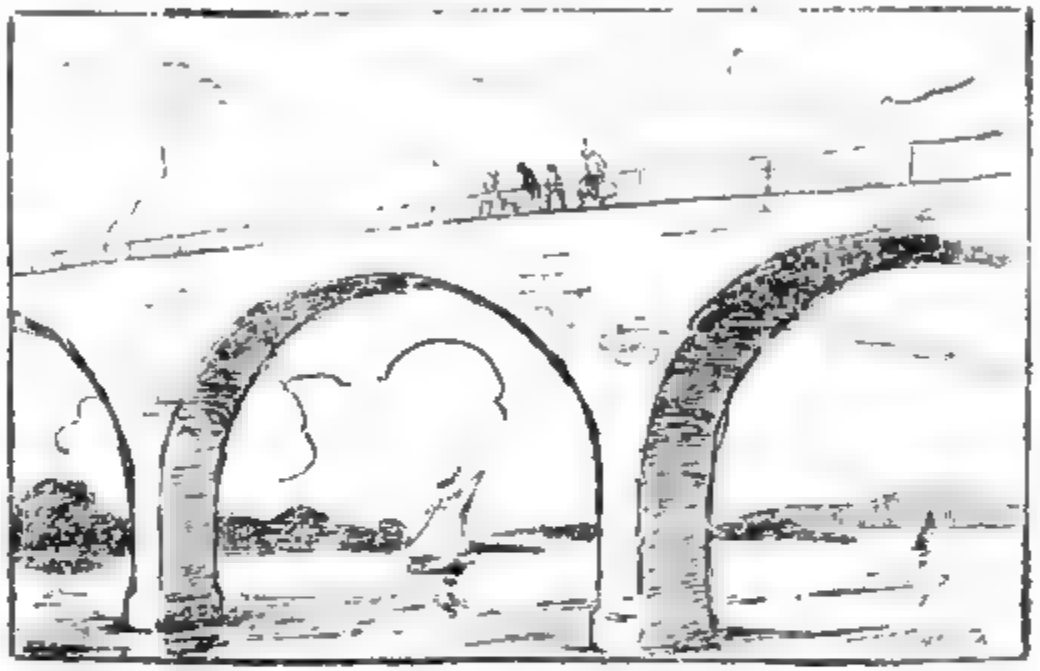

Ze liepen over een brug, die over een breede rivier lag. Het water stroomde er snel onder door, geel en troebel.

„Hoe heet die rivier?" vroeg Bulletje.

„Dat is de Missouri", zei Piet, het meisje.

Bulletje en Boonestaak kregen een schok. De Missouri! Daar hadden ze van gelezen in „Pad-vinder" en „Lederkous", en daar liepen ze nu weer kalm over een brug, die over de M[illegible] maar ze konden zich toch niet [illegible] dat [illegible] was. De Missouri maar [illegible]!

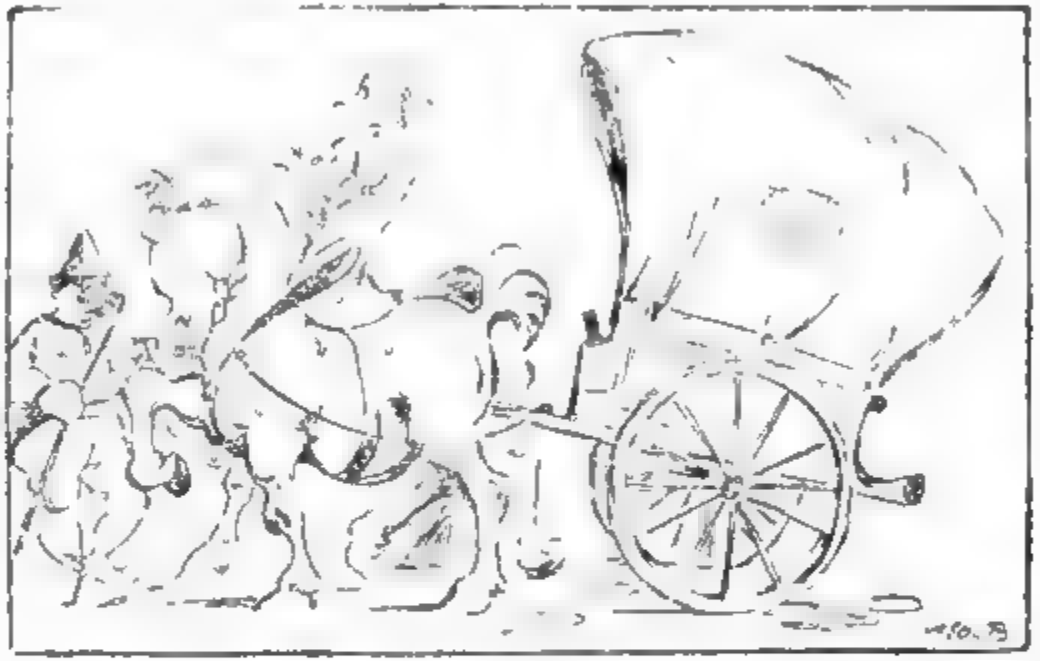

Toen ze gegeten hadden in het hotel en weer buiten kwamen stond voor de deur een groote wagen met een huif er over en twee sterke paarden er voor, die het vuur uit de steenen sloegen van ongeduld. Een knecht hield de trappelende dieren bij de teugels vast.

„Stap maar in, jongelui", zei oom, „dan rijden we meteen weg."

De vier kinderen klauterden in den wagen en Bulletje en Boonestaak vonden het reuzengezellig daar onder die huif.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

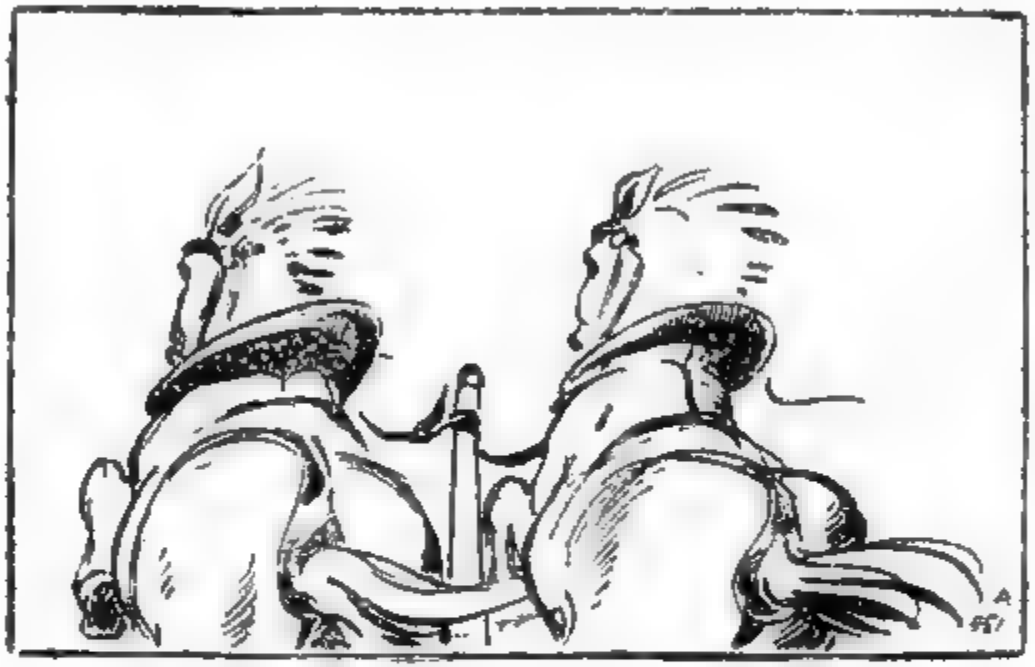

Ze schikten dicht bijeen en in het halfdonker van den grooten wagen leek het de jongens dol avontuurlijk. Door de mika-ruitjes zagen ze menschen en karren gelig verkleurd en vóór hen dansten de ruggen van de sneldravende paarden en dat was ook een leuk gezicht. Ze waren best tevreden.

„En vertel me nou es, hoe jullie eigenlijk in Amerika verzeild geraakt zijn," vroeg Oom. „t Is toch zeker in Holland nog geen gewoonte om zulke vacantiereisjes te maken."

Bulletje en Boonestaak zwegen een oogenblik bedrukt. Nu moesten ze vertellen, dat ze, eigenlijk, zoo maar stiekem weggeloopen waren van huis en ze waren erg bang, dat de oom dit een beetje kwalijk zou nemen. Groote menschen denken daar nou eenmaal heel anders over dan kinderen.

„Heeft vader u dat niet geschreven?" vroeg Bulletje benepen. En oom antwoordde:

„Nee, 'k heb alleen een telegram gehad."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

452

Boonestaak vond, dat Bulletje het maar vertellen moest: die was van de familie... hij zou wel bescheiden zijn en z'n mond houden.

Bulletje zat er erg mee in. Hij krabde zich achter z'n oor en vroeg eindelijk vertrouwelijk:

„Vindt u, dat je zeggen kan, oom, dat een jongen wegloopt as-ie met z'n vader mee op reis gaat?"

„Nee, natuurlijk niet," lachte oom.

„Nee, hè," zei Bulletje voldaan. „Nou, zoo is het gegaan."

Nu was oom nog niet veel wijzer.

„Hoe gegaan?" vroeg hij verwonderd.

„Nou," ging Bulletje voorzichtig verder. „Wij zijn samen met onze vaders op reis gegaan. Boonestaak z'n vader is kapitein van de „Hercules", weet u."

„Ja maar," vroeg oom, „hoe zit dat nou? Wisten jullie vader en moeder d'r van?"

Bulletje trok een benauwd gezicht en zei aarzelend:

„Nee... dat nou juist niet"...

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

453

Toen keek oom in eens streng. Hij trok aan zijn baard en beet op z'n dikke snor.

„Ohoo," zei hij toen langzaam en ernstig. „Nou begrijp ik 'et... Dus de heeren zijn d'r stilletjes vandoor gegaan...? Wel, wel..., dat is me wat mooie... Nee, ik moet eerlijk zeggen, voor zulke bandieten had ik jullie niet aangezien!... Hoor je dat, Piet en Marie... die deugnieten zijn stilletjes van huis weggeloopen... Wel heb ik ooit van m'n leven!"

Bulletje en Boonestaak voelden zich zoo klein... zoo klein!...

Piet en Marie keken ook ernstig. Boonestaak dacht onvriendelijk: „wat een huichelaars", maar toen Bulletje tranen in z'n oogen kreeg, zag hij, dat Marie stilletjes haar hand op z'n arm lei en toen dacht ie weer wat beter over het meisje.

„Ja... oom... ziet u," stotterde Bulletje, „we hadden d'r zoo niet over nagedacht."

„Nee, dat moest er ook nog bij komen," bromde oom. „Goeie hemel, wat zullen die arme moeders in de benauwdheid gezeten hebben!... Gevangenisstraf moesten jullie hebben!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

454

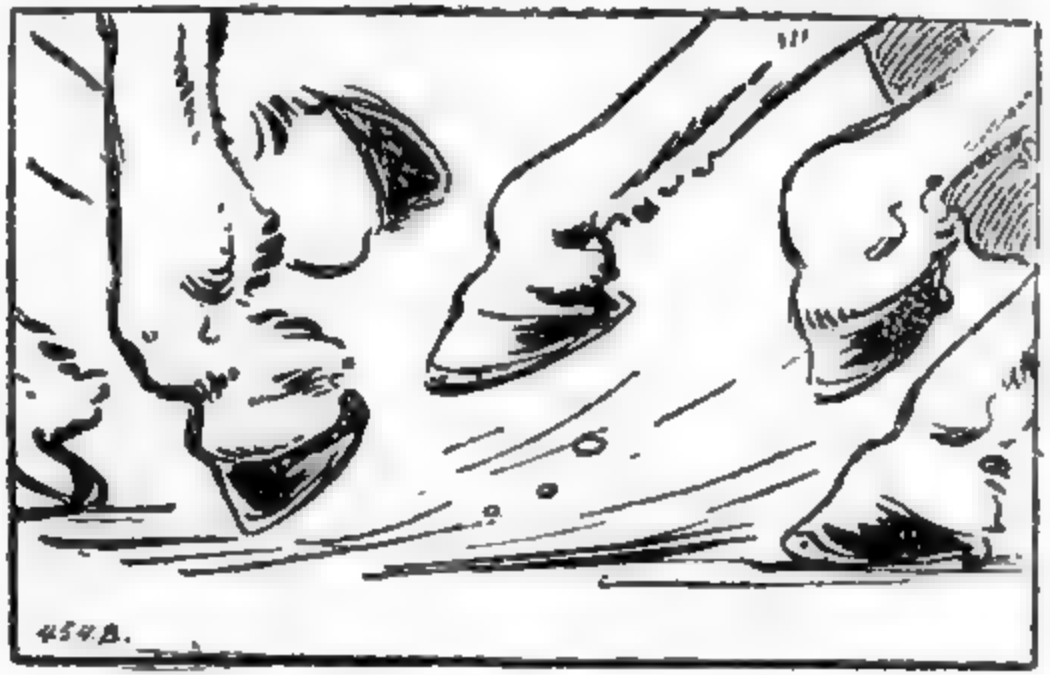

Bulletje voelde zich erg schuldig en diep ongelukkig. En alles kwam maar over zijn hoofd, omdat hij nou eenmaal het woord deed. Hij gaf met z'n elleboog Boonestaak een duw en zei half huilend:

„Zeg jij nou ook es wat, dooie... Jij laat er mij maar voor opdraaien!"

Maar Boonestaak hield zijn lippen op mekaar geknepen en Bulletje zag, dat twee tranen als stuiters over z'n wangen liepen. Toen zei hij maar niets meer.

Een poosje was het stil in de groote huifkar. Je hoorde alleen het knersen van de wielen over den grintweg en het regelmatige kloppen van de paardenhoeven. Eindelijk verbrak oom het stilzwijgen. Zijn stem klonk een beetje vriendelijker.

„Nou, enfin," zei hij, „het is nou eenmaal gebeurd! Niks meer an te doen. Jullie hebben zeker van je vaders straf gehad?"

„Nou," riep Bulletje haastig, „asjeblieft! We hebben op water en brood in de cel gezeten!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Nou, dat verzoende Bulletjes oom weer wat. Bovendien, het was nu geen tijd meer om verwijten te maken. Dus stak hij zijn pijp op en sprak er maar niet meer over.

Piet vroeg aan Boonestaak:

„Kan je paardrijden?

„Paardrijden?" vroeg Boonestaak. „Wel nee, hoe zou ik?"

„Jij ook niet?" vroeg Piet aan Bulletje. En deze moest bekennen, dat hij het ook niet kon.

„Nou, ik wel hoor," sneed Piet op met z'n neus in de lucht. „Alle jongens kunnen hier paard rijden."

En om de vernederde wereldreizigers den genadeslag toe te brengen, voegde hij er bij:

„De meisjes trouwens ook. Marie en ik hebben ieder een eigen paard."

Maar nu was meteen Bulletjes kracht tot gelooven uitgeput. Hij grinnikte en zei tegen Boonestaak:

„Ze kunnen hier ook aardig met spek schieten!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

456

„Wat bedoel je daarmee?" vroeg Piet, die de uitdrukking niet begreep.

„O, niks," zei Bulletje, „alleen moet je niet denken, dat je ons alles wijs kunt maken, omdat wij nou toevallig uit Holland komen. Wij zijn ook niet van gisteren."

Piet keek hem verwonderd aan.

„Waarom zou ik je wat wijs willen maken?" vroeg hij.

„'t Is zoo! Vraag maar aan Marie en aan vader." Die knikten, dat het zoo was.

Bulletje en Boonestaak keken vreemd op.

„Ja," lachte Oom, „'t is hier een beetje anders dan in Holland. We wonen erg afgelegen en de school van Piet en Marie ligt wel drie uren loopen van de boerderij. Daarom hebben ze allebei een paard om naar school te rijden."

„Fijn!" zei Boonestaak. „Ik wou hier ook wel wonen. As ik te paard naar school mocht rijden, zou ik wat graag naar school gaan."

„En ik!" riep Bulletje verrukt.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

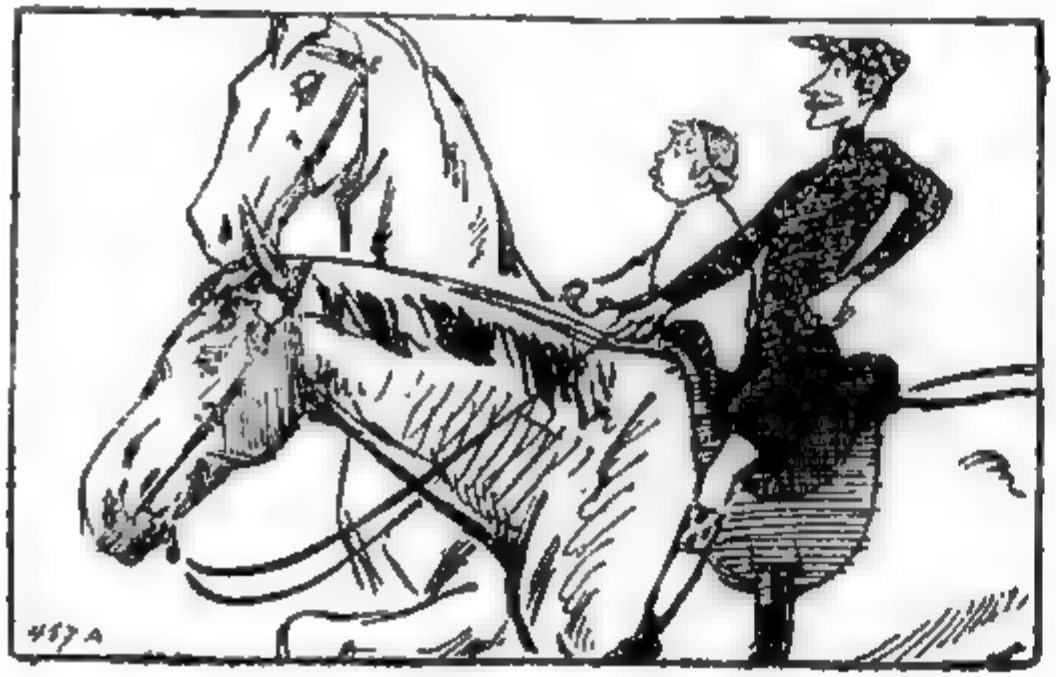

Toen bekende Piet, dat hij zelfs te paard niet bizonder gaag naar school ging. Zoo maar rond rijden door de bosschen en de velden was nòg fijner. Bulletje en Boonestaak vonden, dat Piet erg veeleischend was. Zij zouden met een paard al aardig tevreden zijn!... Zij zagen zich al door de straten van hun stad rijden, naast elkaar, trots met de neus in den wind, de vuist op de heup, net als de ruiterstandbeelden van koningen en veldheeren. Zou je de jongens in de straat zien bakkeleien om de teugels vast te mogen houden.

„Jullie moeten 'et ook maar gauw leeren," zei Marie. „We hebben vacantie, dan kunnen we met z'n vieren uit rijen gaan!"

Bulletje zat te dansen bij dat heerlijke vooruitzicht.

„Ja, maar," opperde Boonestaak bedachtzaam, „zou dat niet slecht voor de paarden zijn, zoo'n dik kereltje op hun rug?"

„Daar heb je hèm weer!" riep Bulletje vol afkeer „Die panlat heeft altijd wat bizonders!"

Bij deze nieuwe titel schoot zelfs Boonestaak in een lach.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

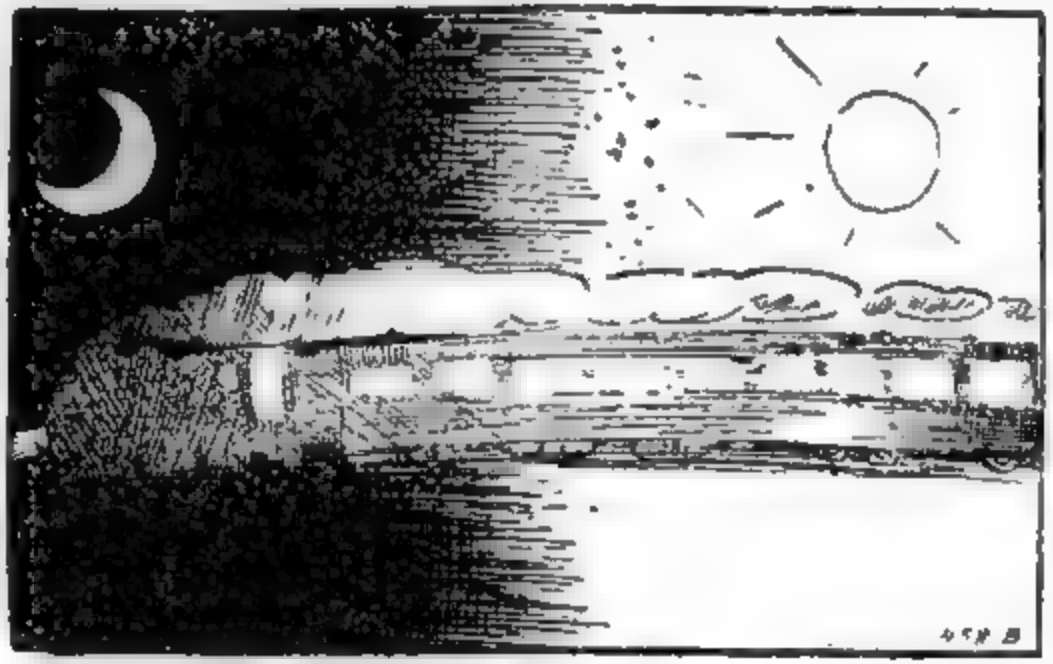

„Rijen we den heelen nacht door?" vroeg Bulletje.

„Nee", antwoordde oom. „Zie je daar in de verte dat bosch? Als we daar doorheen zijn, komen we in een dorp en daar blijven we slapen. Morgen vroeg gaan we dan verder en dan zijn we tegen den avond thuis."

Dat was me dan nog al een afstandje! Bulletje vond, dat ze best den heelen nacht door konden rijden en om de beurt slapen en de paarden sturen.

„Weten jij en je vriendje dan den weg hier?" vroeg oom.

Nee, daar had Bulletje niet aan gedacht.

„En aan de paarden denk je zeker ook niet?" vroeg Marie. „Die moeten toch eten en drinken en rusten!"

Dat was ook al weer waar. Maar Bulletje en Boonestaak waren zoo gewend om dag en nacht door te reizen, dat ze daar niet aan gedacht hadden. De machines van de boot en den trein, die hoefden niet te eten en te drinken en te slapen.

„Ja, zie je," bekende Bulletje, „ik wou er zoo gauw mogelijk zijn om paard te rijden."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

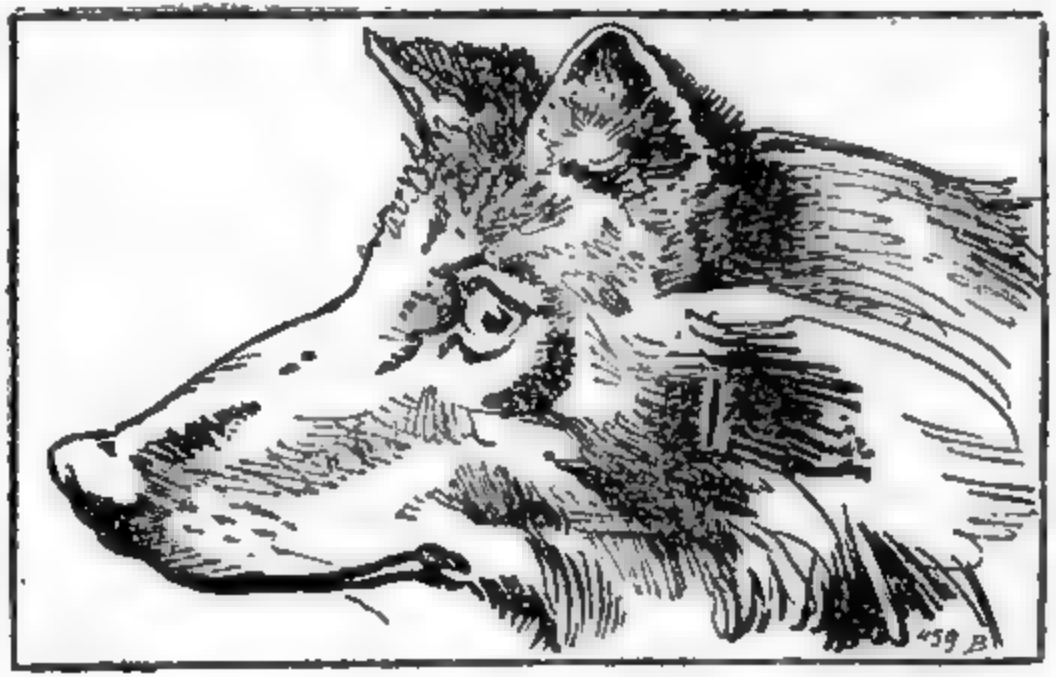

De stad lag al heel ver achter hen. Je kon er niets meer van zien. En de weg was heel eenzaam. Ze kwamen niemand tegen. En toen ze in het groote bosch kwamen, keken Bulletje en Boonestaak verwonderd naar die reusachtige oude boomen met stammen, zoo dik als ze nog nooit gezien hadden. En wat groeide alles dicht op mekaar! Een echt wild bosch was het en het zou hen heelemaal niet verwonderd hebben, als er in eens een wolf of een beer uit het struikgewas te voorschijn gesprongen was.

„Nou," zei Oom, „voor een jaar of vijftig zou je hier ook niet zoo rustig door dit bosch gereden hebben. En nou gebeurt het nog wel eens, dat er hier een beer of een wolf verdwaalt. Daarom gaan we nooit ongewapend uit."

En hij wees naast zich, waar de loop van een geweer boven de bank uitstak. Bulletje en Boonestaak keken mekaar eens aan. Het werd hoe langer hoe mooier! Ze verlangden er haast naar, dat er maar es een beer zou komen... Oom zou hem gauw genoeg een kogel in z'n ribbenkast schieten!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

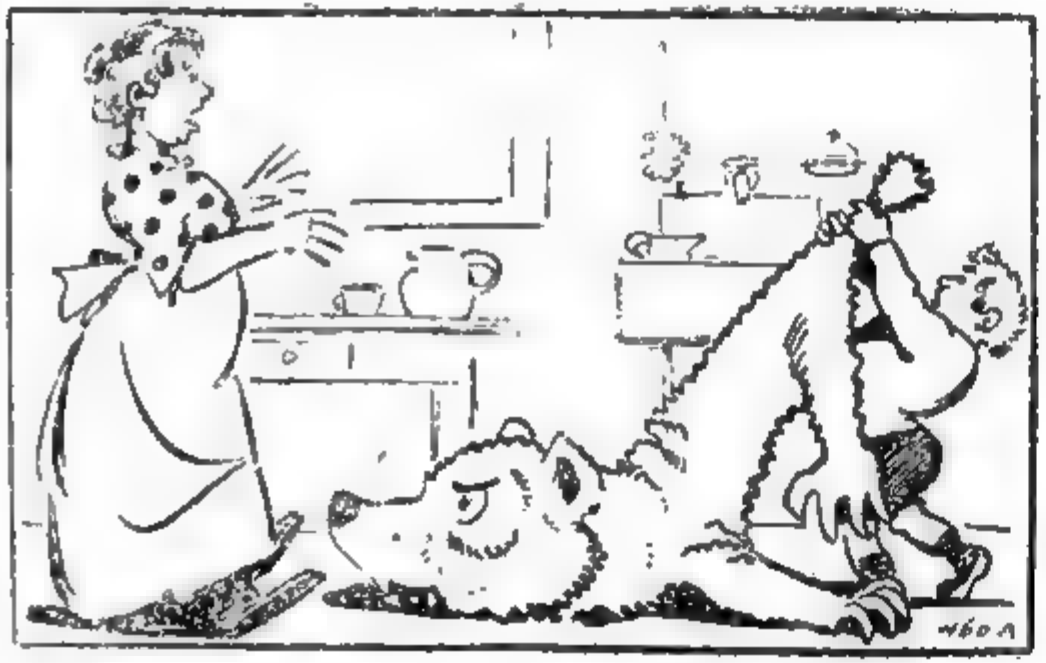

Heel den weg over speurden de jongens met scherpe oogen, of er geen verscheurend beest wou te voorschijn springen. Ze hadden wel graag een beerenhuid mee naar huis genomen. Een fijn bedden-kleedje voor d'r moeder... Maar d'r kwam niks en toen Bulletje zijn teleurstelling daarover uitte, lachte oom hem uit en zei:

„Jij denkt, geloof ik, dat et maar een aardigheidje is. Voor mijn part mogen ze wegblijven, hoor! Die beeren zijn me een beetje te gevaarlijk!"

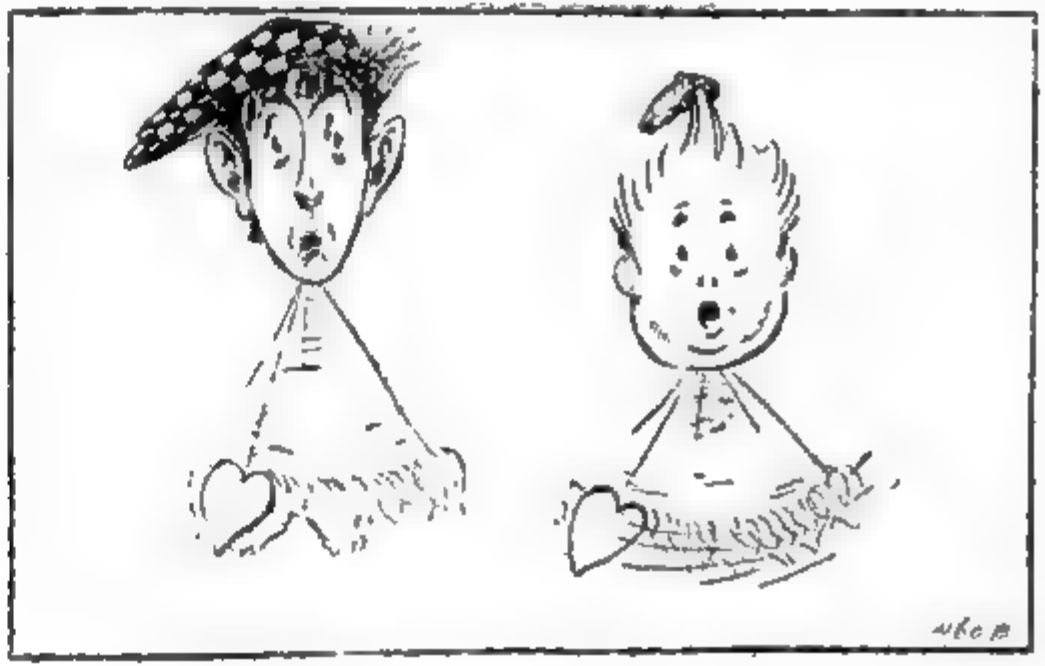

De schemering begon te vallen en onder de hooge boomen begon het geheimzinig te worden. Bulletje en Boonestaak vonden het wel erg avontuurlijk, maar toch ook wel wat griezelig en toen in eens een groote uil vlak voor den wagen langs vloog en een akelig langgerekt „Oehoehoe" uitstiet, voelden ze hun hart sneller kloppen en schoven dichter naar Piet en Marie. En eerlijk gezegd, waren ze er niks rouwig om, toen ze het bosch uit reden en dicht bij de lichten van het dorp zagen blinken.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

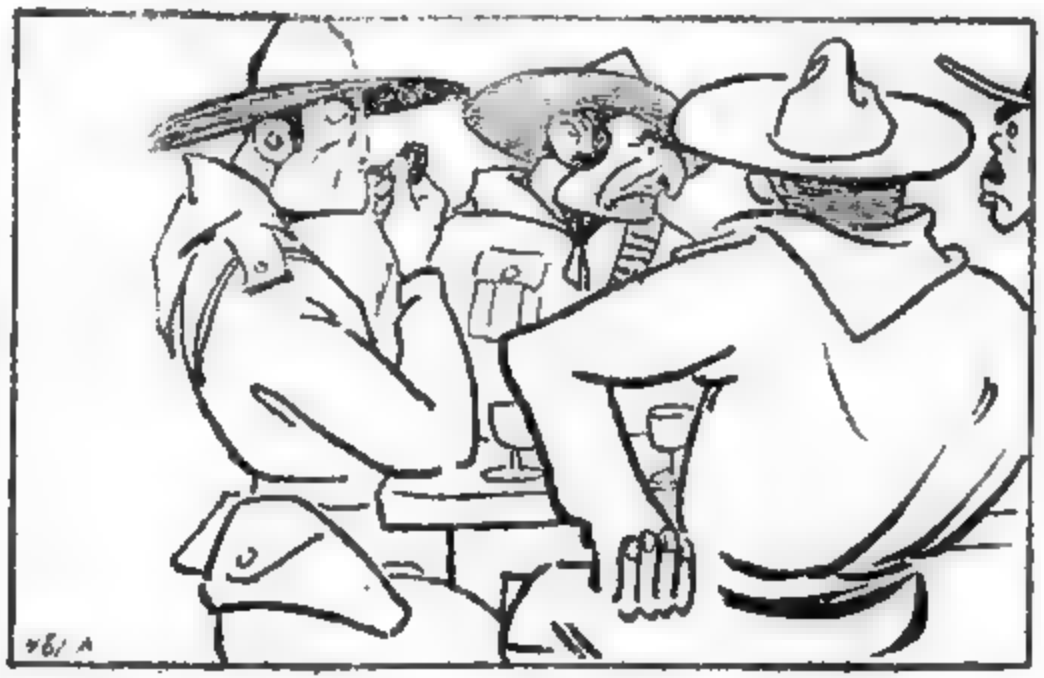

In de herberg, waar ze moesten overnachten, werden Bulletje en Boonestaak heelemaal stil. Ze bleven dicht bij de bescherming van Bulletje's groote oom, die met z'n geweer over den schouder door de schemerig verlichte herbergzaal liep of je er thuis was. Om de tafels zat een gezelschap mannen, die onzen wereldreizigers niet veel vertrouwen inboezemden. De meesten hadden gekleurde wollen hemden aan en rooide of groene doeken om den hals, die met een punt op hun rug hingen.

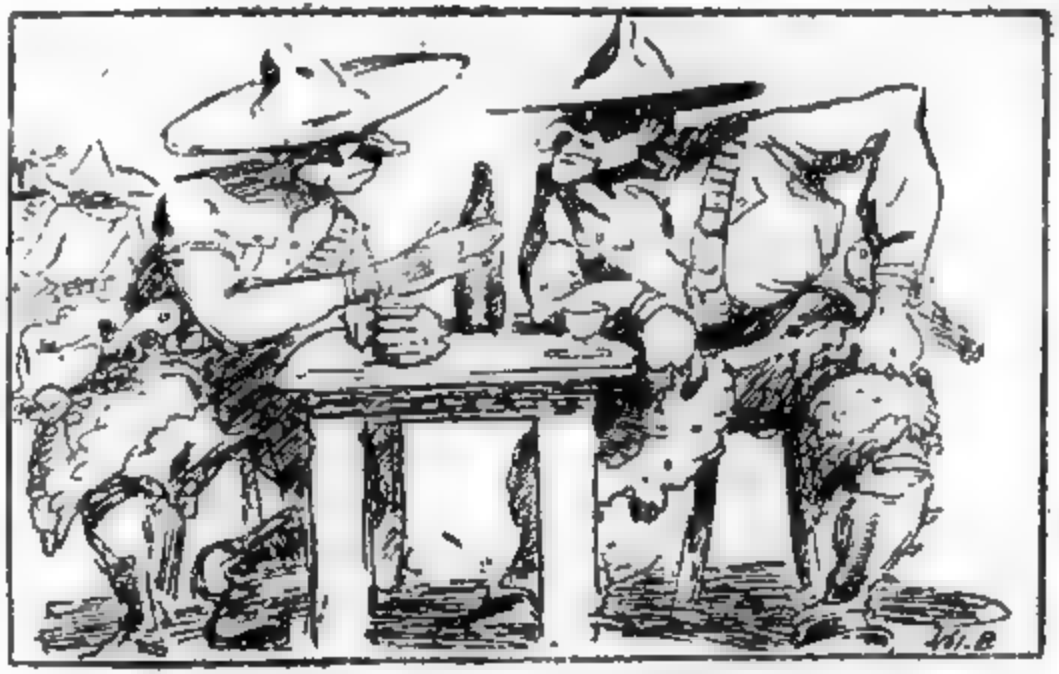

Sommigen droegen kolossale deukhoeden met breede randen, zoodat hun gezicht heelemaal in donker bleef. Enkelen droegen schapevellen over hun broekspijpen aan de buitenkant en dat stond erg mal. Er waren er ook bij, die een groote revolver op hun heup hadden hangen en die droegen een gordel, die vol patronen zat.

„Ik geloof, dat we in een roovershol terecht gekomen zijn," fluisterde Bulletje tegen Boonestaak en die keek al net zoo ongerust naar de vreemde gasten als zijn vriend.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestraak

„Wat fluister je toch?" vroeg Piet aan Bulletje.
Bulletje wees angstig met zijn oogen naar het woeste gezelschap en vroeg:
„Zijn dat allemaal roovers?"
En daar begint me die Piet te lachen, te lachen! Al de mannen aan de tafeltjes keken op en Bulletje werd bleek van angst. Toen vroeg Piets vader:
„Wat is-t-er? Waar lach je zoo om?"
„O o! o!" gierde Piet, „hij denkt, dat hier allemaal roovers zijn!"

Toen begon oom ook te lachen en herhaalde in het Engelsch wat Piet gezegd had en toen lachten al de mannen luidkeels en sloegen op hun knieën en stampten op den grond, dat de sporen aan hun laarzen rinkelden. Een groote woesteling greep Bulletje bij zijn schouder en trok hem naar zich toe en hief hem boven z'n hoofd of ie een veertje was en lachte maar en riep toen:
„Roovers? Veel erger, kleine dikzak! Menscheneters zijn we en we gaan jou voor ons avondmaal braden!"

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

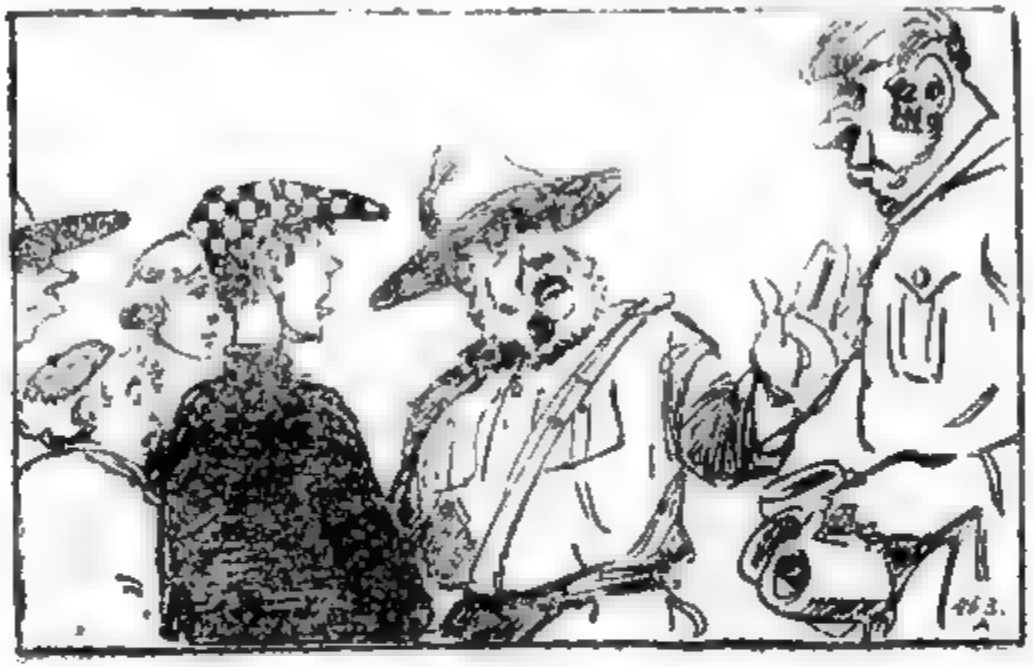

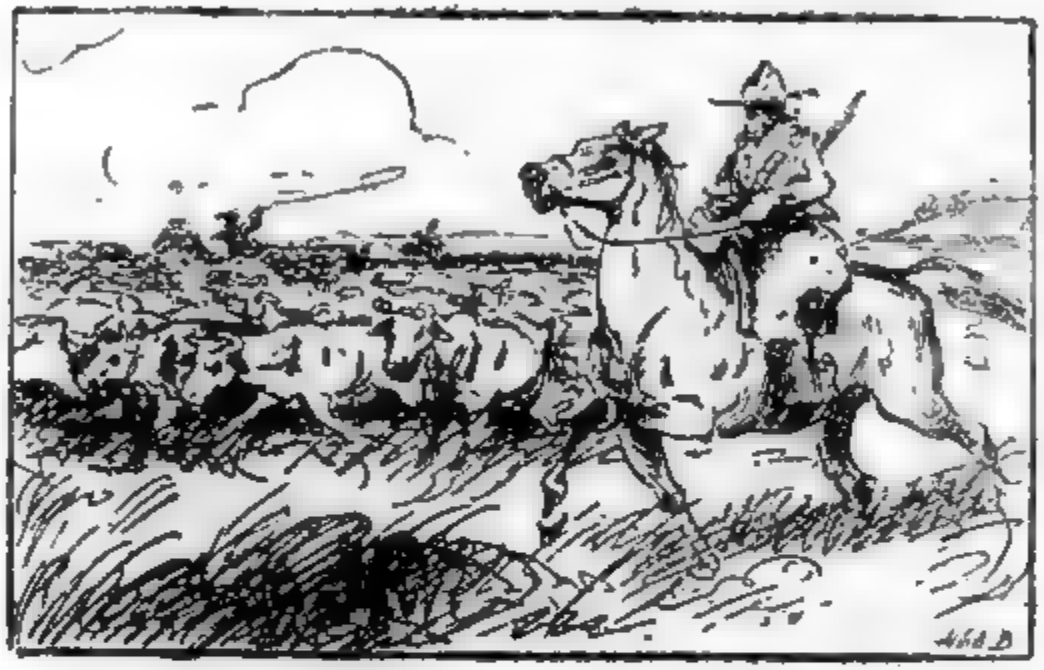

Nou, Bulletje was meteen over zijn angst heen. Want die woeste menscheneter lachte zoo vroolijk en z'n lichtblauwe oogen keken zoo vriendelijk, dat het onmogelijk was om bang voor 'em te zijn. Dus lachte Bulletje ook maar en daarop zette de man hem op den grond en stuurde hem met een schertsende klap voor zijn broek naar zijn oom terug.

En daar zaten ze nu met z'n vijven om een tafel en de rooverskastelein vroeg, wat ze gebruiken wilden.

Ze aten brood met koud schapenvleesch voor hun avondmaal en Bulletje en Boonestaak kwamen niet uitgekeken naar al die wonderlijke mannen die er zoo woest uitzagen en die toch zoo vriendelijk konden zijn.

„Maar wat zijn 'et nou eigenlijk" vroeg Bulletje.

„Cowboys en boeren zijn 'et", vertelde oom. Cow-boy beteekent koeienjongen. 't Zijn koeherders, die te paard op de groote kudden koeien passen, die we hier soms ver de prairie in moeten sturen om te grazen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

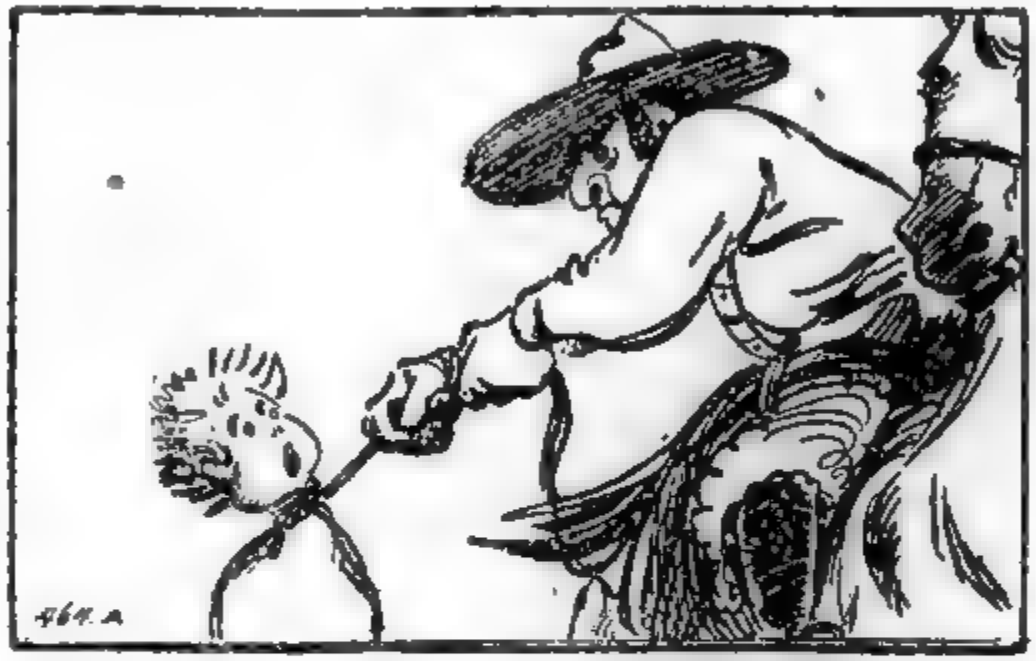

Cowboys... daar hadden Bulletje en Boonestaak wel eens meer van gehoord en gelezen in bibliotheekboeken op school. Wilde verhalen, prachtig. Die cowboys konden alles, en durfden alles. Maar je moest geen ruzie met ze krijgen, want ze gooiden ijskoud een lasso om je nek en sleurden je een half uurtje achter hun razend-vlug paard aan, of ze schoten je pardoes een kogel in je hoofd... En daar zaten ze nou, die beroemde en gevreesde cowboys en Bulletje en Boonestaak zaten tusschen hen in of 'et zoo maar niks was.

„Zijn d'r bij jullie op de farm ook cowboys?" vroeg Boonestaak aan Piet.

„O ja," antwoordde die, wel een stuk of zes.

„Erge wilde?" vroeg Bulletje nieuwsgierig.

Oom moest weer erg lachen.

„Kleine vraagal," zei hij. „Jij denkt geloof ik, dat er hier niks anders zijn dan wilde beesten en wilde menschen! Maar 't is gelukkig heel anders, hoor. De beesten zijn tam en de menschen werken eerlijk en hard voor de kost. En nou, uitgepraat voor vandaag en naar bed."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

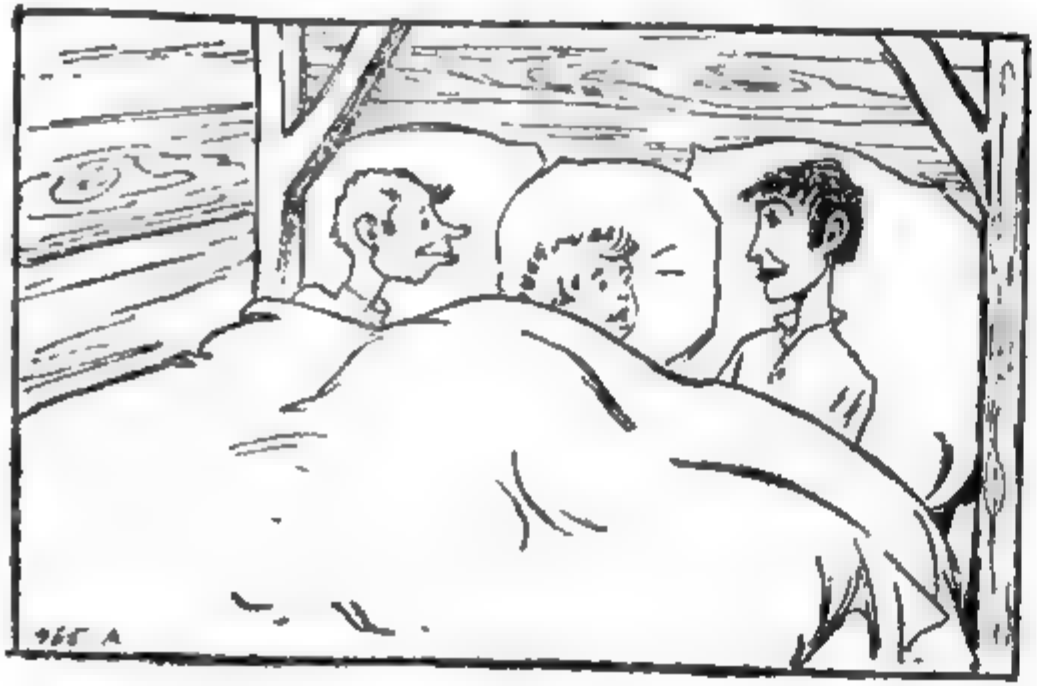

Bulletje en Boonestaak waren doodmoe en dat merkten ze pas goed, toen ze met Piet samen in een heel groot, ruw getimmerd bed lagen. 't Was heerlijk, dat het bed niet meer schudde en dat het zoo fijn stil was, heel wat anders dan in dien rammelenden trein. Ze wilden nog honderd dingen aan Piet vragen over de cowboys en de farm, maar ze lagen nog niet of ze sliepen al, en ze werden niet wakker, eer Oom voor hun bed stond en riep, dat ze op moesten want dat de paarden al ingespannen waren

Ze ontbeten in de herbergzaal, maar van de roovers was nu niets meer te bekennen: die waren al aan hun vreedzaam werk. 't Was nog vroeg. De zon was pas op en scheen met een zacht rood licht door de kleine ruitjes de kamer binnen. Alles zag er ruw uit Groote balken, bruingerookt, aan de zoldering en ook de muren waren van boomstammetjes. De meubels waren zwaar, van donker hout en ruw getimmerd. Echt leuk allemaal, vonden Bulletje en Boonestaak. En ze verheugden zich op den langen rit naar de farm.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

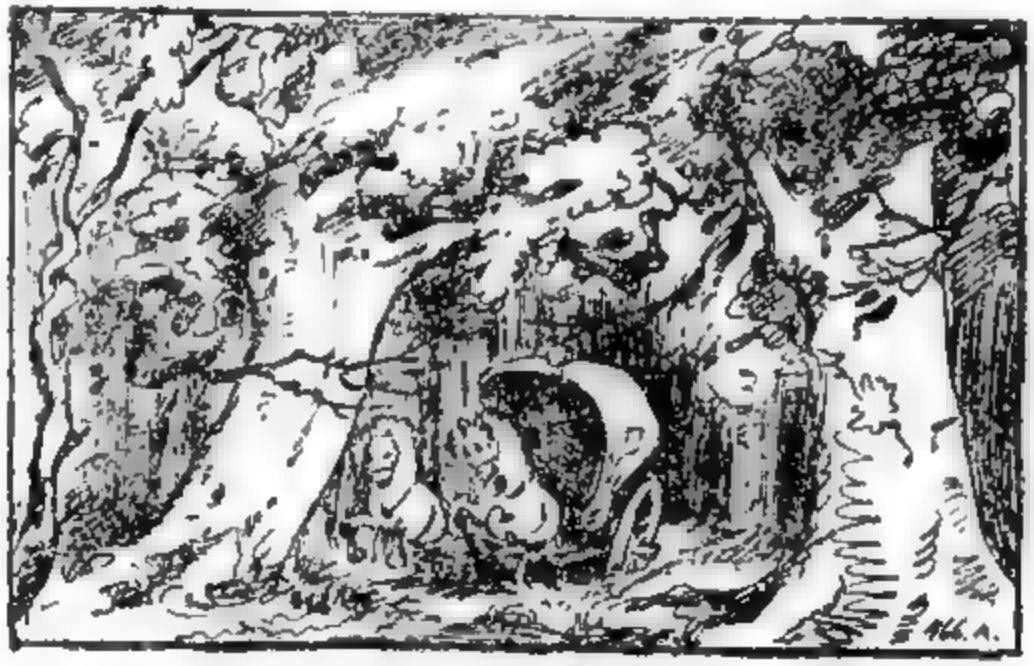

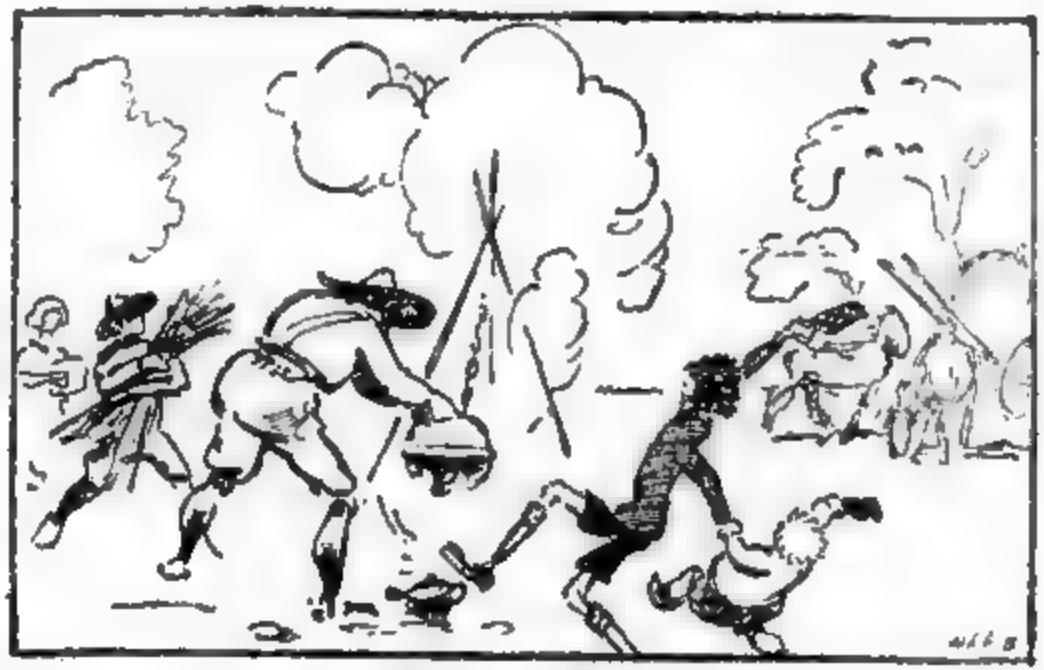

En het werd een fijne rit. Door den vroegen morgen reden ze over de wijde velden, die nog blonken van den nachtdauw en waar hier en daar fijne nevel dreef. In de kleine boschjes langs den weg zongen de vogels en de hemel was zoo hoog en zoo heerlijk blauw. De jongens zaten maar rond te kijken en ze vonden alles zoo mooi, dat ze vergaten te vragen en te praten.

Telkens kwamen ze door bossches, die heel groot waren. In een bleef de wagen wel drie uren achtereen.

Midden in dat groote woud maakten ze halt en stegen uit. De paarden werden losgemaakt en mochten grazen van het malsche, dichte gras. Oom maakte snel een vuurtje en Piet en Marie hielpen handig en spoedig hing een ketel water boven het vuur te pruttelen Bulletje en Boonestaak duikelden als apen over hun hoofd rond het vuurtje.

„Een kamp!" riep Boonestaak. „Een echt kamp, midden in de wildernis! Hoera!" En hij zwaaide met zijn pet en Bulletje toonde evenveel geestdrift als hij

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

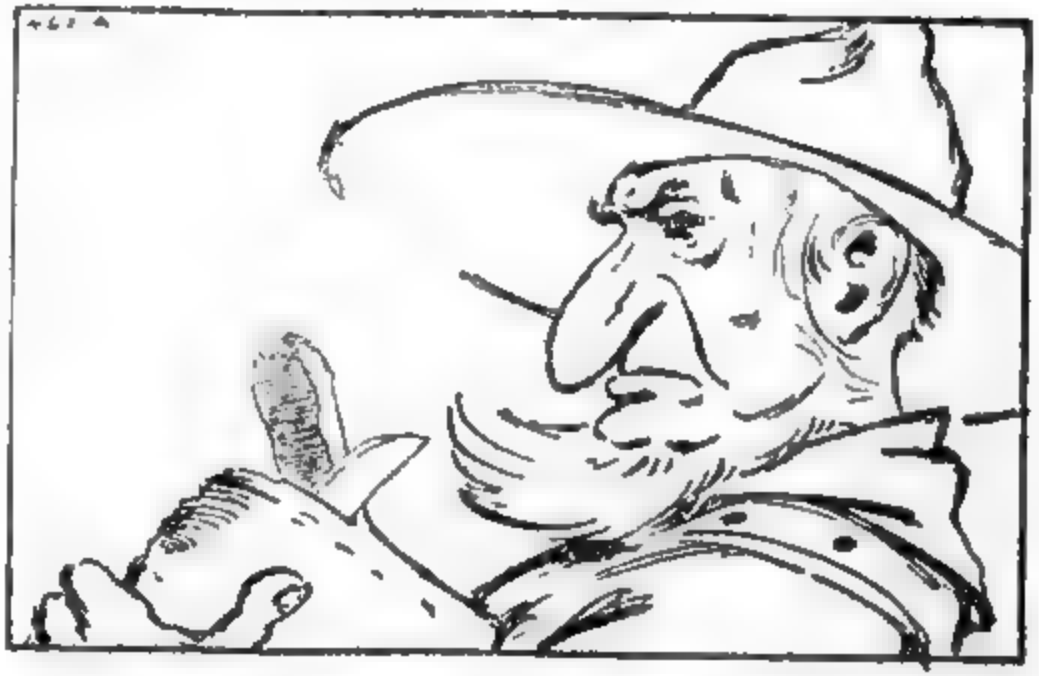

Oom zette koffie en sneed brood. Ze kregen er elk een dikke plak ham bij en zaten in het gras en aten als uitgehongerde wolven. Bulletje en Boonestaak konden zich niet herinneren dat ze ooit zulk lekker brood en zulke fijne ham geproefd hadden. Zelfs aan boord van de „Hercules" was het eten niet zoó lekker.

Midden onder het eten sprong Bulletje in eens op zijn beenen en wees op een bruin, slank dier, dat over den weg rende en verbazend snel in een dikken boom klom.

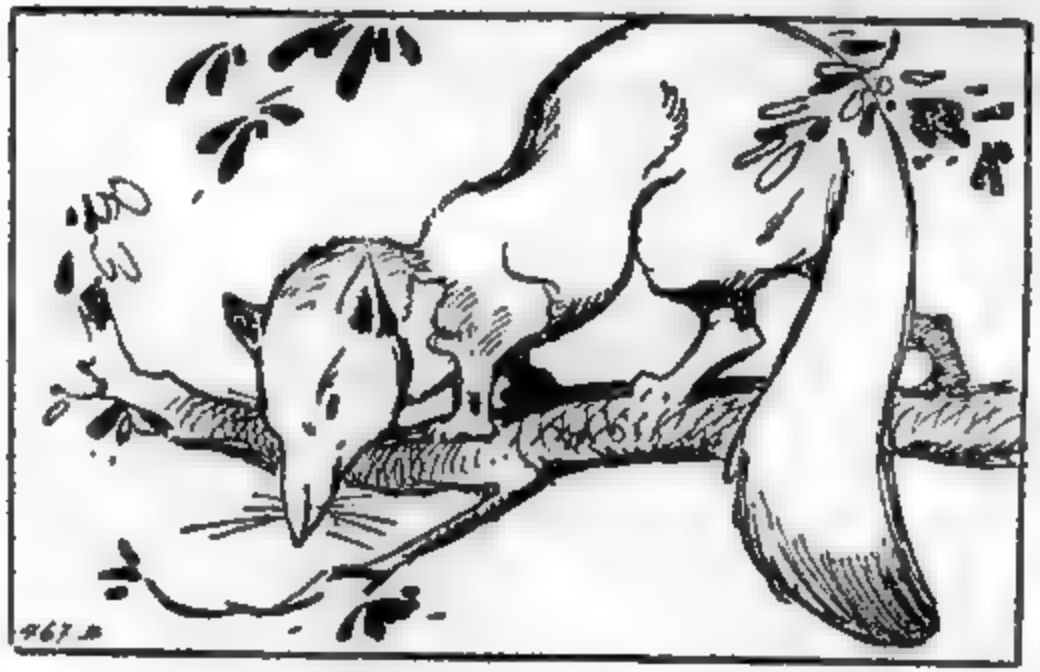

„Da's een marter," zei Piet rustig. „Die zie je hier veel."

De marter zat nu op een tak van den boom en keek met zijn flinkerende oogjes nieuwsgierig naar de etende menschen.

„Schiet 'em es dood, Oom?" vroeg Bulletje.

Oom keek zijn neef verwonderd aan.

„Doodschieten?" zei hij. „Waarom? Ik schiet nooit beesten dood als het niet dringend noodig is. Laat jij dat diertje maar rustig leven. Jij wordt toch ook niet graag doodgeschoten?

Bulletje zweeg beschaamd, maar vond, dat dat toch nog wat anders was.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

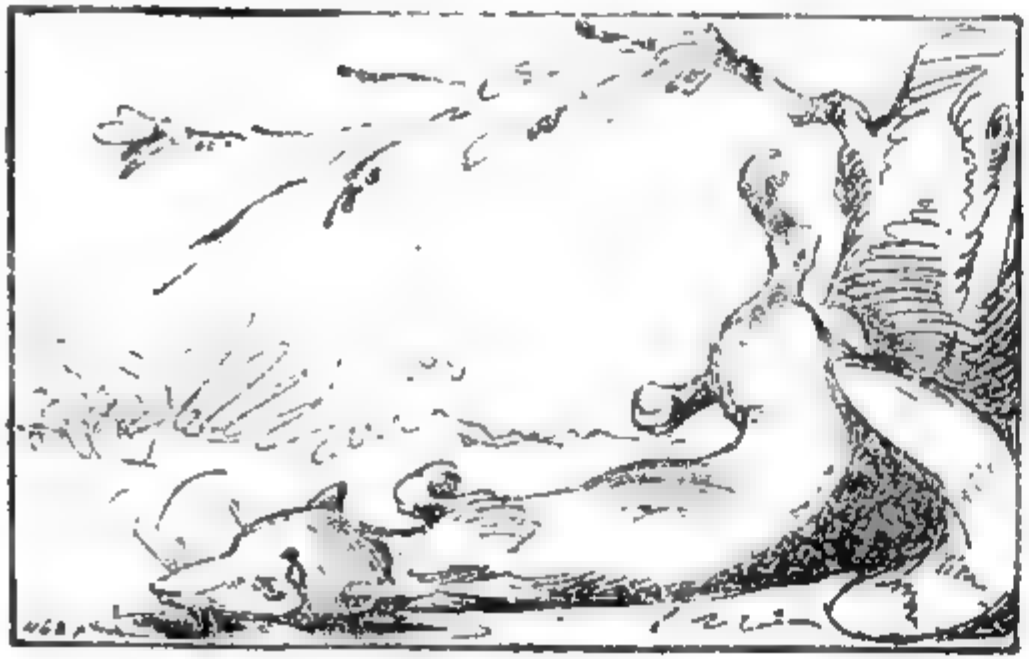

Het viel Bulletje toch erg tegen, dat zijn oom die marter niet uit den boom wou schieten en dat zag oom wel aan zijn gezicht. Hij lachte en schudde zijn hoofd.

„Je bent een raar Bulletje," zei hij. „Hoe kom je toch zoo wreed om dat arme diertje dood te willen maken? Kijk es, hoe mooi en vlug ie is en hoe pienter ie naar ons zit te kijken! Als ik èm schoot zou ie een stijf, leelijk lijkje zijn en nooit meer iemand plezier kunnen geven met naar 'em te kijken. Dat zou toch zonde zijn?"

Bulletje was een beetje in de war. 't Was natuurlijk waar, wat z'n oom zei, maar het leek hem toch ook heel gewoon, dat je zoo'n wilden marter, die toch een klein roofdier was, doodschoot. En hij zei aarzelend:

„Maar 't is toch een roofdier. Hij maakt toch vogels en zoo dood.

„Ja," antwoordde oom, „dat is zoo. Maar jij bent een mensch. En wat zou je nou zijn, als jij die marter zoo maar dood maakte!"

„Een roofdier," viel Boonestaak in. „Bulletje is een roofdier!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

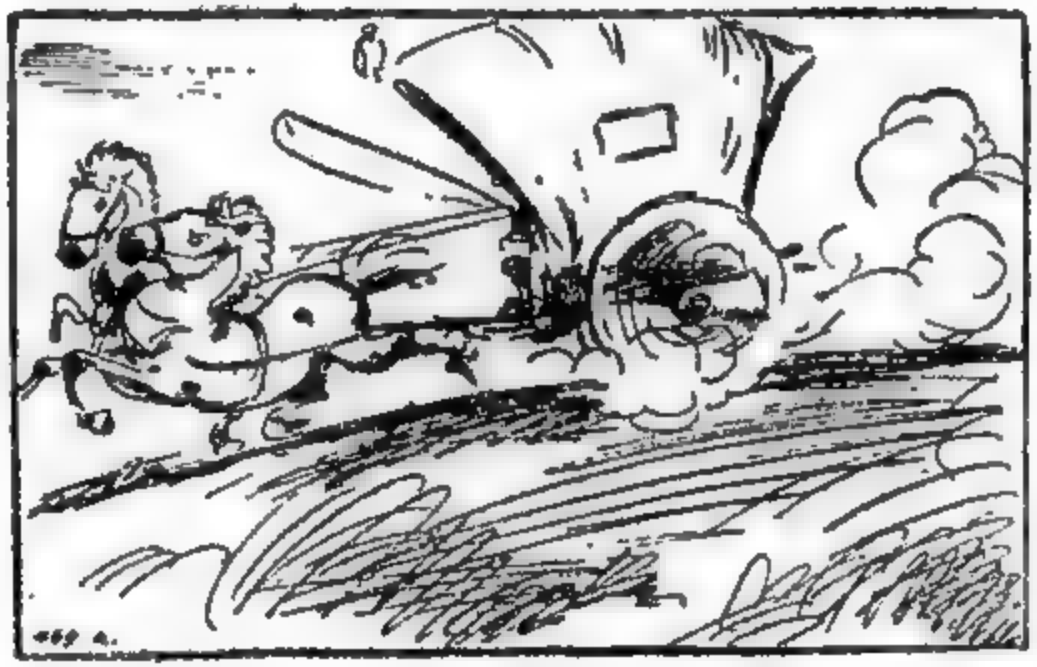

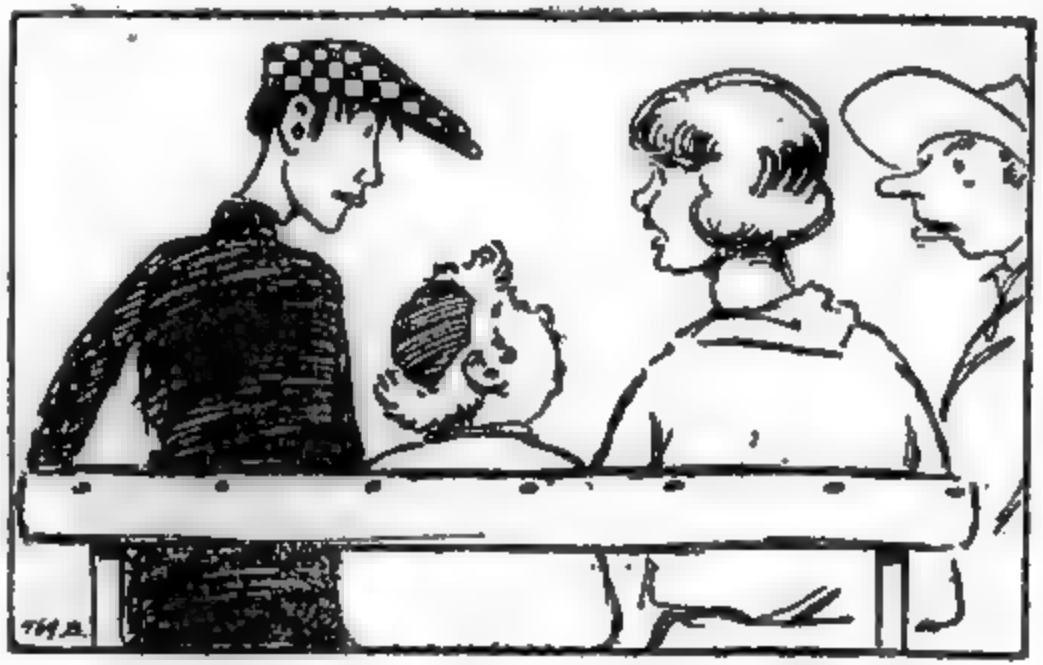

Ze lachten allemaal, en Bulletjie lachte maar mee. Hij voelde ook, dat zijn oom gelijk had en daarom zei hij royaal:

„Nou, laat de marter dan maar leven."

En de marter, dankbaar, draaide hem z'n staart toe en sprong weg tusschen het dichte gebladerte.

Zoodra de paarden goed uitgerust waren, werd het kamp opgebroken en de tocht voortgezet. Het ging nu weer snel voorwaarts. De paarden rooken den stal.

„Is de zee mooi?" vroeg Marie.

„Heb je dan de zee nog nooit gezien?" vroeg Boonestaak, terug.

„Nee", zei Marie. „Wij zijn hier op de farm geboren en nog nooit aan zee geweest."

„Maar waarom spreken jullie dan geen Engelsch?" vroeg Bulletje er tusschen door.

„We spreken wel Engelsch," vertelde Piet. „Maar ook Hollandsch met vader en moeder immers, thuis."

Dat vonden Bulletje en Boonestaak toch wel een klein beetje bewonderenswaardig.

Nadruk verboden.

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

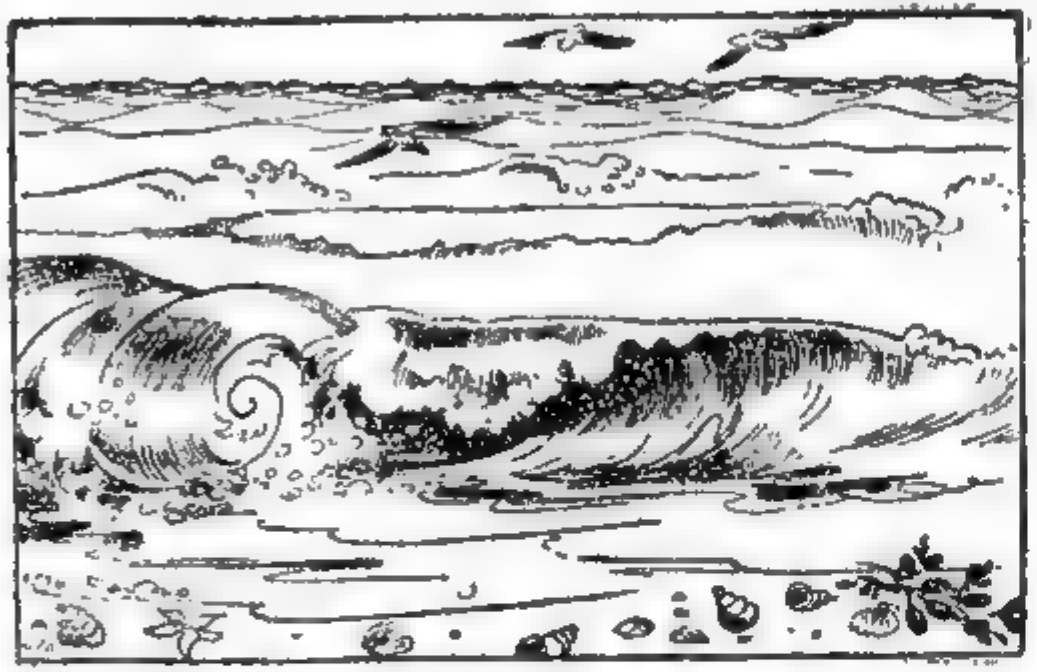

„Maar vertel nou es, of de zee mooi is." hield Marie vol, en Boonestaak zei uit de grond van zijn hart:

„De zee is prachtig."

Marie wou weten, wat er dan zoo mooi aan was, maar dat konden de jongens nou niet zoo precies uitleggen en ze herhaalden alleen maar, dat de zee prachtig was, zoo fijn, zoo echt prachtig, zie je.

„Weet je wat ik geloof," zei Marie. „Ik geloof, dat de zee vervelend is. Altijd maar water en nog es water."

„Zoo? En de lucht dan?" vroeg Bulletje verontwaardigd.

„Pff," zei Marie en trok haar neus op, „de lucht. Dat is ook nog al wat. Die hebben we hier toch ook. Niks bizonders."

Maar Bulletje en Boonestaak wilden geen kwaad van de zee hooren, en verdedigden haar vurig.

„'t Is hier veel mooier," zei Marie, maar Boonestaak zei:

„Vast niet. 't Is hier wel mooi, maar bij de zee haalt 'et niet," en Bulletje voegde er eigenwijs bij:

„O jee nee, maar dat kun je kinderen, die 'et nooit gezien hebben, toch niet aan d'r verstand brengen."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Marie hield koppig vol, dat 'et hier mooier was dan op zee. Piet aarzelde een beetje en ten slotte spraken ze dan maar af, dat ze zouden wachten, tot Bulletje en Boonestaak wat meer hadden rond gekeken en dat ze dan nòg eens zouden vergelijken.

Toen kregen ze weer ergens anders een kibbelpartijtje over en toen dat opgelost was, maakten ze van voren af aan ruzie over weer wat anders. En oom zei lachend:

„Nou, jullie begint al aardig met mekaar bevriend te raken."

Toen ze weer uit een bosch kwamen, begonnen de paarden in eens uit zichzelf harder te loopen. In de verte zagen Bulletje en Boonestaak een paar gebouwen liggen tusschen groote akkers, waarop goudgeel graan stond.

„Onze farm!" riep Piet. „Over een uurtje zijn we thuis."

Spoedig reden ze nu tusschen graan- en klavervelden door, en hier en daar zagen ze menschen op het land werken, die met den hoed zwaaiden naar den wagen. Het leek wel een beetje op Holland, maar de akkers waren veel grooter.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

472

Ploteeling schoten uit een boschje langs den weg vier groote grijze beesten naar voren en Bulletje dacht niet anders of het waren wolven. Zij blaften woedend. De paarden steigerden even, maar sprongen toen weer vooruit, nog sneller dan te voren.

„Dat zijn onze wolfshonden," vertelde Marie. „Mooie, hè?"

Dat waren het zeker. En ze stoven als dollen om den wagen heen, blaften en sprongen tot vlak bij den bek van de paarden, net of ze die bijten wilden.

Bulletje en Boonestaak waren zoo vol aandacht bij het wilde spel van de groote blaffers, dat ze haast omrolden, toen de wagen in eens met een scherpe bocht een groot hek indraaide en het wijde erf voor de boerderij op reed. Dan stonden met een ruk de paarden stil en de jongens keken in het lachende en blozende gezicht van Bulletjes tante.

Ze waren op de plaats van bestemming aangekomen, de farm „De Goede Hoop".

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

473

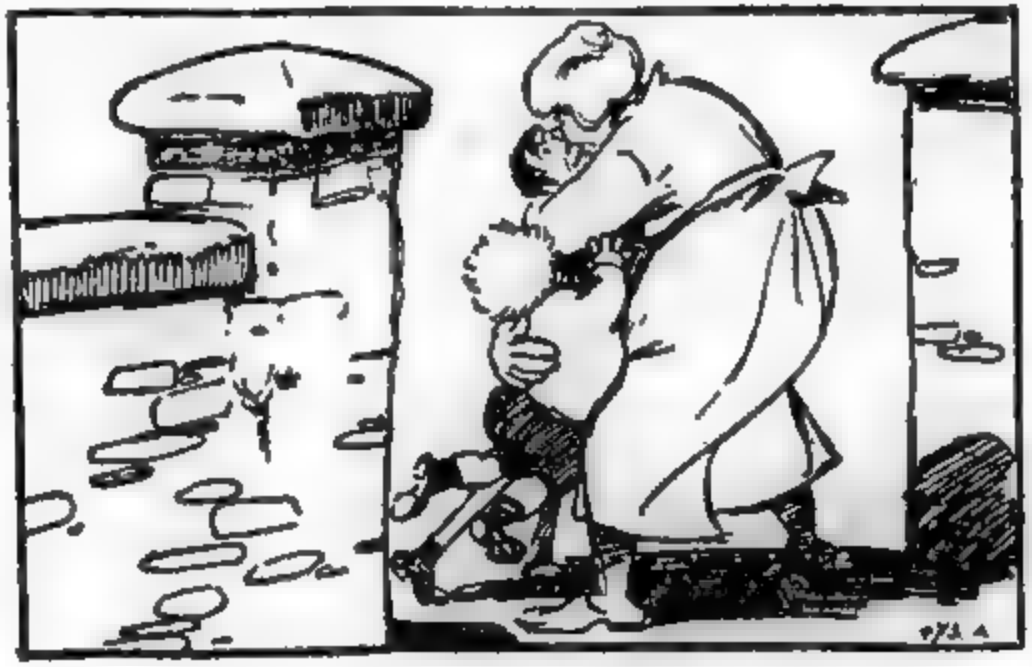

De tante van Bulletje was een stevige tante. Zij tilde de jongens in haar sterke armen uit den wagen of het veertjes waren en Bulletje en Boonestaak kregen net zulke stevige zoenen als haar eigen kinderen, misschien nog wel een beetje steviger. En nou vonden ze 't heelemaal niet gek en zeker niet onaangenaam Die tante, daar hielden ze ineens veel van en deden meteen precies of ze hun moeder was. Ze drukte de twee brave kameraden met haar armen stevig tegen zich aan en zei:

„De stakkers... zoo klein nog en dan al zoo ver van hun moeder vandaan!... Hoe kunnen de menschen het over hun hart verkrijgen!"...

Bulletje en Boonestaak werden er aangedaan van en kregen echt medelijden met zich zelf. Maar oom kwam er gauw tusschen en zei:

„Tut, tut, tut, moeder!... Je hoeft die apekoppen niet te beklagen: zij zijn stiekum van hun moeder weggeloopen. Hoe konden ze dàt over hun hart verkrijgen!"...

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

En toen gebeurde er iets, dat Bulletje en Boonestaak vreeselijk vonden: tante liet hen in eens los en keek hen echt boos en verschrikt aan.

„Wat?" zei ze met een rare, harde stem. „Nee... zoo iets!... Maar dat is gewoon verschrikkelijk!"

En aan den toon, waarop ze dat zei, voelden de jongens in eens en voor het eerst, wàt ze hun moeder eigenlijk voor een groot verdriet hadden aangedaan. En ze begonnen alle twee heel bedroefd te huilen.

Marie pakte haar moeder bij d'r arm en keek haar smeekend aan, en Piet zei:

„Ze hebben d'r zoo'n spijt van, moeder, en ze zullen 'et nooit meer doen."

En ja, de twee wereldreizigers stonden daar zoo zielig te snikken, dat tante onmogelijk langer boos kon blijven. Ze trok de deugnieten weer naar zich toe en zei, zelf met tranen in d'r goeie oogen:

„Nou, stil dan maar... Ik zal d'r niet meer over praten."

En toen kreeg ze zoowaar zelf van allebei een dikken zoen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Spoedig zaten de reizigers nu achter een dampend maal en tante keek glimlachend toe, hoe ze schransden en hoe de voorraad zienderoogen minderde; al keken Bulletje en Boonestaak nog wel een beetje sip, hun eetlust was er blijkbaar niet minder om.

„En hebben jullie iederen dag een brief naar je moeder geschreven?" vroeg tante.

„N...nee, tante", stamelde Bulletje en hij voelde zich schuldiger dan ooit.

„Alleen een telegram uit Londen en een brief uit New-York", lichtte Boonestaak toe. „Op zee konden we toch geen brieven wegkrijgen."

„En heeft je vader gezegd, dat je hier iederen dag schrijven moet?" vroeg tante verder.

„Nee", zei Bulletje weer met een benauwd stemmetje.

„Nee, natuurlijk niet", raasde tante, „daar denken vaders niet aan!" en ze keek wraakzuchtig naar Oom, die z'n glas water op nam en vriendelijk zei: „Op je gezondheid, moeder!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Maar toen de jongens van tafel opstonden, met een buikje, dat spande als een tonnetje, toen had tante al een brief geschreven voor Bulletje's moeder en daar één voor Boonestaak's moeder ingestopt.

„Ziezoo," zei ze op strijdlustigen toon, „nou zullen de moeders tenminste zoo gauw mogelijk weten, dat ze hier veilig zijn aangekomen. Maar de vaders schrijf ik niks, die moeten nou ook maar es een poosje in angst zitten."

„Die heb ik in Omaha al een telegram gestuurd," vertelde oom met een vriendelijk lachje.

Tante moest ook wel even lachen en daarom keerde ze zich gauw om en riep door het open raam:

„Ned! Ben je daar?"

Een echte cowboy met z'n schapevellen over z'n broek kwam aanloopen en zei: „Ja... is er wat?"

„Wil je deze brief even gauw naar de post brengen, Ned?"

Een paar minuten later zagen Bulletje en Boonestaak den cowboy op een stevig bruin paard het erf afspringen en den weg op vliegen. Dat was nog eens rijden!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Verbaasd keken Bulletje en Boonestaak naar den man op het bruine paard, die als een wervelwind tusschen de graanvelden door vloog en spoedig in een verderop gelegen boach verdween. Een brief op de post brengen was hier blijkbaar heel wat anders dan thuis, waar je even den hoek om liep naar de bus!

„Waar gaat die man met de brief heen?" vroeg Boonestaak nieuwsgierig.

„Naar Riverhill", drie uren loopen van hier."

„Dat is het dorp, waar onze school staat," vertelde Piet er bij.

„Nou", zei Bulletje peinzend, „da's een aardige wandeling! Stel je voor, dat 'et bij ons zoo was! As je moeder tegen je zei 's avonds om zeven uur: breng es een brief op de post... dan was je zoowat den volgenden morgen weer terug!"

Hij werd al moe bij de gedachte alleen.

„Gaan we nou de boerderij nog even rond?" vroeg Piet.

„Maar niet te lang," waarschuwde z'n moeder. „Bulletje en Boonestaak moeten vroeg naar bed om uit te rusten."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

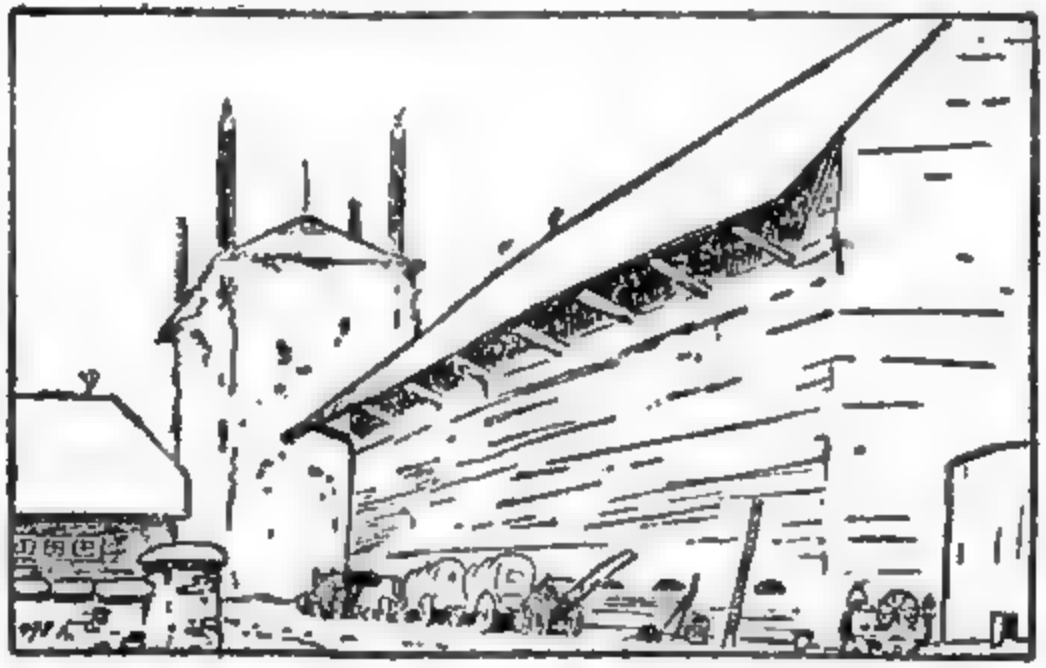

Zóó'n boerderij hadden de jongens nog nooit gezien! Daar waren de groote Hollandsche hoeven maar stulpjes bij! Graanschuren als kerken zoo groot en stallen en omheinde ruimten voor het vee, dat ze zich afvroegen, hoeveel koeien dáár wel in moesten gaan. En er was een groote schuur, waar allerlei landbouwmachines in stonden, want de akkers en velden waren veel te uitgestrekt om met de hand bezaaid en gemaaid te worden. En Piet en Marie vertelden van alles, waarvoor het gebruikt werd.

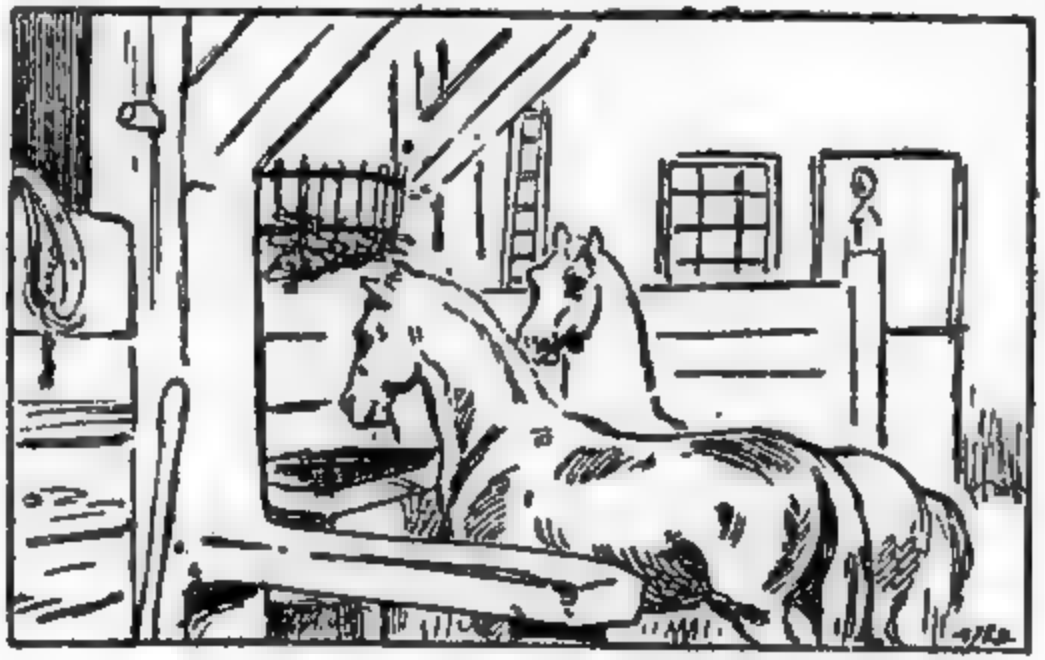

Bulletje en Boonestaak verwonderden zich voortdurend en vonden alles even mooi en interessant. Piet en Marie waren trots op hun vaders farm en vertelden honderd uit van de paarden en de koeien en de ossen, van de geiten, de varkens, de kippen en de kalkoenen, de eenden en de ganzen, de honden en al wat er meer op de boerderij was. En toen ze in den paardenstal kwamen, wezen zij op een zwart en een bruin paard, kleine, ruige, stevige dieren en Piet zei:

„Dat zijn nou onze rijpaarden!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Met jaloersche oogen keken Bulletje en Boonestaak naar de typische dieren. Piet zei:

„'t Zijn mustangs, Indiaansche paarden. Loopen dat ze kunnen, man! Als de wind!"

„Breng ze 's naar buiten en laten we d'r es op gaan zitten?" vroeg Bulletje verlangend.

„Nee, nou niet," weerde Marie af. „Dat mag niet zoo laat nog. Morgen mogen jullie 'et leeren."

Zij streelde haar zwartje, dat hinnikend z'n kop omwendde.

„Hij kent je waarempel!" riep Boonestaak.

„Natuurlijk," zei Marie, „as-t-ie in de wei is en ik fluit 'em of roep 'em bij zijn naam, dan komt ie dadelijk naar me toe. Tom heet ie."

„De mijne heet Kik," vertelde Piet en dat vonden Bulletje en Boonestaak een belachelijke naam, maar Piet zei, dat 'et er voor een paard zoo nauw niet op aan kwam.

„Dus morgen gaan we rijen?" vroeg Bulletje.

„Probeeren tenminste," lachte Piet. „Maar 't valt niet mee, hoor!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

480

Bulletje en Boonestaak verklaarden, dat ze daar niet bang voor waren. Zoo'n beetje rijen was niks voor hen. Bulletje liet zien, hoe 'et moest. Hij sprong voor en achteruit en hield een denkbeeldig paard aan de teugels in bedwang en riep: „hort sik!" en „ho, bonk!" en alles ging van een leien dakje. Het paard gehoorzaamde precies. Nee, Piet en Marie zouen es zien, hoe fijn ze n-em dat zouden lappen! Piet en Marie wouen 'et graag gelooven, maar ze moesten 't toch eerst nog zien.

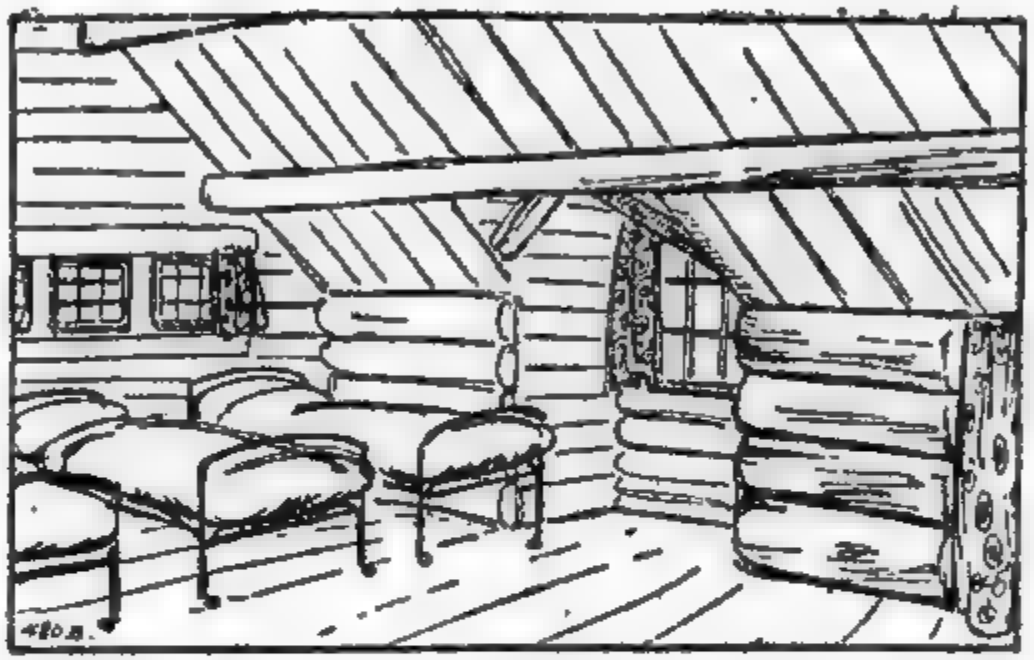

Na de verzekering van Boonestaak, dat ze den volgenden morgen verbaasd zouden staan, gingen ze terug naar het woonhuis en tante bracht hen naar hun slaapkamertje. Daar stonden drie ledikanten, voor elk der jongens een. 't Was een lekker kamertje. De muren bestonden uit boomstammetjes boven elkaar gelegd en voor de kleine vensters hingen gebloemde gordijntjes. Het rook er lekker frisch naar dennenhout en Bulletje en Boonestaak waren in de wolken over hun fijne slaapkamer. Ze hadden 'et maar weer best getroffen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Voor ze in bed stapten, keken ze eerst nog es even door de raampjes. Mooi uitzicht hadden ze over die reusachtige graan- en hooi- en klavervelden. En dat bosch stond daar nou zoo donker en geheimzinnig tegen de duister wordende avondlucht in de verte.

„Kijk!" riep Boonestaak, „daar komt Ned van de post terug. Wat rijdt ie prachtig, hè!"

„Ja," zei Piet, „Ned rijdt 'et beste van allemaal."

„Zoo zal ik 'et morgen ook doen," voorspelde Bulletje.

En met rijbewegingen hobbelde hij op zijn bed toe en zag daardoor niet, dat Piet twijfelachtig lachte

Spoedig sliepen de drie jongens als rozen. Bulletje en Boonestaak droomden van mustangs, zoo wild, dat het een mirakel was, maar ze bleven ze met glans de baas, en temden ze in een ommezien en ze reden er trots op rond en al de bewoners van de farm keken stom verbaasd toe en de cowboys klapten in de handen en riepen:

„Hoera! Dat zijn me nog es ruiters!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Den volgenden morgen waren Piet en Bulletje tegelijk wakker. Boonestaak sliep nog rustig, met z'n mond half open. Hij snurkte een beetje. Bulletje lei z'n vinger op de lippen om Piet te beduiden, dat hij zwijgen moest. Toen stapte hij zijn bed uit, liep op z'n teenen naar de waschtafel en kwam terug met een glas water. Geruischloos ging hij naar Boonestaaks bed en knipoogde tegen Piet, die vol verwachting toekeek. Bulletje doopte z'n vinger in het water en hield dien toen boven Boonestaaks gezicht.

Een dikke druppel viel er af en spatte uit elkaar precies op Boonestaaks oog. Boonestaak vertrok z'n gezicht op een zoo komieke manier, dat Piet op z'n deken moest bijten om niet hard op te lachen. De slaper bromde wat en draaide zich op z'n zij. Toen mikte Bulletje een nieuwe druppel net in z'n oor en meteen zat Boonestaak rechtop, wreef aan z'n oor en keek erg dom. Bulletje gilde en Piet niet minder. Maar Boonestaak nam een kussen en gaf Bulletje een klap, dat ie onderste boven vloog en het glas water precies over z'n bloote buik kreeg.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Toen Bulletje bibberend en klappertandend van het koude water overeind krabbelde, zag hij Piet als een veulen in de weide door z'n bed rollen, schaterend en hij hoorde Boonestaak op z'n gewone plaagtoon zeggen:

„Goeie morgen, Bulletje. Heb je lekker geslapen?"

„Sch... sch... sch..." stotterde Bulletje, die van verontwaardiging en woede niet uit z'n woorden kon komen.

„Schooier, bedoel je zeker," hielp Boonestaak hem vriendelijk. „Zeg het maar gerust, hoor!"

Maar meteen zat Bulletje al boven op hem en probeerde hem onder te houden. Boonestaak verzette zich hevig, maar hij moest zóó lachen, dat ie niet half zoo sterk was als anders en spoedig weerloos achterover lag met Bulletje schrijlings over hem heen.

„Dat za. ik je afleeren, stiekemerd," dreigde Bulletje, maar door de overwinning was ie al heel wat zachter gestemd.

„Asjeblieft," hikte Boonestaak, „maar laat me dan eerst los."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

484

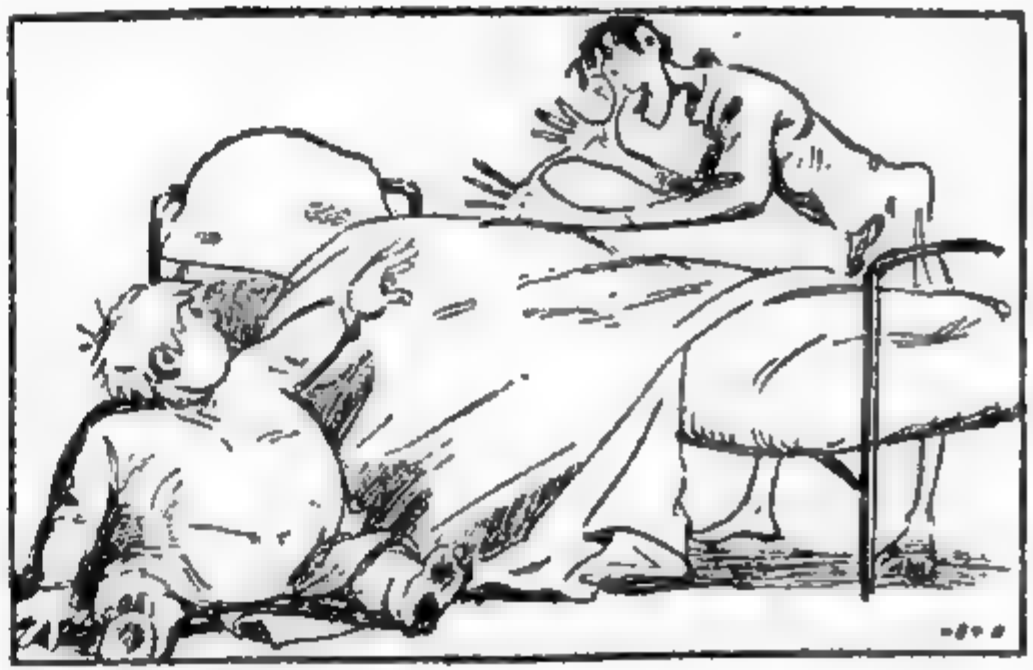

„Dat zou je wel willen, mannetje," zei Bulletje met een grimmig gezicht. „Eerst genade vragen."

En om meer kracht aan z'n woorden bij te zetten, danste hij een beetje op en neer op Boonestaaks lijf, die kwekte van benauwdheid.

„Je rijdt al heel aardig paard Bulletje," riep Piet uit het andere bed.

Bulletje keek triomfantelijk om. Dat had ie niet moeten doen, want daardoor kreeg Boonestaak een kansje en snel wipte hij Bulletje opzij en sprong het bed uit.

Voor de zooveelste maal was hem de kans ontgaan, zijn vriend genade te hooren vragen. Boonestaak maakte een langen neus tegen hem en zei:

„As je jongens zooals ik genade wil laten vragen, moet je wat meer fut in je lijf zien te krijgen, Bulletje."

„As ik maar niet omgekeken had!" kraaide het teleurgestelde Bulletje

„Ja, as," treiterde Boonestaak, „as is verbrande turf. En maak nou maar voort, want de paarden wachten al."

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

De paarden!

Die had Bulletje een oogenblik heelemaal vergeten! Maar nou ie er weer aan dacht, kwam ie geweldig in beweging. Snel waschten ze zich, kleedden zich aan en liepen naar beneden. In de eetkamer, die zoo groot als een zaal was, vonden ze tante, die ze allemaal een zoen gaf, alsof ze alle drie haar kinderen waren. Het ontbijt stond al klaar. Brood en een raar soort pap, die Bulletje en Boonestaak niet kenden. Gestremde melk was het, zuur en ze vonden het fijn.

En nauwelijks hadden ze den laatsten hap naar binnen, of Bulletje sprong van z'n bank op en riep:

„En nou gaan we paard-rijden!"

Tante keek bedenkelijk.

„Dat zou ik maar niet doen," zei ze. „Dat is een gevaarlijke liefhebberij."

„O nee, tante," riep Bulletje, „geeft niks, je doet gewoon zoo!" en hij deed haar even voor, hoe hij sierlijk en kloek het ontembare beest zou berijden. Tante lachte, maar ze wou er toch zoo maar niet aan.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

„Vader is naar 't veld," zei ze. „Als Ned tijd heeft en die wil er bij blijven, vind ik het goed, maar anders mag het niet, hoor."

„Dan gaan we Ned opzoeken," zei Piet en achter hem aan jachtten Bulletje en Boonestaak naar buiten. Ze zochten overal en vonden eindelijk den cowboy in het tuighuis, waar hij bezig was een zadel te repareeren, waarvan de buikriem gesprongen was.

„Dag, Ned," groette Piet. „Dit zijn Bulletje en Boonestaak. Die wouen graag leeren paardrijden."

„Zoo," zei Ned, en keek de logees eens goed aan „Wel, dat is nog zoo'n kwaad idee niet. Ieder fatsoenlijk mensch moet kunnen paardrijden. Dag, Bulletje en Boonestaak."

Hij gaf hen een stevige hand en de jongens zeiën, wat verlegen voor den vreemd gekleeden, langen man:

„Dag meneer Ned."

En Bulletje voegde er bij:

„Kunnen we nou dadelijk beginnen?"

Ned lachte, maar hij moest eerst zijn zadel klaar hebben!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Vol belangstelling keken de jongens toe, hoe handig Ned sneed in het leer en de stukken aaneenvoegde, zoo keurig, dat je bijna niet zien kon, waar de breuk geweest was en zoo sterk, dat hij het zelf niet meer stuk kon trekken en hij moest toch wel erg sterk zijn, want hij was immers een cowboy! Maar hij deed het dan ook erg secuur en het duurde Bulletje en Boonestaak veel te lang. Ze zaten op den grond bij hem en bekeken hem van onder tot boven. Hij zag er toch wel erg uit als iemand uit een avonturenboek!

Zijn groote deukhoed lag naast hem. Hij droeg een blauw wollen hemd met een vuurrooden halsdoek en om zijn middel zat een raar gevlochten leeren riem. Zijn kaplaarzen reikten tot de knie en droegen groote sporen, die als zilver blonken. Om zijn polsen zaten nauwsluitende leeren manchetten, die de boorden van zijn hemdsmouwen leken. Maar hij had vandaag geen schapevellen om zijn beenen zitten. Bulletje vroeg hem, waarom niet. En Ned lachte en vroeg terug of hij dat dan zoo mooi vond?

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

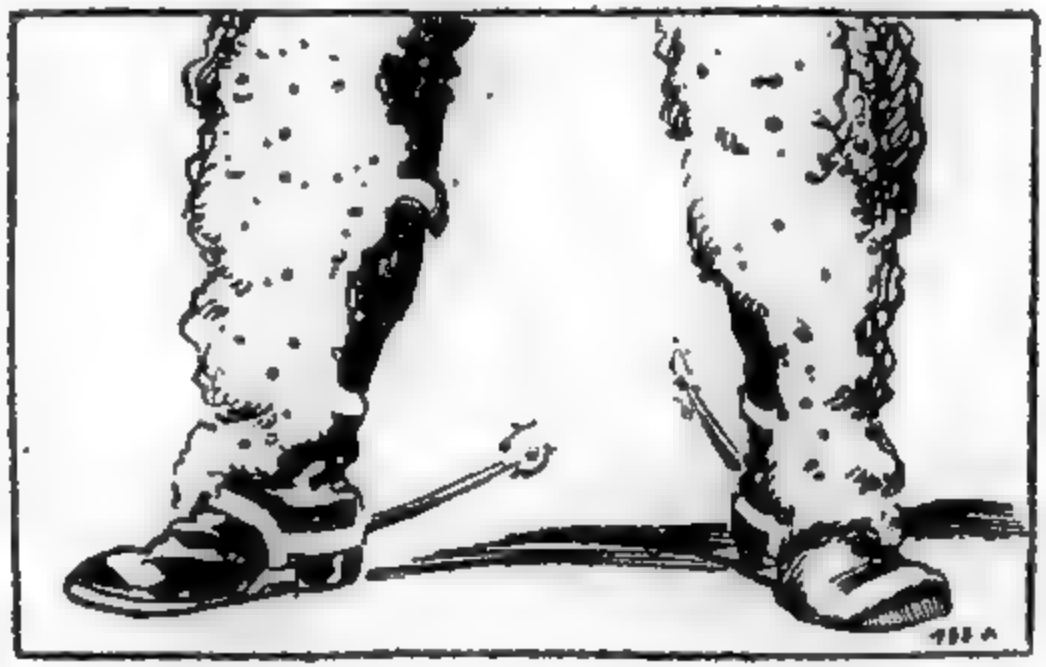

„Ja, wel mooi," antwoordde Bulletje, „maar toch ook een beetje raar. Waar is dat eigenlijk voor?"

„Wel," zei Ned, „wij rijen nog al es hard tusschen de koeien door, zie je en tusschen het lage hout in het bosch. Dan zijn die schapenvachten een goeie bescherming voor je beenen, begrijp je?"

Bulletje begreep het en hij vond het bar belangwekkend.

„En gaan we nou paard rijden?" vroeg Boonestaak, die nergens anders gedachten voor had.

Lachend stond Ned op en hing het herstelde zadel aan een grooten, houten haak.

„We gaan het ten minste probeeren," antwoordde hij. „Kom maar mee."

Juichend sprongen Bulletje en Boonestaak voor hem uit naar buiten. Ned trok een bedenkelijk gezicht en vroeg aan Piet:

„Denk je, dat ze vanavond nog zoo zullen lachen en springen?"

Piet glimlachte en streek eens over den zolder van zijn broek.

Nadruk verboden

De vereldreis van Bulletje en Boonestaak

Marie kam juist de deur van het woonhuis uit.
„Hallo", riep Boonestaak. „We gaan paard rijden! Ga ook mee?"
„Natuurlijk!" riep Marie terug. „Daar moet ik bij zijn!"
„Mogen we op Piet z'n paard?" vroeg Bulletje.
„Nee", antwoordde Ned, „dat is te wild. Je mag op het mij."
„Dat gisravond zoo hard liep?" vroeg Boonestaak verrukt.
„Juist'ji Ned. „Dat is een heel gehoorzaam dier. Let maarins op."

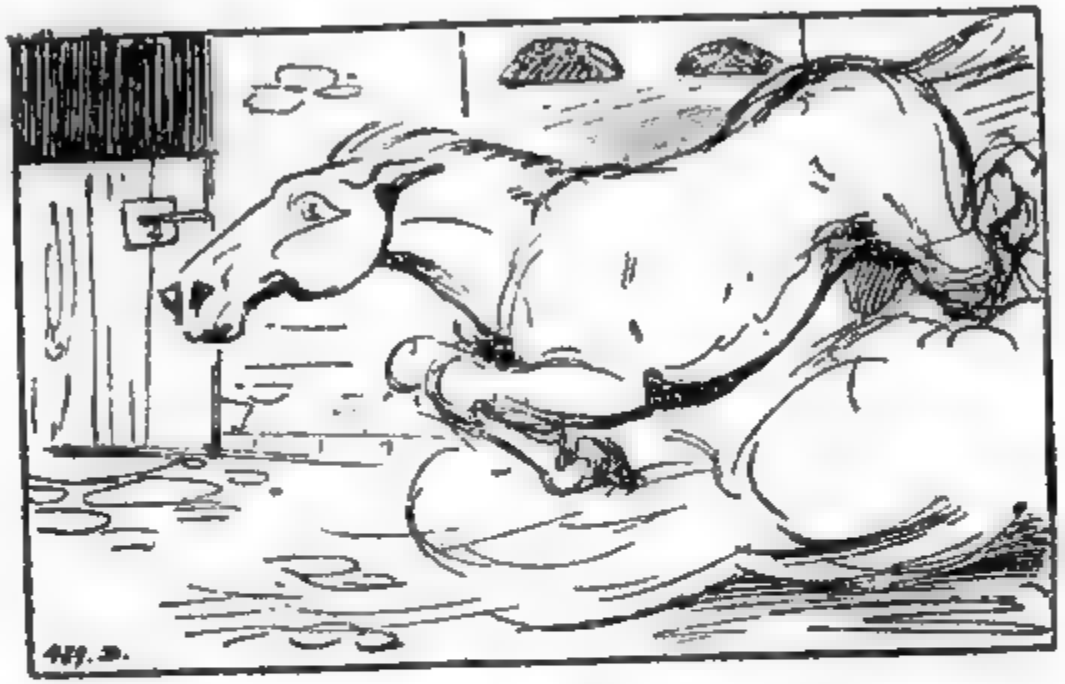

Hij floot even en achter een schuur vandaan kwam in eens zijn donkerbruin paard aanvliegen, luid hinnikend van blijdschap. Bulletje en Boonestaak stoven verschrikt op zij, maar het paard stond bij Ned stil en wreef vertrouwelijk den kop tegen zijn schouder. Ned klopte het op den nek en zei:
„Brave Bob! Je moet de Hollandsche jongens lekker op je rug laten zitten, hoor! En geen kunsten uithalen."
Het paard schudde z'n lange manen en hinnikte.
„Hij geeft waaratje antwoord", zei Bulletje verbaasd.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Het paard kreeg nu een kopstel om zonder gebit. De teugels zaten aan een riem, die om z'n neus liep. En opzij van z'n kop maakte Ned een lang touw vast.

„De lasso!" fluisterde Boonestaak.

Toen gingen ze een eindje van de boerderij weg, waar een groot, zandig terrein was. De grond was mul en zacht. Als je d'r in viel, kon het geen kwaad.

„Hier worden de jonge paarden gedresseerd", vertelde Marie.

„Dat doet Ned bijna altijd."

„Komt er geen zadel op?" vroeg Bulletje, een beetje teleurgesteld.

„Nee", antwoordde Ned, „je moet 'et eerst zóó een beetje leeren. Wie moet 'et eerst?"

„Ik ben de grootste", zei Boonestaak.

„Dan zullen we maar met Bulletje beginnen", stelde Ned vast en daar begreep Boonestaak niks van, maar Bulletje vond het volkomen billijk.

Ned tilde den kleinen dikzak met een zwaai op het paard en gaf hem de teugels in de hand.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

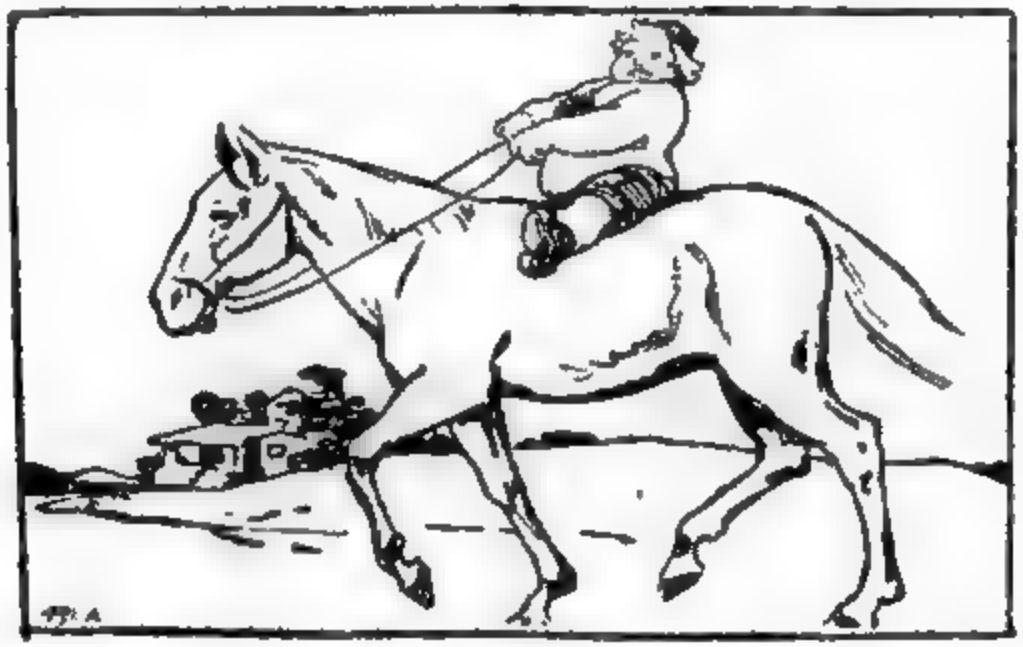

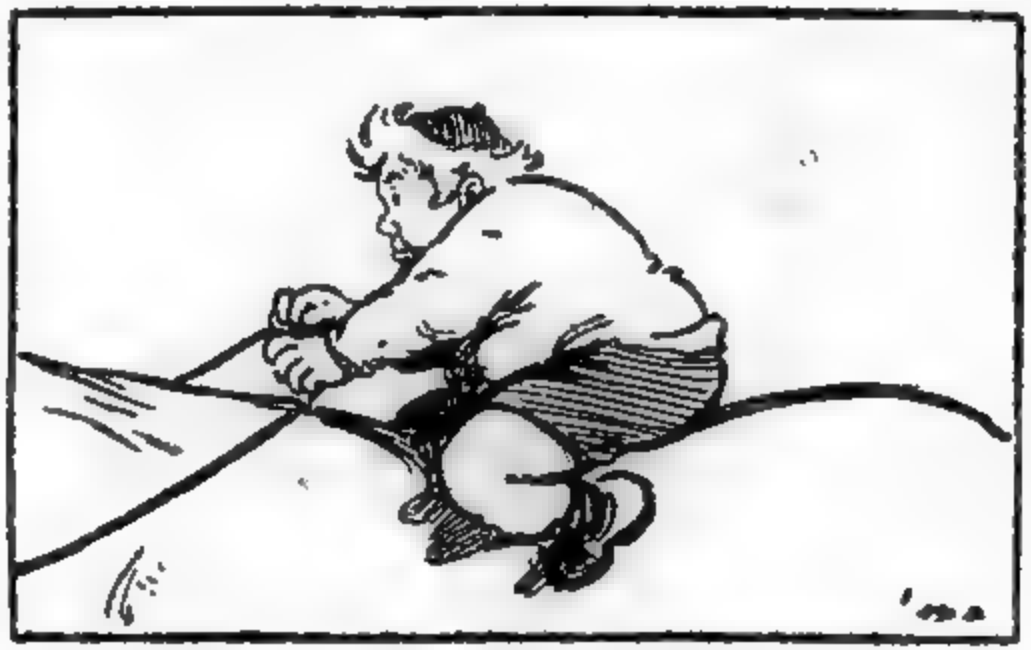

Bulletje zag bleek van opwinding! En trotsch dat hij was! Kaarsrecht zat hij op het paard en keek naar de anderen alsof hij ze zoo juist in een moeilijk gevecht verslagen had.

„Nou rustig zitten en probeeren om altijd midden op den rug te blijven", waarschuwde Ned.

Bulletje knikte vol zelfvertrouwen. Het zou best gaan! Zat hij niet muurvast op dat beest en zoo sierlijk?!

„Nou, daar gaat ie dan", riep de cowboy en hij vierde het touw en klakte met de tong.

Langzaam zette Bob zich in beweging en begon in een grooten kring aan het touw rond te stappen. Ademloos keek Boonestaak toe. Zoodra de rug onder hem begon te bewegen, was het in eens met Bulletjes fiere houding gedaan. Hij boog gauw een beetje voorover en kneep met z'n knieën, want het was net of hij nou al naar den buitenkant getrokken werd. Hij had nooit gedacht, dat een paard zulke malle bewegingen maakte met z'n rug, als het liep. Hij schoot angstig heen en weer en Boonestaak merkte dat vol vreugde op.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

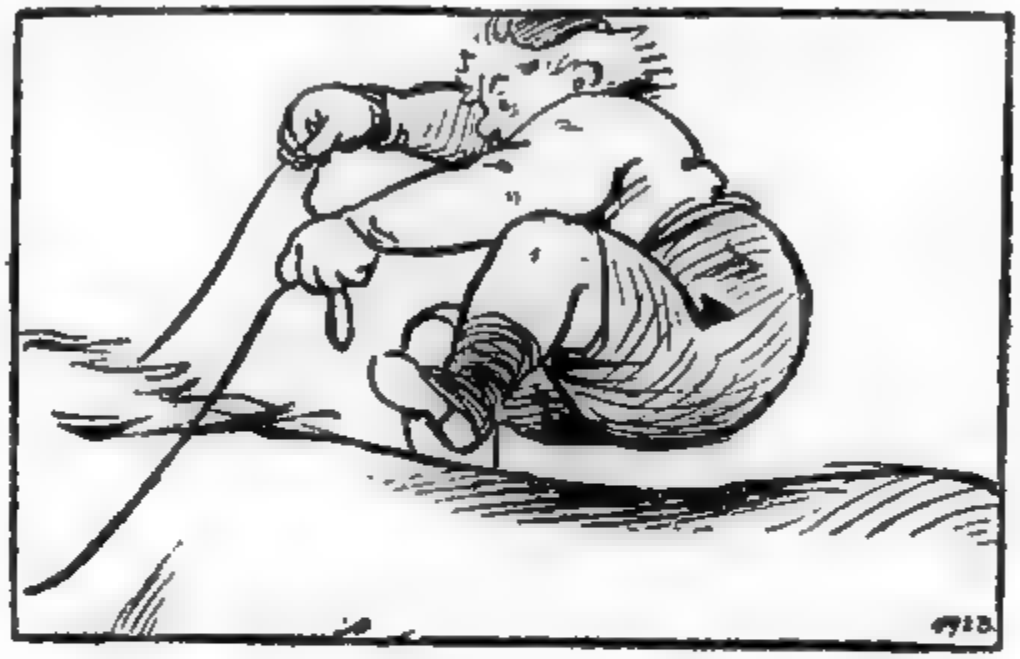

Een paar keer stapte het gewillige dier rustig rond en Bulletje was er niks rouwig om, toen Ned „ho!" riep en zei, dat het Boonestaaks beurt was. Maar hij hield zich groot en vroeg, net of ie teleurgesteld was:

„Nou al?"

„Je komt dadelijk weer aan de beurt", zei Ned lachend. Hij had wel gezien, dat Bulletje niet zoo heel veel spijt had.

Ook Boonestaak verwonderde zich over de rare manier, waarop die paardenrug hem af wou schuiven.

Gauw was het Bulletjes beurt weer en nu maakte Ned een ander geluid met z'n tong, waarop Bob heel zachtjes begon te draven. Zoo maar heel zachtjes. Maar Bulletje wist niet, wat hem opeens overkwam, want hij werd als een kaatsballetje de lucht in gewipt en viel dan vrij onzacht op den rug van Bob terug en nu voelde hij eerst, dat die ronde rug toch nog al scherp was, als je er zoo hard op stootte. En hij zat al gauw heelemaal voorover en hield zich aan de manen vast, want nou rolde hij er heelemáál bijna af.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

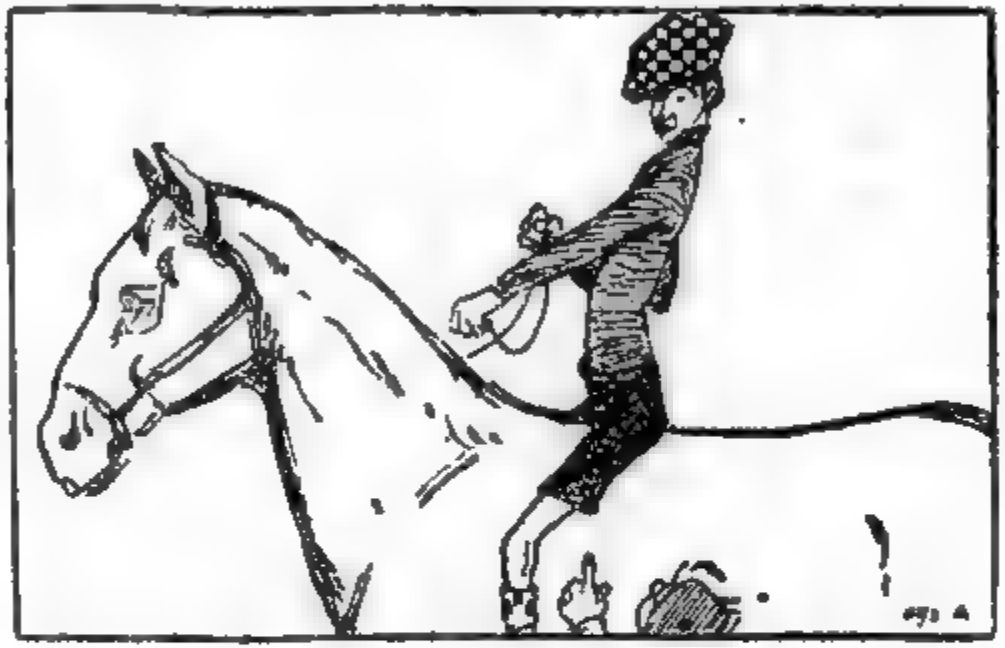

Boonestaak stond er bij te grinniken en riep:
„Recht op blijven zitten ,Bulletje!"
En tegen Piet zei hij:
„Je zal zien, die leert het nooit!"
Piet lachte, haalde zijn schouders op en zei niets.
Bulletje's benauwd gezicht helderde weer heelemaal op, toen hij vasten grond onder de voeten had en vol leedvermaak riep hij:
„Nou jij, Boonestaak! En goed rechtop blijven zitten, hoor!"

Boonestaak had zich al lang voorgenomen om in geen geval het paard bij de manen te grijpen. Dat was altijd kinderachtig. Het drafje viel hem echter niet mee en hij wipte zóó raar ver uit het midden weg, dat hij ten slotte toch maar een greep naar de manen deed.
Eén seconde te laat! Boonestaak gleed op zij en viel zoo lang als hij was in het zand. Dadelijk sprong hij weer op en spuwde een mondje zand uit, met een ijselijk vies gezicht . . .

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Ze waren wel een beetje geschrokken, toen ze Boonestaak van het paard zagen vallen, maar nu onze lange vriend zoo kwiek overeind sprong en met zoo'n komiek gezicht zand uitspuwde, begonnen de andere drie kinderen onbedaarlijk te lachen en zelfs Ned kon een gluplach niet bedwingen.

Boonestaak keek leelijk zuur en dat werd er niet beter op, toen Bulletje medelijdend vroeg:

„Was je weer zeeziek, Boonestaak?"

Boonestaak haalde met zijn wijsvinger een laatste klontje zand achter z'n kiezen vandaan en mopperde:

„Dat paard doet ook zoo gek."

„Niewaar", ontkende Bulletje. „Jij deed gek. Wie valt er nou van een paard?"

Boonestaak keurde hem geen antwoord waardig. Hij wendde zich tot Ned en zei:

„Nou is 't Bulletjes beurt weer", en vóór Bulletje kon protesteeren, had Ned hem al weer op het paard gezet.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

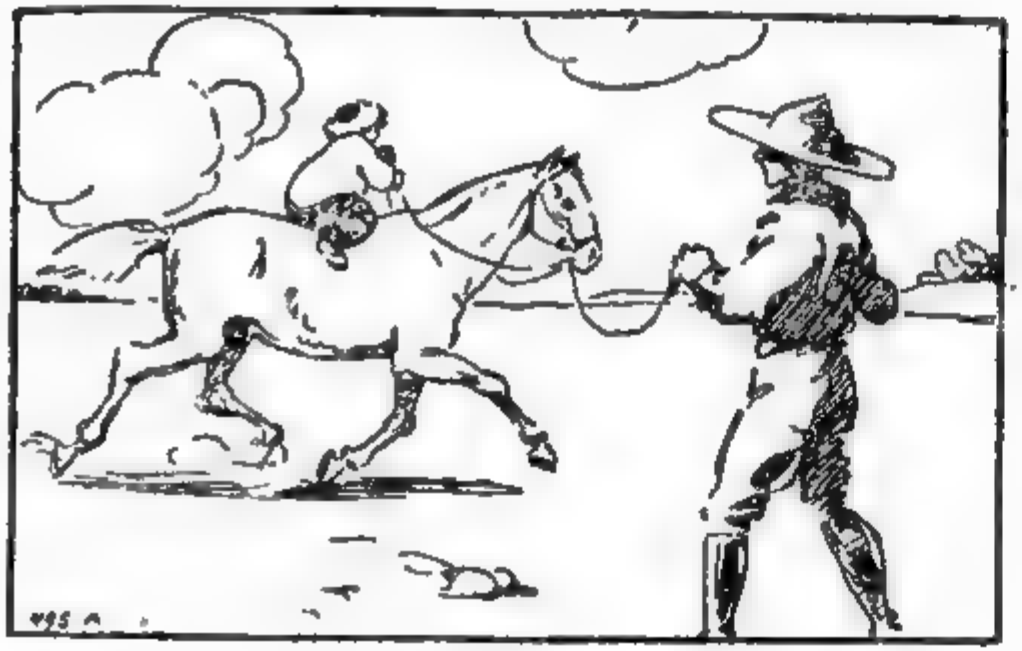

Ned maakte de lijn wat langer en waarschuwde:
„Hou je stevig vast, Bulletje, en als je valt, laat dan meteen de teugels los, dan kan je niks gebeuren. Bob trapt nooit op je."

Dat was nou wel een heel aardige troost, maar het was weinig geschikt, om dat toch wel wat angstige Bulletje gerust te stellen.

Ned maakte weer zoo'n vreemd geluid met de tong en daar zette Bob zich weer in draf, zachtjes aan.

Maar de draf werd hoe langer hoe sneller. En hoe harder Bob draafde, hoe hooger Bulletje op en neer wipte en hoe meer moeite hij had om er niet af te vallen. Hij werd langzamerhand zoo rood als een kreeft en zijn oogen puilden haast uit zijn hoofd. Paardrijden was toch lang zoo prettig niet als hij zich had voorgesteld. En toen hij na een ronde of tien door Boonestaak werd afgelost, was hij erg blij, maar hij had een gevoel of het ondereinde van zijn rug zoek was.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Toch stond Bulletje zoo trotsch als een pauw tusschen Marie en Piet naar Boonestaak te kijken. Hij was dan toch maar niet gevallen en Boonestaak wel. En misschien viel die sufferd d'r nou weer wel af!

Maar Boonestaak viel er dezen keer niet af. Heldhaftig klemde hij zich vast aan Bobs manen en al dacht hij af en toe, dat zijn magere botten van mekaar zouden scheuren door het harde schokken, hij gaf geen kik, beet de tanden op mekaar en hield vol.

„Nou een beetje rusten", zei Ned, toen Boonestaak zijn beurt gehad had. De nieuwbakken ruiters vonden dat best. Ze hadden van achteren allebei een ongewoon en lang niet aangenaam gevoel en wilden graag wachten, tot dat wat beter was.

„Rij jij nou es wat voor ons, Ned?" vroeg Marie.

„Hè, ja, een beetje kunstrijden, Ned? riep Piet.

„Hè, ja, toe, meneer Ned", vleiden Bulletje en Boonestaak en Ned lachte en zei: „Nou, als jullie 't allemaal vragen, vooruit dan maar!"

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Vol belangstelling keken de kinderen, en vooral Bulletje en Boonestaak toe. Ned maakte de lijn los en zat toen met één sprong op het paard, dat dadelijk in snellen draf voortschoot. Ned hield de teugels niet eens vast. Je zag 'em gewoon niet opwippen. 't Was net of ie op den paardenrug was vastgekleefd. En onderwijl trok hij rustig een paar handschoenen met lange polskappen aan. Met een drukje van zijn knie stuurde hij Bob in scherpe hoeken heen en weer en dat ging allemaal zóó gemakkelijk!

Toen ineens schoot Bob in galop. In razende vaart stoof hij in een grooten kring rond, dat het zand in wolken om z'n hoeven opsloeg. En nog altijd hield Ned de teugels niet vast. Dat was nog eens rijden! De jongens juichten van bewondering. Tot ze plotseling verbaasd zwegen, want Ned had z'n handen even op den nek van Bob gelegd, zich een opwippertje gegeven en stond nu los boven op het paard, dat nog maar steeds als een dolle in het rond galloppeerde. 't Was net als in een circus!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

498

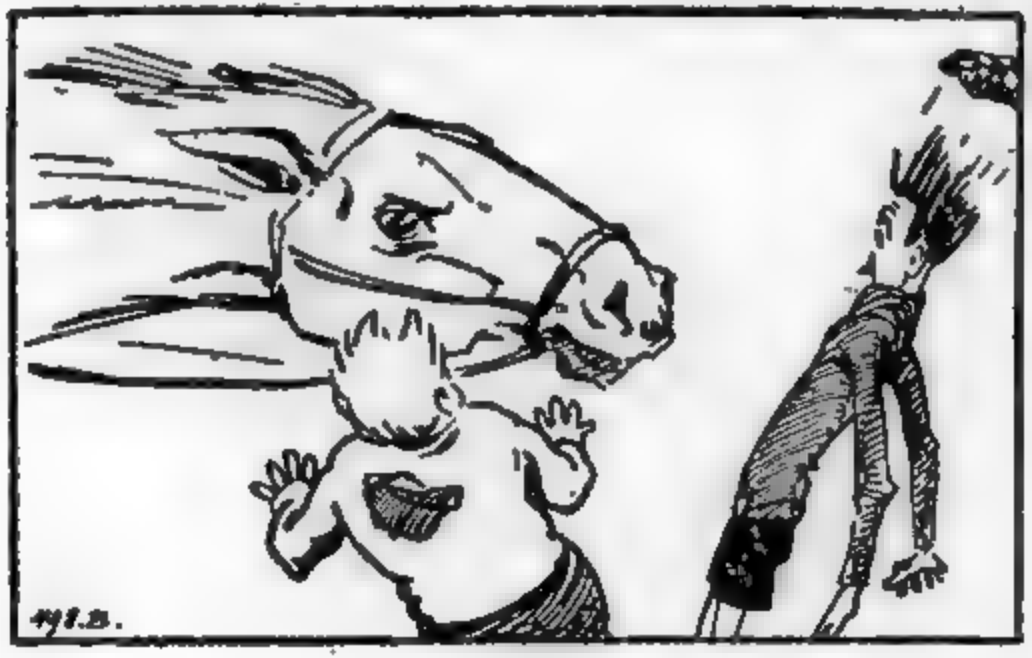

Marie en Piet kenden die rijtoeren wel en stonden hun vriend Ned glimlachend te bewonderen. Maar Bulletje en Boonestaak vielen van de eene verbazing in de andere en schreeuwden en klapten in de handen en zwegen dan weer, en werden beurtelings rood en bleek van schrik en opwinding. Die Ned deed precies of ie op den beganen grond stond, zat dan weer op z'n knieën op het paard, dan weer achterste voren, sprong dan weer links en rechts op den grond en weer op het paard.

En alles ging met hetzelfde gemak, hoewel het paard in vliegenden galop voortstoof.

Plotseling ging Ned gewoon zitten, greep de teugels en met een scherpen draai vloog hij regelrecht op de kinderen toe. Bulletje en Boonestaak stonden stokstijf van schrik. Ze meenden niet anders of ze zouden omver gerend worden. Bulletje deed z'n oogen toe. Hij voelde een harde windstoot, hoorde een schreeuw en toen hij daarop zijn oogen weer opende, was Boonestaak naast hem verdwenen.

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

Ontsteld keek Bulletje rond naar de restjes van zijn vriend en was juist op het punt om in huilen uit te barsten, toen hij hoorde, hoe Piet en Marie juichten en hij keek de richting uit, waarin zij wezen. En daar zag hij Ned een heel eind weg, voorover gebogen over Bobs nek en aan de eene kant spartelden Boonestaaks lange beenen in de lucht. Nu begreep Bulletje, dat Ned zijn vriend onder het voorbijvliegen gegrepen en meegenomen had.

Meteen was Bulletje van den schrik bekomen en lachte mee en sprong als een kakkerlak in het rond. Niet alleen, omdat die Ned z'n dierbare Boonestaak zoo'n poets gebakken had, maar ook wel een beetje, omdat diezelfde Boonestaak n i e t verongelukt was, zooals hij eerst dacht.

En daar kwam Ned al terug vliegen, hield met een ruk zijn paard vlak bij de kinderen in en zette Boonestaak lachend weer op zijn beenen. En die keek zoo benauwd, of de bootsman met het teertouwtje achter hem stond!

Nadruk verboden

De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak

500

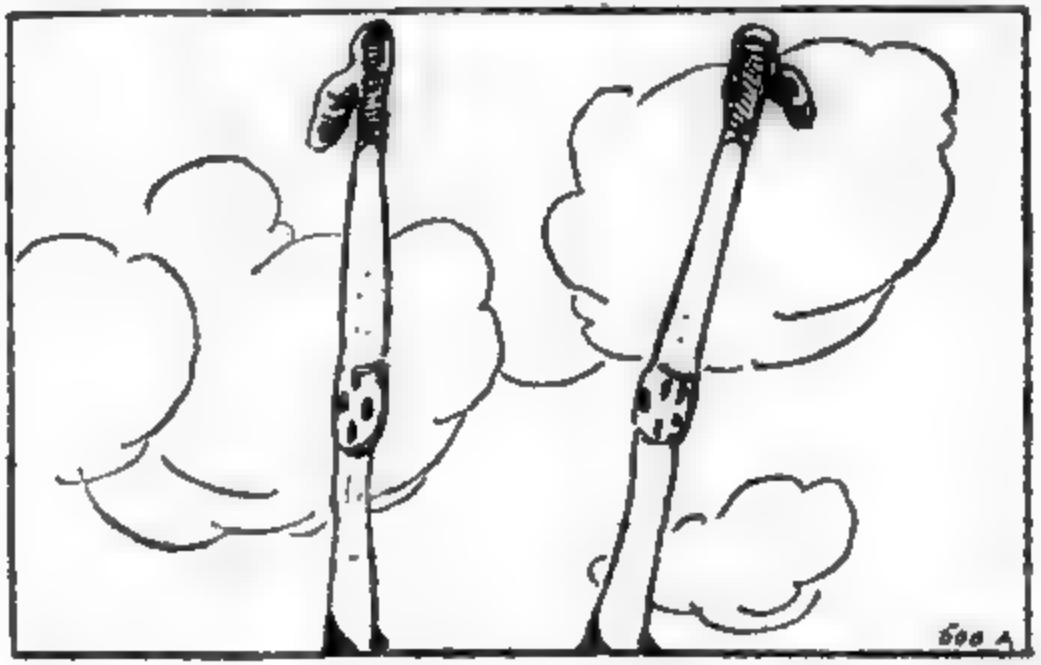

„Was 'et een lekker ritje, Boonestaak?" vroeg Bulletje.

Maar Boonestaak kon nog niet zoo in eens antwoorden. Heelemaal verbouwereerd stond hij de anderen aan te kijken, als begreep hij heelemaal niet, wat er met hem gebeurd was. De snelle rit had hem duizelig gemaakt.

„Je reed anders kranig, hoor!" prees Bulletje. „Je beenen wapperden zoo prachtig! Net vlaggestokken zonder wimpel."

Door die plagerij kwam Boonestaak weer een beetje bij. Hij keek vrij verontwaardigd, maar zei nog niets.

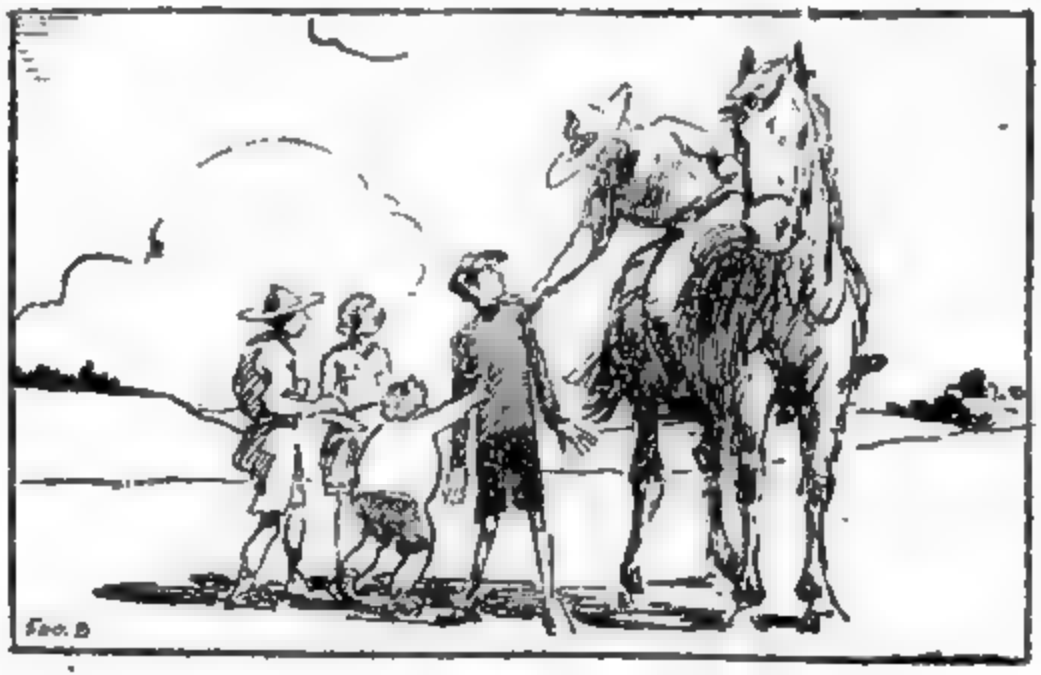

Piet en Marie lachten. Ned klopte Boonestaak op z'n schouder en zei:

„Nou, knappe ruiter, wàs het geen mooie rit?"

Boonestaak had van het mooie niet veel gemerkt. Hij had alleen wat zandgrond gezien, die vliegens onder hem wegschoof en toen gauw z'n oogen dichtgeknepen. En vóór hij tot besef kwam van wat er eigenlijk plaats had, stond hij weer bij zijn makkers. Maar nu zei hij vol overtuiging:

„O, 't was prachtig! Fijn! En nou Bulletje, hè?"

Nadruk verboden

WIJ HEBBEN EEN ZEER MOOIE
COLLECTIE

KINDERBOEKEN

UITSTEKEND GESCHIKT VOOR

ST.-NICOLAAS CADEAUX

A. M. DE JONG . . Vacantiedagen
J. DERKSEN. De ware Geschiedenis van Rob de Foxhond
A. TRELKER . . . Kleine Vuurtjes
FRED. BERENS. Uit de Schooljaren van Hans Doncker

AL DEZE BOEKEN ING. F 0.90, GEB. F 1.20

H. J. v. d. KRAAN . . Ouwe Gerrit geb. f 2.90
A. M. DE JONG . . De Wereldreis van Bulletje en Boonestaak. . Met Plaatjes van G. van Raemdonck 4 deeltjes. Per deeltje ingen. f 0.60

VERKRIJGBAAR BIJ AL ONZE AGENTEN EN ALOM IN DEN BOEKHANDEL

N.V. UITGEVERS-MIJ. „ONTWIKKELING"
KEIZERSGRACHT 376 - AMSTERDAM

THANS VERKRIJGBAAR

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

DEEL 1 TOT EN MET
DEEL 4 INGEBONDEN
IN KEURIGEN LINNEN
STEMPELBAND

PRIJS COMPLEET
FL. 2.90
FRANCO GEZONDEN

TEVENS WORDEN
LOSSE BANDEN
VERKRIJGBAAR GESTELD à FL. 0.65
AFGEHAALD, FL. 0.75
FRANCO PER POST

N.V. ONTWIKKELING

KEIZERSGRACHT 376
AMSTERDAM

DAGBLAD HET VOLK

KEIZERSGRACHT 376 - AMSTERDAM

PREMIEBON

VOOR HET

DERDE

DEELTJE VAN

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN BOONESTAAK

TEGEN DEN HALVEN PRIJS, DUS DERTIG CENT

GELDIG TOT EN MET 8 SEPTEMBER 1923

NAAM .....

STRAAT ..... STAD .....

DEZE BON MET HET BEDRAG VAN 30 CENT IN TE LEVEREN BIJ ONZEN PLAATSELIJKEN AGENT

HEDEN VERSCHENEN

HET

DERDE

DEELTJE

VAN

DE WERELDREIS VAN BULLETJE EN = BOONESTAAK =

PRIJS 60 CT. DIRECT
VAN ONZE AGENTEN
EN 70 CT. FRANCO
PER POST

TEGEN INLEVERING VAN DEN IN HET NUMMER VAN J.L. ZATERDAG VOORKOMENDEN BON KUNNEN ABONNEES OP HET VOLK DIT BOEKJE ONTVANGEN TEGEN DEN HALVEN PRIJS

HET VIERDE
= DEELTJE =
VAN

DE WERELDREIS VAN
BULLETJE EN BOONESTAAK

IS
VERSCHENEN

PRIJS 60 CENT

BIJ BESTELLING AAN ONZE AGENTEN — 70 CT. FRANKO PER POST

„ONTWIKKELING"
KEIZERSGRACHT 376
— AMSTERDAM —

GEEF UW KINDEREN
OP HUN VERJAARDAG
EN BIJ ANDERE
GELEGENHEDEN

DE WERELDREIS
VAN BULLETJE
EN BOONESTAAK

PRIJS PER DEELTJE
60 CT. FR. P.P. 70 CT.

GEBONDEN IN
STEVIGEN LINNEN
BAND F. 2.90

N. V. ONTWIKKELING
KEIZERSGRACHT 376
AMSTERDAM

A. M. de Jong, de schrijver van *De wereldreis van Bulletje en Bonestaak*, werd in 1888 geboren in een katholiek arbeidersgezin in het Brabantse Nieuw Vossemeer. Hij was onderwijzer en werd later journalist en romanschrijver. In 1943 viel hij als slachtoffer van een politieke sluipmoord door SS'ers. Zijn bekendste werk is ongetwijfeld de roman in acht delen over de jeugd en jonge jaren van *Merijntje Gijzen*.

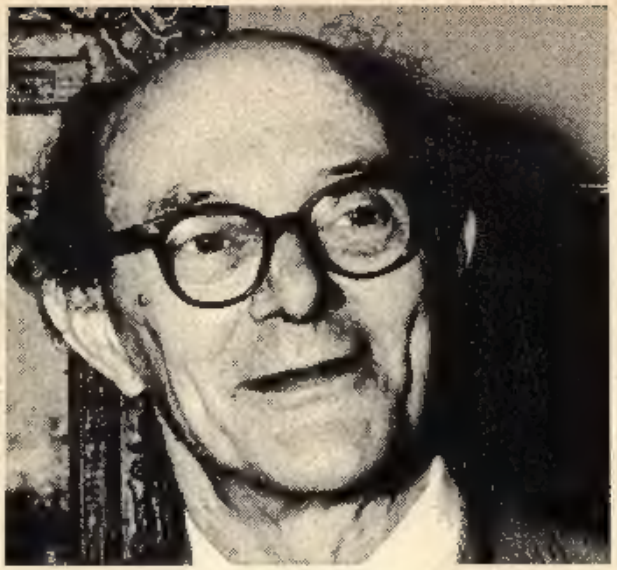

George van Raemdonck (1888-1966), Vlaming van geboorte, stamde uit een geslacht van kunstenaars. In de jaren 1914-1929 woonde Van Raemdonck in Bergen op Zoom, waar hij bevriend raakte met A. M. de Jong. De vele boeken die Van Raemdonck illustreerde zijn alleen al om de prenten een kostbaar bezit.

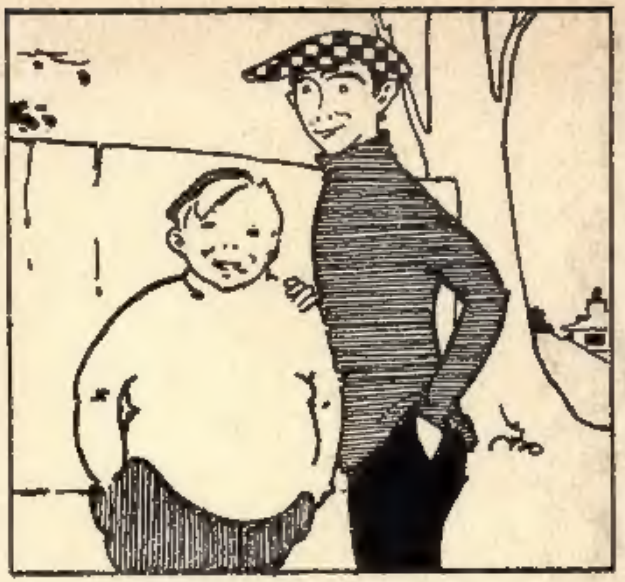

De wereldreis van Bulletje en Bonestaak begon in 1921 als eerste oorspronkelijke Nederlandse krantestrip te verschijnen in Het Volk. De Jong en Van Raemdonck, die samen met veel plezier de dagelijkse belevenissen van twee Hollandse jongens schreven en tekenden, hebben dit jarenlang op hetzelfde hoge peil volgehouden. Sinds 1924 hebben vele honderdduizenden exemplaren van de achttien Bulletje en Bonestaak-boekjes hun weg gevonden. Bulletje en Bonestaak werden in Nederland een begrip bij jong en oud. De nu opnieuw verschenen deeltjes 1 en 2 zijn gebaseerd op de volledige tekst en tekeningen van de eerste uitgave in 1924.